COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 22.12.2021
COM(2021) 823 final

2021/0433 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor multinaționale în Uniune

{SWD(2021) 580 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Concluziile Consiliului din 27 noiembrie 2020 au confirmat sprijinul continuu al Consiliului pentru lucrările Cadrului incluziv (CI) al OCDE/G20 privind erodarea bazei impozitabile și transferul profiturilor (*Base Erosion and Profit Shifting* – BEPS), destinate ajungerii la o soluție bazată pe consens la nivel mondial care să țină seama de interesele tuturor statelor membre, pentru a se asigura că toate societățile comerciale plătesc un impozit echitabil pe profiturile generate de activitățile lor în UE.

Prezenta directivă stabilește norme pentru asigurarea unui nivel minim de impozitare efectivă a marilor grupuri multinaționale și a grupurilor exclusiv naționale de mari dimensiuni care își desfășoară activitatea pe piața unică, care sunt în concordanță cu acordul la care a ajuns CI la 8 octombrie 2021 și care urmează îndeaproape regulile-model ale OCDE convenite de CI și publicate la 20 decembrie 2021.

Ca o extindere a proiectului BEPS al OCDE din 2015, CI a lucrat la o soluție pentru a aborda provocările fiscale generate de digitalizarea economiei. Discuțiile s-au axat pe două direcții de lucru: pilonul 1, care propune o realocare parțială a drepturilor de impozitare către jurisdicțiile de pe piață și pilonul 2, care propune introducerea unei impozitări efective minime a marilor grupuri multinaționale. Cei doi piloni vizează abordarea unor aspecte diferite, dar conexe, legate de gradul din ce în ce mai mare de globalizare și de digitalizare a economiei. Obiectivele comune de politică ale pilonului 1 și pilonului 2 constau în a aborda provocările rămase în materie de BEPS și a stabili o limită privind concurența fiscală excesivă între jurisdicții.

Pilonul 2 constă în două reguli destinate a fi introduse în legislațiile fiscale naționale și o normă bazată pe tratat. Cele două reguli fiscale naționale, regula privind includerea veniturilor (*Income Inclusion Rule* – IIR) și mecanismul său de sprijin, regula privind plățile subimpozitate (*Under Taxed Payments Rule* – UTPR), cunoscute împreună sub denumirea de reguli globale de combatere a eroziunii bazei impozabile (*Global Anti-Base Erosion* – GloBE). Norma privind supunerea la plata impozitului (*Subject to Tax Rule* – STTR) este o normă bazată pe tratat care permite jurisdicțiilor-sursă să impună o impozitare la sursă limitată pentru anumite plăți ale părților afiliate care fac obiectul unui impozit sub o cotă minimă. Regulile-model ale OCDE conțin dispoziții numai cu privire la regulile-model GloBE.

Planul detaliat de punere în aplicare inclus în declarația CI din octombrie 2021 prevede că dispozițiile naționale de punere în aplicare a regulilor-model GloBE ar trebui să fie operaționale și să se aplice de la 1 ianuarie 2023.

Întrucât Uniunea Europeană cu piața unică este o economie puternic integrată, este important să se asigure că acordul bazat pe cei doi piloni este pus în aplicare în mod coerent și consecvent în toate statele membre. Pentru a asigura acest nivel de punere în aplicare în cadrul UE și pentru a garanta compatibilitatea cu legislația UE, principala metodă de punere în aplicare a pilonului 2 în UE este prin intermediul unei directive. Directiva pune în aplicare doar regulile-model GloBE. Norma STTR este în mod firesc adecvată pentru a fi abordată în tratatele fiscale bilaterale. Directiva reflectă acordul global al OCDE, cu unele ajustări necesare, pentru a garanta conformitatea cu legislația UE.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta directivă se bazează pe Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu intitulată „Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI” și prezentată de Comisie la 18 mai 2021[1].

Punerea în aplicare a regulilor-model GloBE în UE ar putea avea implicații în ceea ce privește dispozițiile existente ale Directivei împotriva evitării obligațiilor fiscale (ATAD)[2] și, în special, normele privind societățile străine controlate (SSC), care ar putea interacționa cu regula primară din cadrul pilonului 2 – IIR. Comisia a analizat modul optim de adaptare a interacțiunii dintre normele privind SSC din ATAD și IIR și a concluzionat că nu este necesar să se modifice ATAD în această privință. În plus, continuarea aplicării normei ATAD privind SSC în paralel cu regulile-model GloBE este în concordanță cu regulile-model ale OCDE. În practică, normele ATAD privind SSC se vor aplica mai întâi, iar orice impozit suplimentar plătit de o societate-mamă în cadrul unui regim privind SSC într-un anumit exercițiu financiar va fi luat în considerare în cadrul regulilor-model GloBE prin atribuirea acestuia entității relevante impozitate la un nivel redus în scopul calculării cotei sale jurisdicționale efective de impozitare.

În al doilea rând, transpunerea regulilor-model GloBE în UE ar trebui să deschidă calea către un acord asupra propunerii de reformare a Directivei privind dobânzile și redevențele (*Interest and Royalties Directive* – IRD)[3], care se află la Consiliu din 2011. Scopul directivei reformate este de a condiționa beneficiile directivei (care elimină obstacolele privind impozitul reținut la sursă din calea plăților transfrontaliere de dobânzi și de redevențe în cadrul unui grup de societăți) de impozitarea dobânzilor în statul de destinație. Unele state membre sunt de părere că IRD ar trebui să meargă mai departe și să stabilească un nivel minim de impozitare în statul de destinație, drept condiție pentru a beneficia de absența impozitului reținut la sursă. Punerea în aplicare a regulilor-model GloBE în UE ar trebui să rezolve problema aflată în discuție pentru reformarea IRD.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Articolul 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) constituie temeiul juridic pentru inițiative legislative în domeniul impozitării directe. Cu toate că nu se face nicio trimitere explicită la impozitarea directă, articolul 115 se referă la directivele care vizează armonizarea legislațiilor naționale întrucât acestea afectează direct instituirea sau funcționarea pieței interne. Pentru ca această condiție să fie îndeplinită, este necesar ca propunerea de legislație a UE în domeniul impozitării directe să aibă ca scop rectificarea neconcordanțelor existente în funcționarea pieței interne. În scenariul actual, absența unor norme care să asigure o impozitare efectivă minimă a societăților pe piața unică reprezintă o astfel de incoerență existentă. Articolul 115 stipulează că măsurile legislative de apropiere adoptate în temeiul respectivului articol iau forma legală a directivei.

---

1 COM(2021) 251 final.

2 Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne JO L 193, 19.7.2016, p. 1.

3 Propunere de directivă a Consiliului privind sistemul comun de impozitare aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (reformare), COM/2011/0714 final - 2011/0314 (CNS).

- **Subsidiaritatea (în cazul competenței neexclusive)**

Prezenta propunere respectă principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). Natura acestui subiect impune o inițiativă comună în cadrul pieței interne.

Prezenta directivă introduce o impozitare efectivă minimă în primul rând pentru profiturile marilor întreprinderi multinaționale care își desfășoară activitatea pe piața internă și în afara acesteia. Aceasta oferă un cadru comun pentru transpunerea regulilor-model ale OCDE în legislațiile naționale ale statelor membre în mod coordonat și adaptat la cerințele legislației UE.

Este necesară o acțiune la nivelul UE, deoarece este imperativ să se asigure o punere în aplicare uniformă a regulilor-model ale OCDE în UE. În primul rând, regulile-model ale OCDE reprezintă o „abordare comună”, așadar este important să existe un set de norme uniforme și un nivel minim comun de protecție pe piața internă. În UE, o piață cu un nivel ridicat de integrare a economiilor, este nevoie de abordări strategice comune și de acțiuni coordonate pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne și a spori la maximum impactul pozitiv al impozitării efective minime a profiturilor societăților comerciale. Acest lucru poate fi realizat numai dacă legislația este adoptată la nivel central și transpusă în mod uniform.

În plus, întrucât grupurile multinaționale sunt de obicei prezente în mai multe state membre ale UE, iar regulile-model GloBE au o dimensiune transfrontalieră, este esențial să nu apară disparități în aplicarea regulilor, de exemplu, în ceea ce privește metoda de calcul a cotei efective de impozitare sau a obligației privind un impozit suplimentar. Astfel de disparități ar putea crea neconcordanțe și ar putea denatura concurența loială pe piața internă. Prin urmare, este esențial să se adopte soluții care funcționează pentru piața internă în ansamblu, iar acest lucru poate fi realizat numai la nivelul Uniunii.

O inițiativă a UE ar aduce valoare adăugată în comparație cu ceea ce s-ar putea obține printr-o multitudine de metode naționale de punere în aplicare. Dat fiind că regulile-model GloBE au o dimensiune transfrontalieră puternică, acțiunea la nivelul UE ar concilia interesele divergente existente în cadrul pieței interne și ar lua în considerare întregul context, pentru a identifica obiective și soluții comune. În cele din urmă, măsurile de punere în aplicare a regulilor-model ale OCDE trebuie să fie adoptate în conformitate cu dreptul primar și să urmeze o direcție comună în întreaga Uniune, pentru a oferi contribuabililor securitatea juridică că noul cadru juridic este compatibil cu libertățile fundamentale ale UE, inclusiv cu libertatea de stabilire.

- **Proporționalitate**

Propunerea respectă principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE.

Regulile-model ale OCDE se aplică întreprinderilor multinaționale cu o cifră de afaceri combinată la nivel de grup de cel puțin 750 de milioane EUR pe baza situațiilor financiare consolidate. Măsurile avute în vedere nu depășesc asigurarea unei impozitări efective minime a acestor entități care își desfășoară activitatea pe piața internă și sunt în concordanță cu regulile-model ale OCDE, precum și cu cerințele legislației UE. Se preconizează că extinderea regulii privind includerea veniturilor (IIR) la grupurile naționale de mari dimensiuni (cu o cifră de afaceri combinată la nivel de grup de cel puțin 750 de milioane EUR) va implica un număr limitat de contribuabili și este limitată la minimul necesar pentru

asigurarea compatibilității cu legislația UE a normelor directivei. Prin urmare, directiva nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale și respectă principiul proporționalității.

- **Alegerea instrumentului**

Propunerea este o propunere de directivă, singurul instrument disponibil permis de temeiul juridic al articolului 115 din TFUE.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Consultările cu părțile interesate**

Majoritatea statelor membre sunt membre ale OCDE și au participat la discuții tehnice detaliate privind fluxul de lucru aferent pilonului 2 în perioada 2019-2021. În plus, experții OCDE au oferit actualizări periodice și au răspuns la întrebările Consiliului cu privire la proiect.

OCDE a organizat consultări publice cu privire la anumite elemente ale modalității de concepere a pilonului 2 în decembrie 2019 și în ianuarie 2021, care au culminat cu conferințe publice online pentru ambele evenimente. În plus, Comisia a purtat discuții pe plan intern, cu unele state membre și cu experți ai OCDE, în special, în cazul în care Comisia a avut îndoieli cu privire la anumite aspecte tehnice ale soluțiilor propuse.

În plus, la 6 noiembrie 2019, DG TAXUD a organizat o reuniune a Grupului de lucru IV, iar statele membre au avut ocazia de a purta discuții cu privire la: obiectivele și principiile pentru modernizarea impozitării societăților comerciale la nivel internațional, aspectele juridice și implicațiile jurisprudenței CJUE în ceea ce privește posibilele abordări pentru modernizarea impozitării societăților comerciale la nivel internațional și opțiuni specifice de concepere pentru modernizarea impozitării societăților comerciale la nivel internațional.

Întrucât directiva privind pilonul 2 va pune în aplicare un standard convenit la nivel internațional pentru a asigura impozitarea efectivă minimă a profiturilor marilor grupuri multinaționale, iar OCDE a purtat ample consultări publice pe această temă, luând în considerare un calendar foarte scurt pentru punerea în aplicare a acestui standard, Comisia a decis să continue cu prezenta propunere de directivă fără a organiza o consultare publică.

- **Evaluarea impactului**

Nu a fost efectuată nicio evaluare a impactului pentru prezenta propunere din motivele explicate mai jos.

La 12 octombrie 2020, Secretariatul OCDE a publicat o Evaluare a impactului economic, care a fost elaborată pentru a sprijini discuțiile din Cadrul incluziv cu privire la întrebările legate de concepere asociate cu propunerile privind pilonii 1 și 2. Evaluarea impactului economic a fost realizată de Secretariatul OCDE în consultare cu membrii Cadrului incluziv, Grupul de lucru nr. 2 al OCDE, alte organizații internaționale, comunitatea academică și alte părți interesate.

În acest context, Comisia nu a efectuat propria sa evaluare completă a impactului. Totuși, serviciile Comisiei au efectuat propria lor estimare preliminară a impactului pilonului 2 al

reformelor internaționale propuse de OCDE/CI cu privire la impozitarea societăților, care a fost prezentată Consiliului la 25 octombrie 2019.

În esență, deciziile de politică importante au fost deja luate de Cadrul incluziv și la cel mai înalt nivel politic (miniștrii de finanțe ai G20 și șefii de stat ai G20). Toate statele membre ale UE care sunt membre ale Cadrului incluziv[4] au convenit deja asupra principalelor aspecte ale pilonului 2 și s-au angajat să aplice regulile-model ale OCDE. UE nu ar avea opțiuni de politică din care să poată alege deoarece elementele principale ale cadrului, cum ar fi domeniul de aplicare sau cotele și baza de impozitare, au fost deja prevăzute și convenite.

În plus, continuarea proiectului – mai exact, aplicarea în UE a regulilor-model ale OCDE încă de la începutul anului 2023, astfel cum a convenit Cadrul incluziv – constituie o urgență politică extremă. Cu alte cuvinte, este esențial ca statele membre ale UE să desfășoare un proces rapid de adaptare și punere în aplicare a inițiativei.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere de directivă nu are implicații bugetare pentru UE.

5. ELEMENTE DIVERSE

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Directiva urmărește să prevadă norme care să asigure un nivel minim de impozitare a marilor întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni, în concordanță cu acordul global la care s-a ajuns în CI la 8 octombrie 2021 și în urma regulilor-model ale OCDE convenite în CI și publicate la 20 decembrie 2021, în situațiile în care un stat membru este obligat să aplice regulile-model GloBE.

Arhitectura generală a pilonului 2

Pilonul 2 constă în două reguli destinate a fi introduse în legislațiile fiscale naționale și o normă bazată pe tratat. Cele două reguli fiscale naționale, regula privind includerea veniturilor (*Income Inclusion Rule* – IIR) și mecanismul său de sprijin, regula privind plățile subimpozitate (*Under Taxed Payments Rule* – UTPR), sunt cunoscute împreună sub denumirea de regulile-model GloBE. Norma privind supunerea la plata impozitului (*Subject to Tax Rule* – STTR) este o normă bazată pe tratat care permite jurisdicțiilor-sursă să impună o impozitare la sursă limitată pentru anumite plăți ale părților afiliate care fac obiectul unui impozit sub o cotă minimă. Cu toate acestea, întrucât jurisdicțiile vor avea competența punerii sale în aplicare în mod individual, nu va exista nicio acțiune la nivelul UE în ceea ce privește STTR, iar prezenta propunere nu se referă la STTR.

Pilonul 2 se aplică grupurilor de întreprinderi multinaționale și grupurilor naționale de mari dimensiuni care au o cifră de afaceri anuală combinată la nivel de grup de cel puțin 750 de milioane EUR pe baza situațiilor financiare consolidate. Acest prag a fost stabilit de CI pentru a asigura coerența cu politicile internaționale existente în materie de impozitare a societăților, cum ar fi normele privind raportarea pentru fiecare țară în parte (CbCR). Entitățile guvernamentale, organizațiile internaționale, organizațiile non-profit, fondurile de pensii și

[4] Aceasta înseamnă toate statele membre, cu excepția Ciprului. Totuși, Cipru a declarat că nu se opune conținutului declarației Cadrului inclusiv.

fondurile de investiții care sunt societăți-mamă finale (*Ultimate Parent Entities* – UPE) ale unui grup de întreprinderi multinaționale nu fac obiectul regulilor-model GloBE.

IIR funcționează prin impunerea unui impozit suplimentar unei societăți-mamă în ceea ce privește profiturile impozitate la un nivel redus ale entităților din grup (denumite entități constitutive). IIR se aplică de sus în jos, ceea ce înseamnă că regula este aplicată de entitatea care se află la cel mai înalt nivel sau aproape de cel mai înalt nivel al lanțului proprietății din cadrul grupului de întreprinderi multinaționale, care este, în mod normal, societatea-mamă finală (UPE). Cu toate acestea, în cazul în care UPE nu aplică IIR, una sau mai multe societăți-mamă intermediare (*intermediate parent entities* – IPE) vor trebui să aplice IIR la nivelul entităților lor constitutive impozitate la un nivel redus. IIR este supusă unei norme privind deținerea partajată pentru participațiile mai mici de 80 %. Aceasta înseamnă că o societate-mamă deținută parțial (*partially-owned parent entity* – POPE) va avea prioritate față de UPE să aplice IIR filialelor sale controlate dintr-un subset al grupului de întreprinderi multinaționale atunci când o astfel de POPE este deținută în proporție de peste 20 % de acționari din afara grupului de întreprinderi multinaționale. În cazul în care există mai multe POPE într-un grup de întreprinderi multinaționale, IIR va fi aplicată de către POPE cea mai apropiată entității constitutive impozitate la un nivel redus din lanțul proprietății.

UTPR acționează ca mecanism de sprijin pentru IIR și se aplică în situațiile în care nu există o IIR calificată în jurisdicția UPE sau în cazul în care în jurisdicția UPE apare un nivel redus de impozitare. UTPR funcționează prin alocarea unui impozit suplimentar unei jurisdicții în măsura în care profitul impozabil la un nivel redus al unei entități constitutive nu este supus impozitării în temeiul unei IIR. UTPR alocă impozitul suplimentar jurisdicțiilor pe baza unei formule bazate pe doi factori – valoarea contabilă a activelor corporale din jurisdicție și numărul de angajați din jurisdicție. Deși acordul global vizează ca IIR să devină operațională de la 1 ianuarie 2023, UTPR trebuie să fie pusă în aplicare un an mai târziu.

Regulile-model GloBE funcționează prin impunerea impozitului suplimentar pe o bază jurisdicțională, utilizând un test privind cota efectivă de impozitare (*Effective Tax Rate* – ETR). În cazul în care ETR calculată în mod unic pentru toate entitățile constitutive ale unui grup de întreprinderi multinaționale este mai mică decât cota minimă de impozitare de 15 %, atunci impozitul suplimentar este datorat pentru fiecare dintre entitățile constitutive din jurisdicția respectivă, pentru a majora ETR din jurisdicția respectivă până la cota minimă. ETR pentru o perioadă se calculează împărțind impozitele pe profit și impozitele echivalente care pot fi atribuite perioadei respective pentru jurisdicția respectivă (cunoscute sub denumirea de impozite acoperite ajustate) la profitul ajustat al respectivului grup de întreprinderi multinaționale pentru jurisdicția în cauză. Testul privind ETR este atât un factor declanșator pentru aplicarea regulilor pilonului 2, cât și o măsură privind cuantumul impozitului suplimentar datorat de grupul de întreprinderi multinaționale.

Regulile-model GloBE prevăd, de asemenea, o excepție fundamentată economic bazată pe o formulă care vizează reducerea impactului pilonului 2 asupra grupurilor de întreprinderi multinaționale dintr-o jurisdicție în care acestea desfășoară activități economice reale.

Punerea în aplicare în UE – opțiuni de concepere și alternative

Directiva pune în aplicare regulile-model GloBE în UE, pe baza regulilor-model ale OCDE și ținând seama de particularitățile legislației UE și ale pieței unice. Întrucât directiva pune în aplicare un standard convenit la nivel internațional pentru asigurarea unei impozitări efective minime a marilor grupuri multinaționale, pentru elaborarea directivei au fost disponibile doar opțiuni și alternative limitate.

Deși, în general, directiva respectă îndeaproape regulile-model ale OCDE, aceasta își extinde domeniul de aplicare la grupuri exclusiv naționale de mari dimensiuni, pentru a asigura respectarea libertăților fundamentale. În plus, directiva utilizează o opțiune oferită în comentariul la regulile-model, prin care statul membru al unei entități constitutive care aplică IIR, care este, de regulă, jurisdicția UPE, este obligat să asigure impozitarea efectivă la nivelul minim convenit nu numai pentru filialele străine, ci și pentru toate entitățile constitutive rezidente în statul membru respectiv și pentru sediile permanente (SP) ale grupului de întreprinderi multinaționale stabilite în statul membru respectiv. Regulile-model ale OCDE prevăd că jurisdicția care aplică IIR ia în considerare ETR numai pentru entitățile constitutive străine.

Capitolul I Dispoziții generale

Capitolul I din directivă se referă la dispozițiile generale, și anume obiectul, domeniul de aplicare, definițiile și localizarea entității constitutive.

Domeniul de aplicare al directivei este definit prin referire la entitățile constitutive situate în Uniune care fac parte din grupuri de întreprinderi multinaționale sau din grupuri naționale de mari dimensiuni (alcătuite din entități constitutive în calitate de membri) cu un venit consolidat la nivel de grup de cel puțin 750 de milioane EUR în cel puțin doi din ultimii patru ani. Din diverse motive de politică, cum ar fi menținerea principiului neutralității fiscale și în conformitate cu regulile-model ale OCDE, următoarele entități sunt excluse din domeniul de aplicare al directivei: entitățile guvernamentale, organizațiile internaționale, organizațiile non-profit, fondurile de pensii și, cu condiția situării la cel mai înalt nivel în structura grupului, entitățile de investiții și vehiculele de investiții imobiliare. Entitățile care sunt deținute în proporție de cel puțin 95 % de entități excluse sunt, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare al directivei.

În ceea ce privește localizarea unei entități constitutive, inclusiv a unui sediu permanent, directiva consideră că o entitate constitutivă, alta decât un sediu permanent sau o entitate de tip „flow-through”, este situată în jurisdicția în care se consideră că are rezidența fiscală. În cazul în care locul în care se află o astfel de entitate constitutivă nu poate fi stabilit pe baza acestei norme, atunci se consideră că aceasta se află în jurisdicția în care a fost înființată. Directiva stabilește, de asemenea, localizarea unei entități constitutive care este sediu permanent și include clauze decisive pentru stabilirea dreptului de impozitare în situații specifice.

Capitolul II Aplicarea regulii privind includerea veniturilor și a regulii privind plățile subimpozitate

Capitolul II stabilește regulile de aplicare a IIR și a UTPR de către statele membre.

Regula privind includerea veniturilor (IIR)

În conformitate cu dispozițiile directivei, IIR se aplică în următoarele situații:

(1) UPE în UE

În cazul în care UPE este situată în UE, aceasta va fi supusă impozitului suplimentar în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus din același stat membru și din alte state membre ale UE, precum și din jurisdicțiile țărilor terțe.

(2) IPE/POPE în UE cu UPE în afara UE

În cazul în care nu există UPE în UE, entitățile constitutive impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale din UE vor fi luate în considerare efectiv de către UPE din țara terță a grupului în cazul în care aplică IIR. Cu toate acestea, în cazul în care există cel puțin o POPE sau o IPE (dacă jurisdicția în care este situată UPE nu aplică IIR) în UE, atunci IPE/POPE va fi supusă impozitului suplimentar în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus deținute direct sau indirect din UE și din jurisdicțiile țărilor terțe.

(3) POPE în UE cu UPE în UE

Deși unei UPE situate în UE îi este perceput impozitul suplimentar în mod normal pentru entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus (a se vedea punctul 1 de mai sus), există, de asemenea, posibilitatea ca dreptul primar de impozitare să revină statului membru al unei POPE. În aceste cazuri, trebuie să se urmeze o metodă ascendentă pentru identificarea POPE care datorează impozitul. Va trebui să se pornească de la entitățile constitutive deținute integral de la nivelul inferior și să se ajungă la prima POPE, care va fi supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus. Celelalte POPE până la UPE vor face, de asemenea, obiectul IIR, dar vor avea dreptul de a primi un credit pentru impozitul suplimentar datorat de o altă POPE situată la un nivel inferior în cadrul lanțului.

Directiva stabilește cuantumul din impozitul suplimentar al unei entități constitutive pe care o societate-mamă are dreptul să îl colecteze prin IIR. Această parte alocabilă este, în general, bazată pe procentul participației societății-mamă în profitul entității constitutive impozitat la un nivel redus.

În plus, în cazul grupurilor naționale de mari dimensiuni, societatea-mamă finală situată într-un stat membru este supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus.

Impozitul suplimentar național

Pentru a menține suveranitatea statelor membre, directiva prevede că un stat membru poate opta să aplice impozitul suplimentar la nivel național entităților constitutive situate pe teritoriul său (impozit suplimentar național). Această opțiune permite ca impozitul suplimentar să fie perceput și colectat într-o jurisdicție în care s-a practicat impozitarea la un nivel redus, în loc să se colecteze toate impozitele suplimentare la nivelul UPE. Atunci când se exercită această opțiune, societatea-mamă care aplică IIR va fi obligată să acorde credit pentru impozitul suplimentar național recunoscut atunci când calculează impozitul suplimentar în ceea ce privește jurisdicția relevantă.

Regula privind plățile subimpozitate (Undertaxed Payments Rule – UTPR)

Directiva prevede că, în situațiile în care UPE se află în afara UE într-o jurisdicție care nu aplică o IIR calificată, toate entitățile sale constitutive din jurisdicții care dispun de un cadru UTPR adecvat vor face obiectul normei UTPR. În acest caz, entitățile constitutive ale unui astfel de grup de întreprinderi multinaționale care sunt situate într-un stat membru vor fi împărțite și vor trebui să plătească în statul lor membru o parte din impozitul suplimentar legat de filialele impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale.

Directiva prevede că UTPR se va aplica, de asemenea, în situațiile în care jurisdicția UPE aplică o IIR calificată, dar UPE, împreună cu filialele sale situate în aceeași jurisdicție, sunt impozitate la un nivel redus. Impozitul suplimentar corespunzător UPE impozitate la un nivel redus și filialelor sale naționale va fi perceput prin intermediul UTPR de la toate entitățile eligibile din cadrul grupului de întreprinderi multinaționale, inclusiv de la entitățile care sunt situate într-un stat membru. Acest lucru ar trebui să aibă loc numai atunci când UPE este situată în afara UE, deoarece o UPE situată în UE fie aplică principiile IIR în cazul său și al filialelor sale naționale, fie recunoaște că impozitul suplimentar a fost perceput la nivel local prin intermediul impozitului suplimentar național. Prin urmare, nu ar trebui să existe niciun impozit suplimentar alocat în temeiul UTPR atunci când UPE este situată în UE.

În conformitate cu regulile-model ale OCDE, calculul și alocarea impozitului suplimentar în temeiul UTPR în directivă se bazează pe doi factori: numărul de angajați și valoarea contabilă a activelor corporale.

Capitolul III Calculul profitului calificat sau al pierderii calificate

Capitolul III conține norme pentru determinarea **„profitului calificat”**, mai exact a profitului ajustat care va fi luat în considerare pentru calculul cotei efective de impozitare. Pentru a calcula acest profit, se începe cu profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive pentru exercițiul financiar, astfel cum a fost determinat(ă) în scopul întocmirii situațiilor financiare consolidate. Apoi se efectuează ajustări ale acestui profit sau ale acestei pierderi, astfel cum se prevede la articolul 15.

În conformitate cu regulile-model ale OCDE, directiva exclude din aplicarea regulilor-model GloBE **profiturile obținute din transportul maritim internațional** și **parțial profiturile auxiliare obținute din transportul maritim internațional**. Această excludere urmează principiul conform căruia, în sistemele fiscale naționale, profiturile obținute din transportul maritim sunt adesea impozitate în temeiul unui set de norme separat de normele sistemului general de impozitare a societăților.

Acest capitol include, de asemenea, norme specifice entităților constitutive care sunt sedii permanente sau entități de tip „flow-through”. În aceste cazuri, sunt necesare norme speciale pentru a se evita dubla contabilizare sau necontabilizarea profiturilor care pot fi atribuite acestor entități. Aceste norme speciale vor limita, de asemenea, posibilitățile de evitare a obligațiilor fiscale.

Capitolul IV Calculul impozitelor acoperite ajustate

Capitolul IV definește impozitele acoperite și prezintă normele pentru calculul „**impozitelor acoperite ajustate**” ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar. Principiul principal în alocarea impozitelor acoperite este acela de a le atribui jurisdicției în care au fost obținute profiturile subiacente care fac obiectul acestor impozite.

Pentru a asigura acest principiu, directiva prevede, de asemenea, norme speciale în ceea ce privește impozitele sau fluxurile de venituri transfrontaliere în cazul unui sediu permanent, al unei entități transparente, al unei societăți străine controlate, al unei entități hibride, sau impozitele pe dividende.

Capitolul V Calculul cotei efective de impozitare și a impozitului suplimentar

Capitolul V conține norme pentru calculul cotei efective de impozitare a unui grup de întreprinderi multinaționale dintr-o jurisdicție pentru un exercițiu financiar. Cota efectivă se calculează prin împărțirea impozitelor acoperite ajustate ale grupului la profitul ajustat realizat de grup, într-o anumită jurisdicție, pentru exercițiul financiar.

În conformitate cu acordul global, directiva stabilește **cota efectivă minimă de impozitare** la 15 % în sensul regulilor-model GloBE.

Capitolul V tratează, de asemenea, calculul și alocarea impozitului suplimentar. În primul rând, procentul impozitului suplimentar este calculat pentru o jurisdicție ca diferența dintre cota efectivă minimă de impozitare de 15 % și ETR a jurisdicției. Acest procent al impozitului suplimentar se înmulțește apoi cu profitul jurisdicției respective în sensul regulilor-model GloBE, pentru anul în cauză,.

Excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică (dacă este cazul) este, de asemenea, dedusă din acest cuantum pentru a se ajunge la impozitul suplimentar jurisdicțional. În conformitate cu regulile-model GloBE, directiva prevede o excludere a profitului pentru activitățile cu substanță economică, bazată pe costurile salariale și activele corporale. Entitatea care depune declarația a unui grup de întreprinderi multinaționale poate alege să nu aplice excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică pentru o jurisdicție.

În cele din urmă, impozitul suplimentar pentru fiecare entitate constitutivă dintr-o jurisdicție se obține prin repartizarea impozitului suplimentar jurisdicțional între entitățile constitutive din jurisdicția respectivă pe baza profitului în sensul regulilor GloBE al fiecărei entități constitutive din jurisdicția respectivă.

Directiva prevede că, în cazul în care, ca urmare a unei ajustări a impozitelor acoperite sau a profitului calificat sau a pierderii calificate pentru un exercițiu financiar anterior, există un impozit suplimentar adițional care trebuie colectat, un astfel de impozit suplimentar ar trebui să fie tratat ca **impozit suplimentar adițional pentru exercițiul financiar în cauză**.

Pentru a reduce sarcinile de reglementare în situații cu grad de risc scăzut, se aplică o excludere a sumelor reduse ale profitului: **excluderea *de minimis* a profiturilor.** Aceasta se aplică în situația în care profiturile entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale dintr-o jurisdicție se situează sub 1 milion EUR, iar veniturile sub 10 milioane EUR. În astfel de circumstanțe și cu condiția să se opteze pentru excluderea *de minimis* a profiturilor, impozitul suplimentar al entităților constitutive din această jurisdicție este considerat zero în sensul regulilor-model GloBE.

Capitolul VI Norme speciale pentru fuziuni și achiziții

Acest capitol conține norme speciale cu privire la fuziuni, achiziții, asocieri în participație și grupuri de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă. Capitolul prevede aplicarea unui prag pentru veniturile consolidate în cazul membrilor grupului în situații de

fuziune sau de divizare. Atunci când o entitate constitutivă este achiziționată sau vândută de un grup de întreprinderi multinaționale care intră în domeniul de aplicare al normelor, o astfel de entitate constitutivă ar trebui să fie tratată ca făcând parte din ambele grupuri în cursul anului, cu anumite ajustări ale valorilor atributelor utilizate pentru aplicarea regulilor-model GloBE (impozite acoperite, salarii eligibile, active corporale eligibile, creanțe privind impozitul amânat în temeiul regulilor-model GloBE). Capitolul conține norme pentru recunoașterea unui câștig sau a unei pierderi și pentru valorile contabile în cazul unui transfer de active și pasive, inclusiv reorganizări. El conține o dispoziție specială pentru includerea asocierilor în participație, care altfel nu ar fi incluse în definiția unui grup de întreprinderi multinaționale în sensul regulilor-model GloBE. În sfârșit, capitolul include normă specifică pentru grupurile de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă, astfel încât entitățile din grup să fie tratate ca făcând parte dintr-un singur grup de întreprinderi multinaționale.

Capitolul VII Regimurile de neutralitate fiscală și regimurile de distribuire

Capitolul VII conține norme referitoare la regimurile de neutralitate fiscală și la sistemele de impozitare la distribuirea profiturilor.

Pentru a se evita rezultatele nedorite, cum ar fi o obligație disproporționată privind impozitul suplimentar alocat în temeiul UTPR în cadrul unui grup de întreprinderi multinaționale, directiva prevede norme speciale pentru calculul profitului societății-mamă finale, în cazul în care o astfel de societate este o entitate de tip „flow-through” sau face obiectul unui regim privind dividendele deductibile.

În ceea ce privește **entitățile de investiții**, există norme specifice pentru stabilirea ETR, impozitul suplimentar, opțiunea de a le trata ca entități transparente din punct de vedere fiscal și opțiunea de a aplica metoda distribuirii fiscale.

În ceea ce privește **sistemele de impozitare la distribuirea profiturilor**[5], directiva prevede că, în urma alegerii anuale a entității care depune declarația cu privire la entitățile constitutive care fac obiectul unui sistem eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor, în calculul impozitelor acoperite ajustate ale entităților constitutive relevante se include un impozit pe distribuirea presupusă. Acest lucru implică menținerea unui cont de recuperare a impozitului pe distribuirea presupusă pentru fiecare exercițiu financiar vizat de opțiune. În cazul în care, într-o perioadă de patru ani, nu se plătește niciun impozit la cota minimă pentru o astfel de distribuire presupusă, iar entitatea constitutivă nu a suportat o pierdere admisibilă, atunci impozitul suplimentar se plătește pe baza soldului restant al contului de recuperare pentru exercițiul în cauză.

Capitolul VIII Dispoziții administrative

Capitolul VIII conține dispoziții administrative, inclusiv obligații de declarare.

Directiva impune obligația ca o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale situată într-un stat membru să depună o **declarație privind impozitul suplimentar**, cu excepția cazului în care declarația este depusă de grupul de întreprinderi

[5] În termeni simpli, sistemele de impozitare a societăților bazate pe distribuirea profiturilor înseamnă că impozitarea profiturilor este amânată până când profiturile sunt distribuite sub formă de dividende sau în alt mod.

multinaționale într-o altă jurisdicție, cu care statul membru a încheiat un acord privind schimbul de informații.

Declarația solicitată poate fi depusă fie de entitatea constitutivă, fie de o altă entitate locală desemnată situată în statul membru în numele acesteia.

În cazul în care entitatea constitutivă este scutită de obligația de a depune declarația, aceasta trebuie totuși să notifice administrației sale fiscale identitatea și localizarea entității constitutive care depune declarația pentru grupul de întreprinderi multinaționale.

Declarațiile trebuie depuse în termen de 15 luni de la încheierea exercițiului financiar la care se referă.

Directiva prevede, de asemenea, sancțiuni pentru cazurile în care un grup de întreprinderi multinaționale nu respectă obligațiile prevăzute în directivă.

Capitolul IX Norme tranzitorii

Capitolul IX conține norme tranzitorii. Aceste norme prezintă modul de stabilire a anumitor aspecte ale regulilor-model GloBE atunci când un grup trebuie să le aplice pentru prima dată [pentru a reduce sarcina de reglementare]. Capitolul acoperă, de asemenea, normele tranzitorii pentru excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică; parametrii pentru excluderea profiturilor obținute la nivel național din IIR și UTPR pentru grupurile naționale de mari dimensiuni și, respectiv, pentru grupurile de întreprinderi multinaționale în faza lor inițială de activitate; o scutire tranzitorie pentru obligațiile de declarare și pentru participațiile de portofoliu.

Capitolul X Aplicarea specifică a IIR în cazul grupurilor naționale de mari dimensiuni

Acest capitol extinde aplicarea IIR la grupurile exclusiv naționale situate într-un stat membru, dacă acestea ating pragul de 750 de milioane EUR. Acest aspect specific al normelor UE este menit să evite orice risc de discriminare într-un stat membru între o entitate care aparține unui grup cu activități transfrontaliere și un grup cu activități exclusiv naționale. Aceste grupuri naționale de mari dimensiuni își vor calcula ETR și, după caz, li se va percepe orice impozit suplimentar datorat în temeiul IIR.

Pentru a menține un tratament egal în ceea ce privește grupurile de întreprinderi multinaționale care se află în primele etape ale activităților lor internaționale, acest capitol acordă, de asemenea, grupurilor naționale de mari dimensiuni o perioadă de tranziție de 5 ani pe parcursul căreia activitățile lor interne impozitate la un nivel redus vor fi excluse de la aplicarea normelor.

Capitolul XI Dispoziții finale

Se preconizează că membrii Cadrului incluziv vor pune în aplicare regulile-model care integrează acordul privind *un nivel minim global de impozitare pa grupurilor de întreprinderi multinaționale în Uniune* până la sfârșitul anului 2022. Se așteaptă ca, ulterior și în timp util, Cadrul incluziv al OCDE să evalueze *inter pares* normele naționale de transpunere ale membrilor participanți la Cadrul incluziv, pentru a stabili dacă aceste norme naționale pot fi considerate „recunoscute”; și anume, dacă acestea respectă litera și spiritul regulilor-model.

În plus, în cadrul unui proces separat, Cadrul incluziv al OCDE va stabili condițiile în care regimul GILTI din SUA va coexista cu regulile GloBE, pentru a asigura condiții de concurență echitabile. Acest lucru este urmarea solicitării așteptate din partea SUA de a considera cadrul său juridic, care este în prezent în curs de revizuire, ca fiind echivalent cu conținutul acordului global și, în special, cu regula primară, „regula privind includerea veniturilor”. Directiva stabilește condițiile care vor permite Comisiei să evalueze echivalența sistemelor țărilor terțe și să includă jurisdicțiile care îndeplinesc condițiile relevante pe o listă anexată la directivă. De asemenea, Comisiei i se va atribui funcția de a modifica lista anexată în urma unei evaluări ulterioare după ce jurisdicția unei țări terțe își modifică cadrul juridic. Modificarea anexei va trebui efectuată în conformitate cu normele privind actele delegate.

Acest capitol se referă, de asemenea, la începutul aplicării normelor directivei, care este stabilit pentru 1 ianuarie 2023, cu excepția UTPR pentru care aplicarea va fi amânată până la 1 ianuarie 2024.

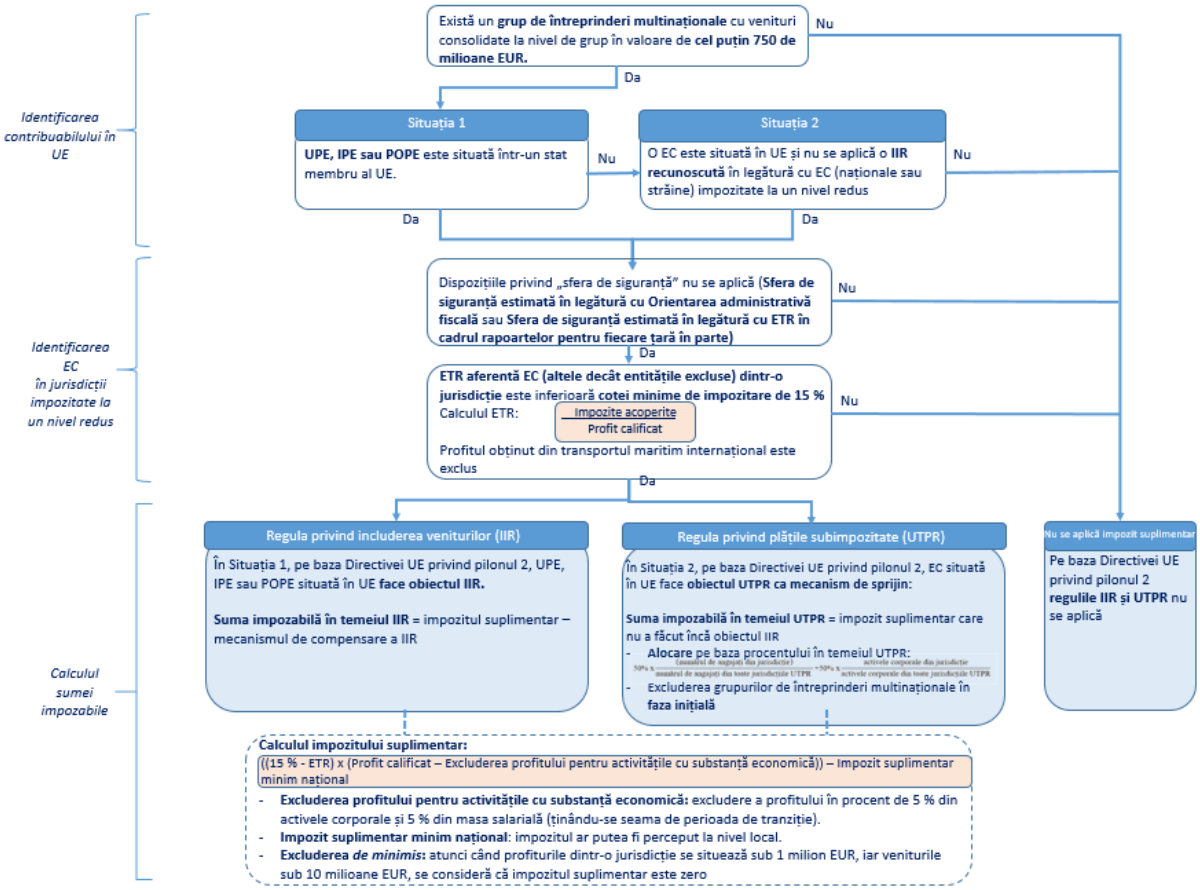

Figura 1. Diagrama modului de funcționare a normelor în UE

2021/0433 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor multinaționale în Uniune

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European[6],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[7],

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) În ultimii ani, Uniunea a adoptat măsuri de referință pentru a consolida lupta împotriva planificării fiscale agresive în cadrul pieței interne. Directivele împotriva evitării obligațiilor fiscale au stabilit norme împotriva erodării bazelor impozabile de pe piața internă și a transferului profiturilor în afara pieței interne. Aceste norme au transformat în legislație a Uniunii recomandările formulate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) în contextul inițiativei împotriva erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor (BEPS) pentru a se asigura că profiturile întreprinderilor multinaționale sunt impozitate acolo unde se desfășoară activități economice generatoare de profit și unde se creează valoare.

(2) Într-un efort continuu de a pune capăt practicilor fiscale ale întreprinderilor multinaționale care le permit să transfere profiturile către jurisdicții în care acestea sunt supuse unei impozitări zero sau foarte scăzute, OCDE a dezvoltat în continuare un set de reguli fiscale internaționale pentru a se asigura că întreprinderile multinaționale plătesc un impozit echitabil indiferent de locul în care își desfășoară activitatea. Această reformă importantă urmărește să stabilească o limită privind concurența în ceea ce privește cotele impozitului pe profit prin stabilirea unui nivel minim global de impozitare. Prin eliminarea unei părți substanțiale a avantajelor transferului profiturilor către jurisdicții cu impozitare zero sau foarte scăzută, reforma privind impozitul minim global va crea condiții de concurență echitabile pentru întreprinderile din întreaga lume și va permite jurisdicțiilor să își protejeze mai bine bazele de impozitare.

(3) Acest obiectiv politic a fost transpus în regulile-model globale de combatere a erodării bazei impozabile (regulile-model GloBE) aprobate la 14 decembrie 2021 de Cadrul

[6] JO C , , p. .
[7] JO C , , p. .

incluziv al OCDE/G20 privind BEPS și asumate de statele membre. În concluziile Consiliului din 7 decembrie 2021[8], Consiliul și-a reiterat sprijinul ferm pentru reforma privind impozitul minim global și s-a angajat să pună în aplicare rapid acordul prin intermediul legislației Uniunii. În acest context, este esențial ca statele membre să își pună efectiv în aplicare angajamentul de a atinge un nivel minim global de impozitare.

(4) Într-o Uniune de economii strâns integrate, este esențial ca reforma privind impozitul minim global să fie pusă în aplicare într-un mod suficient de coerent și de coordonat. Având în vedere amploarea, detaliile și aspectele tehnice ale acestor noi norme fiscale internaționale, numai un cadru comun al Uniunii ar preveni fragmentarea pieței interne în ceea ce privește punerea lor în aplicare. În plus, un cadru comun, conceput pentru a fi compatibil cu libertățile fundamentale garantate de tratat, ar oferi contribuabililor securitate juridică atunci când sunt puse în aplicare normele.

(5) Este necesar să se stabilească norme pentru a stabili un cadru eficient și coerent pentru nivelul minim global de impozitare la nivelul Uniunii. Cadrul creează un sistem bazat pe două reguli interconectate, denumite împreună regulile GloBE, prin care ar trebui colectată o sumă suplimentară aferentă impozitului, denumită impozit suplimentar, de fiecare dată când cota efectivă de impozitare (ETR) a unei întreprinderi multinaționale într-o jurisdicție dată este mai mică de 15 %. În acest caz, se consideră că în jurisdicția respectivă se practică impozitarea la un nivel redus. Aceste două reguli sunt denumite „regula privind includerea veniturilor” (*Income Inclusion Rule* – IIR) și „regula privind plățile subimpozitate” (*Undertaxed Payments Rule* – UTPR). În cadrul acestui sistem, societatea-mamă a unei întreprinderi multinaționale situată într-un stat membru are obligația de a aplica IIR părții sale din impozitul suplimentar care vizează orice entitate din grup care este supusă unei impozitări la un nivel redus, indiferent dacă aceasta se află în interiorul sau în afara Uniunii. UTPR ar trebui să acționeze ca un mecanism de sprijin pentru IIR prin realocarea oricărei valori reziduale a impozitului suplimentar în cazurile în care entitățile-mamă nu ar putea colecta prin aplicarea IIR întreaga sumă a impozitului suplimentar care vizează entitățile impozitate la un nivel redus.

(6) Este necesar să se pună în aplicare regulile-model GloBE convenite de statele membre într-un mod care să rămână cât mai aproape posibil de acordul global. Prezenta directivă urmărește îndeaproape conținutul și structura regulilor-model GloBE. Pentru a asigura compatibilitatea cu dreptul primar al Uniunii și, mai precis, cu libertatea de stabilire, normele prezentei directive ar trebui să se aplice entităților rezidente într-un stat membru, precum și entităților nerezidente ale unei societăți-mamă situate în statul membru respectiv. Prezenta directivă ar trebui să se aplice, de asemenea, grupurilor exclusiv naționale de dimensiuni foarte mari. În acest mod, cadrul juridic ar fi conceput astfel încât să se evite orice risc de discriminare între situațiile transfrontaliere și cele naționale. Toate entitățile, inclusiv societatea-mamă care aplică IIR, care sunt situate într-un stat membru cu un nivel redus de impozitare, ar fi supuse impozitului suplimentar. De asemenea, entitățile constitutive ale aceleiași societăți-mamă care sunt situate în alt stat membru care practică o impozitare la nivel redus ar fi supuse impozitului suplimentar.

(7) Deși este necesar să se asigure descurajarea practicilor de evitare a obligațiilor fiscale, ar trebui evitate efectele negative asupra întreprinderilor multinaționale mai mici de pe piața internă. În acest scop, prezenta directivă ar trebui să se aplice numai entităților

[8] Concluziile Consiliului 14767/21 din 7 decembrie 2021.

situate în Uniune care sunt membre ale unor grupuri de întreprinderi multinaționale sau ale unor grupuri exclusiv naționale de mari dimensiuni care ating pragul anual al veniturilor consolidate de cel puțin 750 000 000 EUR. Acest prag ar fi în concordanță cu pragul prevăzut în normele fiscale internaționale existente, cum ar fi normele privind raportarea pentru fiecare țară în parte[9]. Entitățile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sunt denumite entități constitutive. Anumite entități ar trebui excluse din domeniul de aplicare pe baza scopului și a statutului lor specific. Entitățile excluse ar fi cele care nu sunt orientate spre profit și care desfășoară activități de interes general și care, din aceste motive, nu sunt susceptibile de a fi supuse impozitării în statul membru în care sunt situate. Pentru a proteja aceste interese specifice, este necesar să se excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive entitățile guvernamentale, organizațiile internaționale, organizațiile non-profit și fondurile de pensii. Fondurile de investiții și vehiculele de investiții imobiliare ar trebui, de asemenea, să fie excluse din domeniul de aplicare atunci când se află la cel mai înalt nivel al lanțului proprietății, deoarece, pentru așa-numitele entități de tip „flow-through”, profiturile obținute sunt impozitate la nivelul proprietarilor.

(8) Societatea-mamă finală (UPE) a unui grup de întreprinderi multinaționale sau a unui grup național de mari dimensiuni, care deține direct sau indirect o participație de control în toate celelalte entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale sau ale grupului național de mari dimensiuni, se află în centrul sistemului. Întrucât UPE este, în mod normal, obligată să consolideze conturile financiare ale tuturor entităților grupului de întreprinderi multinaționale sau ale grupului național de mari dimensiuni sau, dacă situația diferă, UPE ar avea această obligație în temeiul unui standard de contabilitate financiară acceptabil, aceasta deține informații critice și ar fi cea mai în măsură să asigure că nivelul de impozitare pe jurisdicție pentru grup respectă cota minimă convenită. Atunci când UPE este situată în Uniune, aceasta ar trebui, prin urmare, să aibă obligația principală, în temeiul prezentei directive, de a aplica IIR părții sale alocabile din impozitul suplimentar care vizează toate entitățile constitutive impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale, indiferent dacă acestea sunt situate în interiorul sau în afara Uniunii. UPE de la cel mai înalt nivel al unui grup național de mari dimensiuni ar aplica IIR întregii valori a impozitului suplimentar în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus.

(9) În anumite circumstanțe, această obligație ar trebui să revină altor entități constitutive, de nivel inferior, ale grupului de întreprinderi multinaționale, situate în Uniune. În primul rând, atunci când UPE este situată într-o jurisdicție dintr-o țară terță care nu a pus în aplicare regulile-model GloBE sau norme echivalente și, prin urmare, nu are o IIR recunoscută, societățile-mamă intermediare (IPE) situate sub UPE în lanțul proprietății și situate în Uniune ar trebui să aibă obligația, în temeiul directivei, de a aplica IIR până la partea lor alocabilă din impozitul suplimentar, cu excepția cazului în care o IPE care trebuie să aplice IIR deține o participație de control într-o altă IPE, caz în care IIR ar trebui să fie aplicată de către cea din urmă.

(10) În al doilea rând, indiferent dacă UPE este situată într-o jurisdicție care are o IIR recunoscută sau nu, societățile-mamă deținute parțial (POPE) situate în Uniune care sunt deținute în proporție de peste 20 % de deținători de participații din afara grupului

[9] Directiva (UE) 2016/881 a Consiliului din 25 mai 2016 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal, (JO L 146, 3.6. 2016, p. 8) [DAC 4].

de întreprinderi multinaționale ar trebui să aibă obligația, în temeiul prezentei directive, de a aplica IIR până la partea lor alocabilă din impozitul suplimentar. Cu toate acestea, astfel de POPE nu ar trebui să aplice IIR atunci când sunt deținute integral de o altă POPE care trebuie să aplice IIR. În al treilea rând, în cazul în care UPE este situată într-o jurisdicție în care nu există o IIR recunoscută, entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale ar trebui să aplice UTPR pentru orice valoare reziduală a impozitului suplimentar care nu a făcut obiectul IIR proporțional cu o formulă de alocare bazată pe numărul lor de angajați și de active corporale. În al patrulea rând, în cazul în care UPE este situată într-o jurisdicție dintr-o țară terță care dispune de o IIR recunoscută, entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale ar trebui să aplice UTPR entităților constitutive situate în jurisdicția țării terțe respective, în cazurile în care jurisdicția țării terțe respective este impozitată la un nivel redus pe baza ETR a tuturor entităților constitutive din jurisdicția respectivă, inclusiv a UPE.

(11) În conformitate cu obiectivele de politică ale reformei privind impozitul minim global în ceea ce privește concurența fiscală loială între jurisdicții, calculul ETR ar trebui să fie efectuat la nivel jurisdicțional. În scopul calculării ETR, prezenta directivă ar trebui să prevadă un set comun de norme specifice pentru calculul bazei fiscale, denumită profit calificat sau pierdere calificată, și pentru impozitele plătite, denumite impozite acoperite. Punctul de plecare îl reprezintă conturile financiare utilizate în scopuri de consolidare, care fac ulterior obiectul unei serii de ajustări, incluzând luarea în considerare a diferențelor temporale, pentru a se evita orice denaturare între jurisdicții. În plus, profitul calificat sau pierderea calificată și impozitele acoperite ale anumitor entități pot fi alocate altor entități relevante din cadrul grupului de întreprinderi multinaționale pentru a asigura neutralitatea în ceea ce privește tratamentul fiscal al profitului calificat sau pierderii calificate care poate face obiectul impozitelor acoperite în mai multe jurisdicții, fie din cauza naturii entităților (entități de tip „flow-through”, entități hibride sau sediu permanent), fie din cauza tratamentului fiscal specific aplicat profitului (plata dividendelor sau regimul fiscal al societăților străine controlate).

(12) ETR a unui grup de întreprinderi multinaționale din fiecare jurisdicție în care acesta desfășoară activități sau a unui grup național de mari dimensiuni ar trebui comparată cu cota minimă de impozitare convenită de 15 % pentru a stabili dacă grupul de întreprinderi multinaționale sau grupul național de mari dimensiuni este obligat să plătească un impozit suplimentar și, prin urmare, ar trebui să aplice IIR sau UTPR. Cota minimă de impozitare de 15 % convenită de Cadrul incluziv al OCDE/G20 privind BEPS reflectă un echilibru între cotele impozitului pe profit la nivel mondial. În cazurile în care ETR a unui grup de întreprinderi multinaționale este mai mică decât cota minimă de impozitare într-o anumită jurisdicție, impozitul suplimentar ar trebui să fie alocat entităților din grupul de întreprinderi multinaționale care sunt obligate să plătească impozitul în conformitate cu aplicarea IIR și UTPR, pentru a respecta cota efectivă minimă convenită la nivel global de 15 %. În cazurile în care ETR a unui grup național de mari dimensiuni este mai mică decât cota minimă de impozitare, UPE de la cel mai înalt nivel al grupului național de mari dimensiuni ar trebui să aplice IIR în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus, pentru a se asigura că un astfel de grup este obligat să plătească impozit la o cotă efectivă minimă de 15 %.

(13) Pentru a permite statelor membre să beneficieze de venituri din impozitul suplimentar colectat de la entitățile constitutive impozitate la un nivel redus situate pe teritoriul lor,

statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a alege să aplice un sistem național de impozitare suplimentară. Entitățile constitutive ale unui grup de întreprinderi multinaționale care sunt situate într-un stat membru care a ales să pună în aplicare norme echivalente IIR și UTPR în cadrul propriului sistem fiscal național ar trebui să plătească statului membru respectiv impozitul suplimentar. Deși lasă statelor membre o anumită flexibilitate în ceea ce privește punerea în aplicare din punct de vedere tehnic a sistemului național de impozitare suplimentară, un astfel de sistem ar trebui să asigure impozitarea efectivă minimă a profitului calificat sau a pierderii calificate a(l) entităților constitutive în același mod sau într-un mod echivalent cu IIR și UTPR din prezenta directivă.

(14) Pentru a asigura o abordare proporțională, acest exercițiu ar trebui să ia în considerare anumite situații specifice în care riscurile BEPS sunt reduse. Prin urmare, directiva ar trebui să includă o excepție fundamentată economic bazată pe costurile asociate cu angajații și pe valoarea activelor corporale dintr-o anumită jurisdicție. Acest lucru ar permite abordarea, într-o anumită măsură, a situațiilor în care un grup de întreprinderi multinaționale sau un grup național de mari dimensiuni desfășoară activități economice care necesită prezența fizică într-o jurisdicție impozitată la un nivel redus, deoarece, în acest caz, este puțin probabil ca practicile BEPS să ia amploare. De asemenea, ar trebui luat în considerare cazul specific al grupurilor de întreprinderi multinaționale care se află în primele etape ale activității lor internaționale, pentru a nu descuraja dezvoltarea activităților transfrontaliere pentru grupurile de întreprinderi multinaționale care beneficiază de un nivel redus de impozitare în jurisdicția lor națională în care își desfășoară activitatea în mod predominant. Astfel, activitățile naționale impozitate la un nivel redus ale unor astfel de grupuri ar trebui excluse de la aplicarea normelor pentru o perioadă de tranziție de cinci ani și cu condiția ca grupul de întreprinderi multinaționale să nu aibă entități constitutive în mai mult de șase alte jurisdicții. Pentru a asigura un tratament egal pentru grupurile naționale de mari dimensiuni, profiturile obținute din activitățile unor astfel de grupuri ar trebui, de asemenea, să fie excluse pentru o perioadă de tranziție de cinci ani.

(15) Ca urmare a caracterului său extrem de volatil și a ciclului economic îndelungat al acestei industrii, sectorul transportului maritim face în mod tradițional obiectul unor regimuri de impozitare alternative sau suplimentare în statele membre. Pentru a evita subminarea acestui principiu de politică și pentru a permite statelor membre să aplice în continuare un tratament fiscal specific sectorului transportului maritim, în conformitate cu practicile internaționale și cu normele privind ajutoarele de stat, profiturile obținute din transportul maritim ar trebui excluse din sistem.

(16) Pentru a ajunge la un echilibru între obiectivele reformei privind impozitul minim global și sarcina administrativă pentru administrațiile fiscale și contribuabili, prezenta directivă ar trebui să prevadă o excludere *de minimis* pentru grupurile de întreprinderi multinaționale sau grupurile naționale de mari dimensiuni care au un venit mediu mai mic de 10 000 000 EUR și un profit mediu calificat sau o pierdere medie calificată sub 1 000 000 EUR într-o jurisdicție. Astfel de grupuri de întreprinderi multinaționale sau grupuri naționale de mari dimensiuni nu ar trebui să plătească un impozit suplimentar, chiar dacă ETR este sub cota minimă de impozitare în jurisdicția respectivă.

(17) Aplicarea normelor prezentei directive în cazul grupurilor de întreprinderi multinaționale și al grupurilor naționale de mari dimensiuni care intră pentru prima dată în domeniul său de aplicare ar putea genera denaturări care rezultă din existența unor atribute fiscale, inclusiv pierderi din exercițiile financiare anterioare, sau din diferențele temporale, și ar putea necesita norme tranzitorii pentru a elimina astfel de

denaturări. Pentru a permite o tranziție fără sincope către noul sistem fiscal, ar trebui să se aplice, de asemenea, o reducere treptată a cotelor pentru excluderile pe baza costurilor cu salariile și a costurilor cu activele corporale pe o perioadă de zece ani.

(18) Pentru o aplicare eficientă a sistemului, este esențial ca procedurile să fie coordonate la nivel de grup. Va fi necesar să se opereze un sistem care să asigure fluxul liber de informații în cadrul grupului de întreprinderi multinaționale și către administrațiile fiscale în care sunt situate entitățile constitutive. Responsabilitatea principală pentru depunerea declarației cu informații ar trebui să revină entității constitutive. Cu toate acestea, o derogare de la această responsabilitate ar trebui să se aplice în cazul în care grupul de întreprinderi multinaționale a desemnat o altă entitate care să depună și să partajeze declarația cu informații. Ar putea fi vorba de o entitate locală sau de o entitate dintr-o altă jurisdicție care are un acord încheiat între autoritățile competente cu statul membru al entității constitutive. În primele douăsprezece luni de la intrarea sa în vigoare, Comisia ar trebui să revizuiască prezenta directivă în conformitate cu acordul la care a ajuns Cadrul incluziv cu privire la cerințele de declarare în temeiul cadrului de punere în aplicare a regulilor GloBE. Având în vedere ajustările de conformitate impuse de acest sistem, grupurilor care intră pentru prima dată în domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să li se acorde o perioadă de 18 luni pentru a se conforma cerințelor în materie de informare.

(19) Având în vedere beneficiile transparenței în domeniul fiscal, este încurajator faptul că un volum semnificativ de informații va fi depus la autoritățile fiscale din toate jurisdicțiile participante. Grupurile de întreprinderi multinaționale care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să fie obligate să furnizeze informații cuprinzătoare și detaliate cu privire la profiturile lor și la cota de impozitare efectivă în fiecare jurisdicție în care au entități constitutive. O astfel de raportare extinsă ar putea spori transparența.

(20) Eficacitatea și echitatea reformei privind impozitul minim global se bazează în mare măsură pe punerea sa în aplicare la nivel mondial. Prin urmare, va fi esențial ca toți partenerii comerciali importanți ai Uniunii să aplice fie o IIR recunoscută, fie un set echivalent de norme privind impozitarea minimă. În acest context și în sprijinul securității juridice și al eficienței normelor privind impozitul minim global, este important să se definească în continuare condițiile în care normele puse în aplicare într-o jurisdicție dintr-o țară terță care nu va transpune normele acordului global pot fi echivalate cu o IIR recunoscută. În acest scop, prezenta directivă ar trebui să prevadă o evaluare de către Comisie a criteriilor de echivalență pe baza anumitor parametri, împreună cu o listă a jurisdicțiilor țărilor terțe care îndeplinesc criteriile de echivalență. Această listă ar fi modificată printr-un act delegat în urma oricărei evaluări ulterioare a cadrului juridic transpus de jurisdicția unei țări terțe în dreptul său intern.

(21) Pentru modificarea anumitor elemente neesențiale din prezenta directivă, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Obiectivul ar trebui să fie acela de a permite, în urma unei evaluări efectuate de Comisie, modificări ale anexei care enumeră jurisdicțiile cu un cadru juridic intern care poate fi considerat echivalent cu o regulă recunoscută privind includerea veniturilor.

(22) Normele de aplicare a UTPR ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2024 pentru a permite jurisdicțiilor țărilor terțe să aplice IIR în prima etapă a punerii în aplicare a regulilor-model GloBE.

(23) Obiectivul prezentei directive, de a crea un cadru comun pentru un nivel minim global de impozitare în cadrul Uniunii pe baza abordării comune cuprinse în regulile-model GloBE, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către fiecare stat membru care acționează individual. Acțiunea independentă a statelor membre ar risca și mai mult să creeze o fragmentare a pieței interne. Întrucât este esențial să se adopte soluții care să funcționeze pentru piața internă în ansamblu, acest obiectiv poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, având în vedere amploarea reformei privind impozitul minim global. Prin urmare, Uniunea poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(24) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului[10]. Dreptul la protecția datelor cu caracter personal în conformitate cu articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a UE, precum și cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și a Consiliului[11] se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în cadrul prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1
Obiect

Prezenta directivă stabilește măsuri comune pentru impozitarea efectivă minimă a grupurilor de întreprinderi multinaționale sub forma:

(a) unei reguli privind includerea veniturilor (IIR) conform căreia o societate-mamă a unui grup de întreprinderi multinaționale sau a unui grup național de mari dimensiuni calculează și colectează partea sa alocabilă din impozitul suplimentar în ceea ce privește entitățile constitutive ale grupului care sunt impozitate la un nivel redus; și sub forma

(b) unei reguli privind plățile subimpozitate (UTPR), conform căreia o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale colectează o parte alocabilă din impozitul suplimentar calculată de societatea-mamă finală a grupului care nu a fost percepută în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile constitutive ale grupului care sunt impozitate la un nivel redus.

Articolul 2
Domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă se aplică entităților constitutive situate în Uniune care fac parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale sau dintr-un grup național de mari

[10] Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

[11] Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

dimensiuni care are un venit anual de cel puțin 750 000 000 EUR în situațiile sale financiare consolidate în cel puțin două din ultimele patru exerciții financiare consecutive.

2. În cazul în care unul sau mai multe dintre cele patru exerciții financiare menționate la alineatul (1) sunt mai lungi sau mai scurte de 12 luni, venitul anual menționat la alineatul respectiv se ajustează proporțional pentru fiecare dintre exercițiile financiare respective.

3. Prezenta directivă nu se aplică următoarelor entități („entități excluse”), cu excepția cazului în care entitatea constitutivă care depune declarația a optat să nu trateze aceste entități ca fiind excluse în conformitate cu articolul 43 alineatul (1):

   (a) o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o organizație non-profit, un fond de pensii, o entitate de investiții care este o societate-mamă finală și un vehicul de investiții imobiliare care este o societate-mamă finală; sau

   (b) o entitate care este deținută în proporție de cel puțin 95 % de una sau mai multe dintre entitățile menționate la litera (a), direct sau prin intermediul mai multor astfel de entități, cu excepția entităților de servicii de pensii, și care:

      (i) operează exclusiv sau aproape exclusiv în scopul de a deține active sau de a investi fonduri în beneficiul entității sau al entităților menționate la litera (a); sau

      (ii) desfășoară exclusiv activități auxiliare celor desfășurate de entitatea sau de entitățile menționate la litera (a); sau

   (c) o entitate care este deținută în proporție de cel puțin 85 % de una sau mai multe dintre entitățile menționate la litera (a), direct sau prin intermediul uneia sau mai multor astfel de entități, cu condiția ca majoritatea profiturilor sale să fie obținute din dividende sau câștiguri ori pierderi de capital care sunt excluse din calculul profitului calificat în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (b).

Articolul 3
Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(1) „entitate” înseamnă orice persoană juridică sau construcție juridică care întocmește conturi financiare separate;

(2) „entitate constitutivă” înseamnă o entitate sau un sediu permanent care face parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale sau dintr-un grup național de mari dimensiuni;

(3) „grup” înseamnă:

   (a) un ansamblu de entități care sunt legate între ele prin dreptul de proprietate sau control, astfel cum este definit de cadrul contabil acceptabil pentru întocmirea situațiilor financiare consolidate de către societatea-mamă finală, inclusiv orice entitate care ar fi putut fi exclusă din situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale exclusiv pe baza dimensiunii sale reduse, din motive de semnificație sau pe motiv că este destinată vânzării; și

(b) o entitate care are unul sau mai multe sedii permanente, cu condiția să nu facă parte dintr-un alt grup, astfel cum este definit la litera (a);

(4) „grup de întreprinderi multinaționale” înseamnă orice grup care include cel puțin o entitate sau un sediu permanent care nu se află în jurisdicția societății-mamă finale;

(5) „grup național de mari dimensiuni” înseamnă orice grup în care toate entitățile sunt situate în același stat membru;

(6) „situații financiare consolidate” înseamnă:

(a) situațiile financiare întocmite de o entitate în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil, în care activele, pasivele, profitul, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale entității respective și ale oricăror entități pe care aceasta le controlează sunt prezentate ca fiind cele ale unei singure unități economice;

(b) pentru grupurile definite la punctul 3 litera (b), situațiile financiare întocmite de o entitate principală în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil;

(c) situațiile financiare care nu sunt întocmite de o societate-mamă finală în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil și care au fost ulterior ajustate pentru a preveni orice denaturare semnificativă a concurenței; sau

(d) în cazul în care societatea-mamă finală nu întocmește situațiile financiare descrise la litera (a), (b) sau (c), situațiile financiare care ar fi fost întocmite dacă societatea-mamă finală ar fi trebuit să întocmească astfel de situații financiare în conformitate cu:

(i) un standard de contabilitate financiară acceptabil; sau

(ii) un alt standard de contabilitate financiară și cu condiția ca astfel de situații financiare să fi fost ajustate pentru a preveni orice denaturare semnificativă a concurenței;

(7) „exercițiu financiar” înseamnă perioada contabilă pentru care:

(a) societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale sau a unui grup național de mari dimensiuni întocmește situații financiare consolidate sau, în cazul în care societatea-mamă finală nu întocmește situații financiare consolidate, anul calendaristic; și

(b) se calculează cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar;

(8) „entitate constitutivă care depune declarația” înseamnă o entitate care depune o declarație privind impozitul suplimentar în conformitate cu articolul 42 din prezenta directivă;

(9) „entitate de tip «flow-through»” înseamnă o entitate care este considerată o entitate transparentă din punct de vedere fiscal în ceea ce privește veniturile, cheltuielile, profiturile sau pierderile sale în jurisdicția în care a fost creată și care nu este rezidentă fiscal și nu face obiectul unui impozit acoperit pe venitul sau profitul său într-o altă jurisdicție;

În sensul prezentei definiții, o entitate transparentă din punct de vedere fiscal înseamnă o entitate ale cărei venituri, cheltuieli, profit sau pierderi sunt tratate de

legislația unei jurisdicții ca și cum ar fi fost obținute sau suportate direct de proprietarul entității respective;

(10) „sediu permanent” înseamnă:

(a) un sediu comercial sau un sediu comercial presupus situat într-o jurisdicție în care este tratat ca sediu permanent în conformitate cu un tratat fiscal aplicabil în vigoare, cu condiția ca jurisdicția respectivă să impoziteze profiturile care îi sunt atribuite în conformitate cu o dispoziție similară cu articolul 7 din Convenția model a OCDE cu privire la impozitul pe venit și pe avere[12];

(b) dacă nu există un tratat fiscal aplicabil în vigoare, un sediu comercial sau un sediu comercial presupus situat într-o jurisdicție care impozitează profiturile care pot fi atribuite respectivului sediu comercial pe o bază netă într-un mod similar cu cel în care impozitează propriii rezidenți fiscali;

(c) dacă o jurisdicție nu are un sistem de impozitare a profitului, un sediu comercial sau un sediu comercial presupus situat în această jurisdicție, care ar fi tratat ca sediu permanent în conformitate cu Convenția model a OCDE cu privire la impozitul pe venit și pe avere, cu condiția ca jurisdicția respectivă să fi avut dreptul de a impozita profiturile care ar fi fost atribuite sediului comercial, în conformitate cu articolul 7 din convenția respectivă; sau

(d) un alt sediu comercial sau un sediu comercial presupus prin care se desfășoară operațiuni în afara jurisdicției în care este situată entitatea principală, în cazul în care jurisdicția respectivă scutește profiturile care pot fi atribuite unor astfel de operațiuni;

(11) „societate-mamă finală” înseamnă:

(a) o entitate care deține, direct sau indirect, o participație de control în orice altă entitate și care nu este deținută, direct sau indirect, de o altă entitate care deține o participație de control în cadrul acesteia; sau

(b) o entitate principală;

(12) „cota minimă de impozitare” înseamnă cincisprezece procente (15 %);

(13) „impozit suplimentar” înseamnă impozitul suplimentar calculat pentru o jurisdicție sau o entitate constitutivă în temeiul articolului 26;

(14) „regim fiscal al societăților străine controlate” înseamnă un set de norme fiscale în temeiul cărora un acționar direct sau indirect al unei entități străine este supus impozitării cotei sale dintr-o parte sau din totalitatea profiturilor obținute de entitatea străină respectivă, indiferent dacă respectivele profituri sunt distribuite acționarului;

(15) „regulă recunoscută privind includerea veniturilor” („IIR recunoscută”) înseamnă un set de norme care sunt transpuse în legislația națională a unei jurisdicții și care:

(a) sunt echivalente cu normele prevăzute în prezenta directivă în conformitate cu care societatea-mamă a unui grup de întreprinderi multinaționale calculează și colectează partea sa alocabilă din impozitul suplimentar în ceea ce privește entitățile constitutive ale grupului impozitate la un nivel redus;

[12] Convenția model a OCDE cu privire la impozitul pe venit și pe avere, astfel cum a fost modificată.

(b) sunt puse în aplicare și administrate într-un mod coerent cu normele prevăzute în prezenta directivă și nu permit jurisdicției să acorde beneficii legate de normele respective;

(16) „entitate constitutivă impozitată la un nivel redus” înseamnă:

(a) o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care se află într-o jurisdicție care aplică o impozitare la un nivel redus; sau

(b) o entitate constitutivă apatridă care, pentru un exercițiu financiar, are o cotă efectivă de impozitare mai mică decât cota efectivă minimă de impozitare;

(17) „societate-mamă intermediară” înseamnă o entitate constitutivă care deține, direct sau indirect, o participație în capitalurile proprii ale altei entități constitutive din același grup de întreprinderi multinaționale și care nu se califică drept societate-mamă finală, societate-mamă deținută parțial, sediu permanent sau entitate de investiții;

(18) „participație de control” înseamnă o participație în capitalurile proprii într-o entitate prin care deținătorului participației i se cere sau i s-ar cere să consolideze linie cu linie activele, pasivele, profitul, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale entității, în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil;

Se consideră că o entitate principală deține participațiile de control în cadrul sediilor sale permanente.

(19) „societate-mamă deținută parțial” înseamnă o entitate constitutivă care deține, direct sau indirect, o participație în capitalurile proprii într-o altă entitate constitutivă a aceluiași grup de întreprinderi multinaționale, peste 20 % din participația sa în capitalurile proprii fiind deținută, direct sau indirect, de persoane care nu sunt entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale și care nu se califică drept societate-mamă finală, sediu permanent sau entitate de investiții;

(20) „participații în capitalurile proprii” înseamnă orice drepturi la profiturile, capitalul sau rezervele unei entități sau ale unui sediu permanent;

(21) „societate-mamă” înseamnă o societate-mamă finală, care nu este o entitate exclusă, o societate-mamă intermediară sau o societate-mamă deținută parțial;

(22) „standard de contabilitate financiară acceptabil” înseamnă standardele internaționale de raportare financiară [IFRS și IFRS adoptate de UE în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002] și principiile contabile general acceptate din Australia, Brazilia, Canada, statele membre ale Uniunii Europene, statele membre ale Spațiului Economic European, Hong Kong (China), Japonia, Mexic, Noua Zeelandă, Republica Populară Chineză, Republica India, Republica Coreea, Rusia, Singapore, Elveția, Regatul Unit și Statele Unite ale Americii;

(23) „impozit suplimentar național recunoscut” înseamnă un impozit suplimentar care este transpus în legislația națională a unei jurisdicții și care:

(a) prevede stabilirea profitului excedentar al entităților constitutive situate în jurisdicția respectivă în conformitate cu normele prevăzute în prezenta directivă și aplicarea cotei minime de impozitare la profiturile excedentare respective pentru jurisdicție și entitățile constitutive, în conformitate cu normele prevăzute în prezenta directivă; și

(b) este pus în aplicare și administrat într-un mod coerent cu normele prevăzute în prezenta directivă și nu permite jurisdicției să acorde beneficii legate de normele respective;

(24) „entitate de investiții” înseamnă:

(a) un fond de investiții sau un vehicul de investiții imobiliare;

(b) o entitate care este deținută în proporție de cel puțin 95 %, direct sau indirect, de o entitate menționată la litera (a) sau prin intermediul uneia sau mai multor astfel de entități și care își desfășoară activitatea exclusiv sau aproape exclusiv pentru a deține active sau a investi fonduri în beneficiul său;

(c) o entitate care este deținută în proporție de cel puțin 85 % de o entitate menționată la litera (a) cu condiția ca majoritatea veniturilor sale să fie obținute din dividende sau câștiguri ori pierderi de capital care sunt excluse din calculul profitului calificat în scopul prezentei directive;

(25) „fond de investiții” înseamnă o entitate sau o construcție care îndeplinește următoarele condiții:

(a) este concepută pentru a reuni active financiare sau nefinanciare de la o serie de investitori în cea mai mare parte neafiliați;

(b) investește în conformitate cu o politică de investiții definită;

(c) permite investitorilor să reducă costurile de tranzacționare, cu cercetarea și analitice sau să repartizeze riscurile la nivel colectiv;

(d) este concepută în principal pentru a genera venituri sau câștiguri din investiții sau protecție împotriva unui eveniment sau a unui rezultat specific ori general;

(e) investitorii săi au dreptul la randamente din activele fondului sau la profituri obținute din activele respective, pe baza contribuției pe care au efectuat-o;

(f) entitatea sau conducerea sa face obiectul regimului de reglementare pentru fondurile de investiții în jurisdicția în care este stabilită sau administrată; și

(g) este administrată de profesioniști în gestionarea fondurilor de investiții în numele investitorilor;

(26) „vehicul de investiții imobiliare” înseamnă o entitate cu deținere largă, care deține predominant bunuri imobile și care face obiectul unui singur nivel de impozitare, aplicabil la nivelul său sau al deținătorilor participațiilor sale, cu o amânare de cel mult un an;

(27) „fond de pensii” înseamnă:

(a) o entitate care este stabilită și funcționează într-o jurisdicție exclusiv sau aproape exclusiv pentru a administra sau a furniza prestații de pensii și prestații auxiliare sau ocazionale persoanelor fizice și care este:

(i) reglementată în jurisdicția respectivă; sau

(ii) deținută printr-un acord fiduciar sau de un constituitor și care oferă aceste prestații în conformitate cu legislația națională;

(b) o entitate care prestează servicii de pensii;

(28) „entitate care prestează servicii de pensii” înseamnă o entitate care este stabilită și funcționează exclusiv sau aproape exclusiv pentru a investi fonduri în beneficiul

entităților menționate la punctul 27 sau pentru a desfășura activități reglementate care sunt auxiliare activităților menționate la punctul 27 în cazul în care entitatea care prestează servicii de pensii face parte din același grup precum entitățile care desfășoară aceste activități;

(29) „jurisdicție care aplică o impozitare la nivel redus” înseamnă un stat membru sau o jurisdicție dintr-o țară terță în care, într-un anumit exercițiu financiar, un grup de întreprinderi multinaționale are o cotă efectivă de impozitare mai mică decât cota minimă de impozitare;

(30) „profit calificat sau pierdere calificată” înseamnă profitul sau pierderea din contabilitatea financiară a unei entități constitutive, ajustat(ă) în conformitate cu normele definite în capitolul III și în capitolele VI și VII din prezenta directivă;

(31) „impozit de imputare rambursabil nerecunoscut” înseamnă orice impozit, altul decât un impozit de imputare recunoscut, datorat sau plătit de o entitate constitutivă, care este:

(a) rambursabil beneficiarului real al unui dividend distribuit de o astfel de entitate constitutivă pentru acel dividend sau care poate fi creditat de beneficiarul real în raport cu o obligație fiscală, alta decât o obligație fiscală legată de un astfel de dividend; sau

(b) rambursabil societății care face distribuirea, odată cu distribuirea unui dividend către un acționar.

În sensul prezentei definiții, un impozit de imputare recunoscut înseamnă un impozit acoperit datorat sau plătit de o entitate constitutivă sau de un sediu permanent, care este rambursabil sau creditabil beneficiarului dividendelor distribuite de entitatea constitutivă sau de entitatea principală, cu condiția ca rambursarea să fie datorată sau creditul să fie acordat:

(a) de o altă jurisdicție decât cea care a impus impozitele acoperite;

(b) unei persoane juridice care este beneficiarul real al dividendelor care sunt supuse impozitării la o cotă nominală egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare a dividendelor primite în temeiul legislației interne a jurisdicției care a impus entității constitutive impozitele acoperite;

(c) unei persoane fizice care este beneficiarul real al dividendelor și care are rezidența fiscală în jurisdicția care a impus entității constitutive impozitele acoperite și care este supusă impozitării la o cotă nominală egală sau mai mare decât cota standard de impozitare aplicabilă profitului obișnuit; sau

(d) unei entități guvernamentale, unei organizații internaționale, unei organizații non-profit, unui fond de pensii, unei entități de investiții care nu face parte din grupul de întreprinderi multinaționale sau unei societăți de asigurări de viață, în măsura în care dividendele sunt primite în legătură cu activitățile unui fond de pensii care sunt supuse impozitării în același mod precum un fond de pensii;

(32) „credit fiscal rambursabil recunoscut” înseamnă:

(a) un credit fiscal rambursabil conceput astfel încât să fie plătibil ca plată în numerar sau echivalent în numerar către o entitate constitutivă în termen de patru ani de la data la care entitatea constitutivă are dreptul să primească

creditul fiscal rambursabil în conformitate cu legislația jurisdicției care acordă creditul; sau

(b) în cazul în care creditul fiscal este rambursabil parțial, partea din creditul fiscal rambursabil care este plătibilă ca plată în numerar sau ca echivalent în numerar către o entitate constitutivă în termen de patru ani de la data la care entitatea constitutivă are dreptul să primească creditul fiscal parțial rambursabil;

(33) „entitate principală” înseamnă o entitate care include în situațiile sale financiare profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unui sediu permanent;

(34) „entitate transparentă din punct de vedere fiscal” înseamnă:

(a) o entitate de tip „flow-through” care este considerată transparentă din punct de vedere fiscal în jurisdicția în care este situat proprietarul său.

(b) o entitate care nu are rezidența fiscală și nu face obiectul unui impozit acoperit sau al unui impozit suplimentar național recunoscut în funcție de locul de administrare, locul de înființare sau criterii similare, în măsura în care, în ceea ce privește veniturile, cheltuielile, profitul sau pierderea:

(i) proprietarii săi sunt situați într-o jurisdicție care tratează entitatea ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal;

(ii) nu are un sediu comercial în jurisdicția în care a fost creată; și

(iii) veniturile, cheltuielile, profitul sau pierderea nu pot fi atribuite unui sediu permanent;

(35) „entitate constitutivă-proprietară” înseamnă o entitate constitutivă care deține, direct sau indirect, o participație în capitalurile proprii într-o altă entitate constitutivă din același grup de întreprinderi multinaționale;

(36) „sistem eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor” înseamnă un sistem de impozitare a profitului care:

(a) impune impozit pe profit numai atunci când profiturile respective sunt distribuite sau presupuse a fi distribuite acționarilor sau atunci când societatea suportă anumite cheltuieli care nu au legătură cu activitatea comercială;

(b) impune un impozit la o cotă egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare; și

(c) era în vigoare la 1 iulie 2021 sau înainte de această dată;

(37) „regula recunoscută privind plățile subimpozitate” („UTPR recunoscută”) înseamnă un set de norme transpus în legislația națională a unei jurisdicții care:

(a) este echivalent cu normele prevăzute în prezenta directivă în conformitate cu care o jurisdicție colectează partea sa alocabilă din impozitul suplimentar aferent unui grup de întreprinderi multinaționale care nu a fost percepută în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile constitutive impozitate la un nivel redus ale unui astfel de grup;

(b) este pus în aplicare și administrat într-un mod coerent cu normele prevăzute în prezenta directivă și nu permite jurisdicției să acorde beneficii legate de normele respective;

(38) „entitate desemnată care depune declarația” înseamnă entitatea constitutivă, alta decât societatea-mamă finală, care a fost desemnată de grupul de întreprinderi

multinaționale să îndeplinească obligațiile de declarare prevăzute la articolul 42 în numele grupului de întreprinderi multinaționale.

Articolul 4
Localizarea entității constitutive

1. Se consideră că o entitate constitutivă, alta decât o entitate de tip „flow-through”, este situată în jurisdicția în care este considerată rezidentă în scopuri fiscale pe baza locului său de administrare, a locului său de înființare sau a unor criterii similare.

   În cazul în care locația unei entități constitutive, alta decât o entitate de tip „flow-through”, nu poate fi determinată pe baza primului paragraf, se consideră că aceasta se află în jurisdicția în care a fost înființată.

2. O entitate de tip „flow-through” este considerată apatridă, cu excepția cazului în care este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale sau este obligată să aplice o regulă privind includerea veniturilor în conformitate cu articolele 5, 6 și 7, caz în care se consideră că entitatea de tip „flow-through” se află în jurisdicția în care a fost înființată.

3. Se consideră că un sediu permanent, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 10 litera (a), se află în jurisdicția în care este tratat ca sediu permanent și este supus impozitării în temeiul tratatului fiscal aplicabil în vigoare.

   Se consideră că un sediu permanent, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 10 litera (b), se află în jurisdicția în care face obiectul impozitării profiturilor pe baza prezenței sale comerciale.

   Se consideră că un sediu permanent, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 10 litera (c), este situat în jurisdicția în care se află.

   Un sediu permanent, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 10 litera (d), este considerat apatrid.

4. În cazul în care se poate considera că o entitate constitutivă este situată în două jurisdicții, iar jurisdicțiile respective au un tratat fiscal aplicabil, se consideră că entitatea constitutivă este situată în jurisdicția în care este considerată rezidentă în scopuri fiscale în temeiul tratatului fiscal respectiv.

   În cazul în care tratatul fiscal aplicabil impune ca autoritățile competente să ajungă la un acord reciproc cu privire la reședința fiscală presupusă a entității constitutive și nu se ajunge la niciun acord, se aplică alineatul (5).

   În cazul în care nu există nicio scutire de la dubla impunere în temeiul tratatului fiscal aplicabil, din cauza faptului că o entitate constitutivă este rezidentă în scopuri fiscale în ambele jurisdicții care sunt părți contractante la tratat, se aplică alineatul (5).

5. În cazul în care se poate considera că o entitate constitutivă este situată în două jurisdicții, iar jurisdicțiile respective nu au un tratat fiscal aplicabil, se consideră că entitatea constitutivă este situată în jurisdicția care a perceput suma mai mare a impozitelor acoperite pentru exercițiul financiar.

   În scopul calculării cuantumului impozitelor acoperite menționate la primul paragraf, nu se ia în considerare cuantumul impozitului plătit în conformitate cu un regim fiscal aplicabil societăților străine controlate.

În cazul în care cuantumul impozitelor acoperite datorate în cele două jurisdicții este același sau zero, se consideră că entitatea constitutivă este situată în jurisdicția în care excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică, calculată la nivel de entitate în conformitate cu articolul 27, are o valoare mai mare.

În cazul în care valoarea excluderii profitului pentru activitățile cu substanță economică în cele două jurisdicții este aceeași sau zero, entitatea constitutivă este considerată apatridă, cu excepția cazului în care este o societate-mamă finală, caz în care se consideră că este situată în jurisdicția în care a fost înființată.

6. În cazul în care, ca urmare a aplicării alineatelor (4) și (5), se consideră că o societate-mamă este situată într-o jurisdicție în care nu face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor, se consideră că aceasta face obiectul regulii recunoscute privind includerea veniturilor din cealaltă jurisdicție, cu excepția cazului în care un tratat fiscal aplicabil în vigoare interzice aplicarea unei astfel de norme.

7. În cazul în care o entitate constitutivă își schimbă locația în cursul unui exercițiu financiar, se consideră că aceasta se află în jurisdicția în care s-a considerat că este situată în temeiul prezentului articol la începutul exercițiului financiar respectiv.

CAPITOLUL II
REGULA PRIVIND INCLUDEREA VENITURILOR ȘI REGULA PRIVIND PLĂȚILE SUBIMPOZITATE

Articolul 5
Societatea-mamă finală din Uniune

1. Statele membre se asigură că o societate-mamă finală situată într-un stat membru este supusă impozitului suplimentar („impozitul suplimentar în temeiul IIR”) în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus situate fie într-un alt stat membru, fie într-o jurisdicție dintr-o țară terță pentru exercițiul financiar respectiv.

2. Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate-mamă finală situată într-un stat membru este o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus, aceasta este supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR împreună cu entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus situate în același stat membru pentru exercițiul financiar respectiv.

Articolul 6
Societatea-mamă intermediară din Uniune

1. Statele membre se asigură că o societate-mamă intermediară situată într-un stat membru și deținută de o societate-mamă finală care se află în jurisdicția unei țări terțe este supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus situate într-un alt stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță pentru exercițiul financiar respectiv.

2. Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate-mamă intermediară situată într-un stat membru și deținută de o societate-mamă finală care se află în jurisdicția unei țări terțe este o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus, aceasta este

supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR împreună cu entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus situate în același stat membru pentru exercițiul financiar respectiv.

3. Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu se aplică atunci când:

   (a) societatea-mamă finală face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor pentru exercițiul financiar în jurisdicția în care este situată; sau

   (b) o altă societate-mamă intermediară situată într-un stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță, unde face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor pentru exercițiul financiar respectiv, deține, direct sau indirect, o participație de control în societatea-mamă intermediară.

Articolul 7

Societatea-mamă deținută parțial din Uniune

1. Statele membre se asigură că o societate-mamă deținută parțial, situată într-un stat membru, face obiectul impozitului suplimentar în temeiul IIR în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus pentru exercițiul financiar respectiv.

2. Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate-mamă deținută parțial situată într-un stat membru este o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus, aceasta este supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR împreună cu entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus situate în același stat membru pentru exercițiul financiar respectiv.

3. Alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul în care participațiile în capitalurile proprii ale societății-mamă deținute parțial sunt deținute integral, direct sau indirect, de o altă societate-mamă deținută parțial care este situată fie într-un stat membru, fie într-o jurisdicție dintr-o țară terță și care face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor pentru exercițiul financiar respectiv.

Articolul 8

Repartizarea impozitului suplimentar în temeiul regulii privind includerea veniturilor

1. Impozitul suplimentar în temeiul IIR datorat de o societate-mamă în legătură cu o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus în temeiul articolelor 5, 6 și 7 este egal cu impozitul suplimentar al entității constitutive impozitate la un nivel redus, calculat în conformitate cu articolul 26, înmulțit cu partea alocabilă a societății-mamă din acest impozit suplimentar pentru exercițiul financiar respectiv.

2. Partea alocabilă a unei societăți-mamă din impozitul suplimentar în ceea ce privește o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus este procentul participației societății-mamă la profiturile entității constitutive impozitate la un nivel redus.

3. Pe lângă cuantumul alocat unei societăți-mamă în conformitate cu alineatul (1), impozitul suplimentar în temeiul IIR datorat de o societate-mamă în temeiul articolului 5 alineatul (2), al articolului 6 alineatul (2) și al articolului 7 alineatul (2) include valoarea integrală a impozitului suplimentar calculat pentru respectiva societate-mamă în conformitate cu articolul 26.

Articolul 9

Mecanismul de compensare a regulii privind includerea veniturilor

1. În cazul în care o societate-mamă intermediară situată într-un stat membru deține o participație la capitalurile proprii într-o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus prin intermediul unei alte societăți-mamă intermediare situate într-un stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță în care face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor pentru exercițiul financiar, impozitul suplimentar datorat în temeiul articolului 6 alineatul (1) se reduce cu o sumă egală cu fracțiunea din partea alocabilă a societății-mamă intermediare din impozitul suplimentar datorată de cealaltă societate-mamă intermediară.

2. În cazul în care o societate-mamă situată într-un stat membru deține o participație la capitalurile proprii într-o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus prin intermediul unei societăți-mamă deținute parțial situată într-un stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță în care aceasta face obiectul unei reguli recunoscute privind includerea veniturilor pentru exercițiul financiar, impozitul suplimentar datorat în temeiul articolului 5 alineatul (1), al articolului 6 alineatul (1) sau al articolului 7 alineatul (1) se reduce cu o sumă egală cu fracțiunea din partea alocabilă a societății-mamă din impozitul suplimentar datorată de societatea-mamă deținută parțial.

Articolul 10

Alegerea de a aplica un impozit suplimentar național recunoscut

1. Statele membre pot alege să aplice un impozit suplimentar național recunoscut.

   În cazul în care un stat membru în care sunt situate entitățile constitutive ale unui grup de întreprinderi multinaționale alege să aplice un impozit suplimentar național recunoscut, entitățile constitutive impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale din statul membru respectiv sunt supuse impozitului suplimentar național respectiv pentru exercițiul financiar în cauză.

2. În cazul în care o societate-mamă a unui grup de întreprinderi multinaționale este situată într-un stat membru, iar entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus deținute direct sau indirect, situate într-un alt stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță fac obiectul unui impozit suplimentar național recunoscut pentru exercițiul financiar în jurisdicția respectivă, cuantumul oricărui impozit suplimentar calculat în conformitate cu articolul 26 datorat de societatea-mamă în temeiul articolelor 5, 6 și 7 se reduce, până la zero, cu cuantumul impozitului suplimentar datorat de entitățile constitutive respective.

3. În cazul în care cuantumul impozitului suplimentar național recunoscut luat în considerare la calcularea impozitului suplimentar jurisdicțional în conformitate cu articolul 26 pentru un exercițiu financiar nu a fost plătit integral în cursul următoarelor trei exerciții financiare, cuantumul impozitului suplimentar național care nu a fost plătit se adaugă la impozitul suplimentar jurisdicțional calculat în conformitate cu articolul 26 alineatul (3).

4. Statele membre care aleg să aplice un impozit suplimentar național informează Comisia cu privire la această alegere în termen de patru luni de la adoptarea actelor lor cu putere de lege și a actelor administrative naționale necesare pentru a se conforma prezentei directive.

Articolul 11

Aplicarea unei UTPR la nivelul grupului de întreprinderi multinaționale

În cazul în care societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale este situată într-o jurisdicție dintr-o țară terță care nu aplică o regulă recunoscută privind includerea veniturilor, statele membre se asigură că entitățile sale constitutive situate în Uniune sunt supuse, în statul membru în care sunt situate, unui impozit suplimentar pentru exercițiul financiar („impozit suplimentar alocat în temeiul UTPR”) pentru suma alocată statului membru respectiv în conformitate cu articolul 13.

Entitățile constitutive care sunt entități de investiții și fonduri de pensii nu sunt supuse impozitului suplimentar alocat în temeiul UTPR.

Articolul 12

Aplicarea unei UTPR în jurisdicția UPE

În cazul în care societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale este situată într-o jurisdicție care aplică o impozitare la nivel redus, statele membre se asigură că entitățile sale constitutive situate într-un stat membru fac obiectul unui impozit suplimentar alocat în temeiul UTPR pentru exercițiul financiar și pentru suma alocată statului membru respectiv în conformitate cu articolul 13 în ceea ce privește entitățile constitutive impozitate la un nivel redus care sunt situate în jurisdicția societății-mamă finale, indiferent dacă jurisdicția respectivă aplică sau nu o regulă recunoscută privind includerea veniturilor.

Entitățile constitutive care sunt entități de investiții și fonduri de pensii nu sunt supuse impozitului suplimentar alocat în temeiul UTPR.

Articolul 13

Calculul și alocarea cuantumului impozitului suplimentar alocat în temeiul UTPR

1. Cuantumul impozitului suplimentar în temeiul UTPR alocat unui stat membru se calculează prin înmulțirea impozitului suplimentar total în temeiul UTPR, astfel cum este stabilit în conformitate cu alineatul (2), cu procentul alocat în temeiul UTPR al statului membru, astfel cum este determinat în conformitate cu alineatul (5).

2. Impozitul suplimentar total alocat în temeiul UTPR pentru un exercițiu financiar este egal cu suma impozitului suplimentar al tuturor entităților constitutive impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale pentru exercițiul financiar respectiv, astfel cum este determinat în conformitate cu articolul 26, sub rezerva ajustărilor prevăzute la alineatele (3) și (4).

3. Impozitul suplimentar alocat în temeiul UTPR unei entități constitutive impozitate la un nivel redus este egal cu zero în cazul în care, pentru exercițiul financiar, entitatea constitutivă impozitată la un nivel redus este deținută integral direct de către societatea-mamă finală sau indirect prin intermediul uneia sau mai multor societăți-mamă, care sunt situate:

   (a) într-un stat membru; sau

   (b) într-o jurisdicție dintr-o țară terță în care este obligată să aplice o regulă recunoscută privind includerea veniturilor în ceea ce privește entitatea sa constitutivă impozitată la un nivel redus pentru exercițiul financiar.

4. În cazul în care alineatul (3) nu se aplică, impozitul suplimentar alocat în temeiul UTPR al unei entități constitutive impozitate la un nivel redus se diminuează cu cuantumul impozitului suplimentar alocat unei societăți-mamă situate într-o

jurisdicție dintr-o țară terță care este obligată să aplice o regulă recunoscută privind includerea veniturilor în ceea ce privește entitatea constitutivă.

5. Procentul alocat în temeiul UTPR al unui stat membru se calculează, pentru fiecare exercițiu financiar și pentru fiecare grup de întreprinderi multinaționale, în conformitate cu următoarea formulă:

$$50\% \; x \frac{(numărul\ de\ angajați\ din\ statul\ membru)}{numărul\ de\ angajați\ din\ toate\ jurisdicțiile\ UTPR} + 50\% \; x \frac{activele\ corporale\ din\ statul\ membru}{activele\ corporale\ din\ toate\ jurisdicțiile\ UTPR}$$

unde:

(a) numărul de angajați din statul membru este numărul total de angajați ai tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale situate în statul membru respectiv;

(b) numărul de angajați din toate jurisdicțiile cu o UTPR recunoscută este numărul total de angajați ai tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale situate într-o jurisdicție care are o UTPR recunoscută în vigoare pentru exercițiul financiar;

(c) valoarea totală a activelor corporale din statul membru este suma valorii contabile nete a activelor corporale ale tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale situate în statul membru respectiv;

(d) Valoarea totală a activelor corporale în toate jurisdicțiile care au o UTPR recunoscută este suma valorii contabile nete a activelor corporale ale tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale situate într-o jurisdicție care are o UTPR calificată în vigoare pentru exercițiul financiar.

6. Numărul de angajați este numărul de angajați în echivalent normă întreagă ai tuturor entităților constitutive situate în jurisdicția relevantă, inclusiv contractanții independenți, cu condiția ca aceștia să participe la activitățile obișnuite de exploatare ale entității constitutive.

Activele corporale includ activele corporale ale tuturor entităților constitutive situate în jurisdicția relevantă, dar nu includ numerarul sau echivalentul de numerar, activele necorporale sau financiare.

7. Se alocă unui sediu permanent activele corporale incluse în conturile sale financiare separate și angajații ale căror costuri salariale sunt incluse în conturile sale financiare separate în temeiul articolului 17 alineatul (1), ajustate în conformitate cu articolul 17 alineatul (2).

Numărul de angajați și valoarea contabilă netă a activelor corporale deținute de o entitate de investiții sunt excluse din elementele formulei.

Numărul de angajați și valoarea contabilă netă a activelor corporale ale unei entități de tip „flow-through” sunt excluse din elementele formulei, cu excepția cazului în care sunt alocate unui sediu permanent sau, în absența unui sediu permanent, entităților constitutive care se află în jurisdicția în care a fost înființată entitatea de tip „flow-through”.

8. Prin derogare de la alineatul (5), procentul alocat în temeiul UTPR al unui stat membru pentru un grup de întreprinderi multinaționale este considerat a fi egal cu zero pentru un exercițiu financiar în cazul în care statul membru respectiv nu a

colectat de la entitățile constitutive relevante cuantumul impozitului suplimentar în temeiul UTPR alocat într-un exercițiu financiar anterior.

Numărul de angajați și valoarea contabilă netă a activelor corporale ale entităților constitutive ale unui grup de întreprinderi multinaționale care se află într-un stat membru cu un procent alocat în temeiul UTPR egal cu zero pentru un exercițiu financiar sunt excluse din elementele formulei de alocare a impozitului suplimentar total alocat în temeiul UTPR grupului de întreprinderi multinaționale pentru exercițiul financiar respectiv.

CAPITOLUL III
CALCULUL PROFITULUI CALIFICAT SAU AL PIERDERII CALIFICATE

Articolul 14

Determinarea profitului calificat sau a pierderii calificate

1. Profitul calificat sau pierderea calificată a(l) fiecărei entități constitutive se calculează prin efectuarea ajustărilor prevăzute la articolele 15, 16, 17 și 18 la profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive pentru exercițiul financiar înainte de orice ajustare de consolidare pentru tranzacțiile intragrup, determinate în conformitate cu standardul de contabilitate utilizat la întocmirea situațiilor financiare consolidate ale societății-mamă finale.

2. În cazul în care nu este posibil în mod rezonabil să se determine profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unei entități constitutive pe baza standardului de contabilitate utilizat la întocmirea situațiilor financiare consolidate ale societății-mamă finale, profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive pentru exercițiul financiar poate fi determinat(ă), prin derogare de la alineatul (1), utilizând un alt standard de contabilitate financiară acceptabil sau un standard de contabilitate financiară autorizat, cu condiția ca:

   (a) conturile financiare ale entității constitutive să fie menținute pe baza acelui alt standard de contabilitate;

   (b) informațiile conținute în conturile financiare să fie fiabile; și

   (c) diferențele pe termen lung care depășesc 1 000 000 EUR și care rezultă din aplicarea unui anumit principiu sau standard elementelor de profit sau cheltuieli ori tranzacțiilor, care diferă de standardul financiar utilizat la întocmirea situațiilor financiare consolidate ale societății-mamă finale, să se ajusteze pentru a fi conforme cu tratamentul impus pentru elementul respectiv în conformitate cu standardul de contabilitate utilizat la întocmirea situațiilor financiare consolidate.

   Un standard de contabilitate financiară autorizat înseamnă, în ceea ce privește o entitate, un set de principii contabile general acceptate, permise de un organism contabil autorizat din jurisdicția în care este situată entitatea respectivă. În acest sens, organism contabil autorizat înseamnă organismul care are autoritate juridică într-o jurisdicție să prescrie, să stabilească sau să accepte standarde de contabilitate în scopul raportării financiare.

3. În cazul în care o societate-mamă finală nu și-a întocmit situațiile financiare consolidate în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil

menționat la articolul 3 punctul 6, situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale se ajustează pentru a preveni orice denaturare semnificativă a concurenței.

În cazul în care societatea-mamă finală nu întocmește situații financiare consolidate, situațiile financiare consolidate ale entității-mamă finale sunt cele care ar fi fost întocmite dacă societatea-mamă finală ar fi trebuit să întocmească astfel de situații financiare în conformitate cu:

(a) un standard de contabilitate financiară acceptabil; sau

(b) un alt standard de contabilitate financiară cu condiția ca aceste situații financiare consolidate să fie ajustate pentru a preveni orice denaturare semnificativă a concurenței.

În cazul în care aplicarea unui principiu specific sau a unei proceduri specifice în temeiul unui set de principii contabile general acceptate conduce la o denaturare semnificativă a concurenței, tratamentul contabil al oricărui element sau al oricărei tranzacții care face obiectul principiului sau procedurii respective se ajustează pentru a se conforma tratamentului impus pentru elementul sau tranzacția în cauză în conformitate cu Standardele internaționale de raportare financiară.

O denaturare semnificativă a concurenței înseamnă, în ceea ce privește aplicarea unui principiu specific sau a unei proceduri specifice în temeiul unui set de principii contabile general acceptate, o aplicare care conduce la o variație de peste 10 % din venituri sau 75 000 000 EUR în comparație cu suma care ar fi fost determinată prin aplicarea principiului sau a procedurii corespunzătoare.

Articolul 15

Ajustări pentru stabilirea profitului calificat sau a pierderii calificate

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

(a) „cheltuiala netă cu impozitul” înseamnă valoarea netă a următoarelor elemente:

(i) impozitele acoperite înregistrate sub formă de cheltuieli;

(ii) creanțele privind impozitul amânat care pot fi atribuite unei pierderi în exercițiul financiar;

(iii) impozitele suplimentare naționale recunoscute înregistrate sub formă de cheltuieli;

(iv) impozitele rezultate în conformitate cu normele prezentei directive; și

(v) impozitele de imputare rambursabile nerecunoscute, înregistrate sub formă de cheltuieli;

(b) „dividend exclus” înseamnă un dividend sau o altă formă de distribuție primită sau angajată în legătură cu o participație în capitalurile proprii, cu excepția unui dividend sau a unei alte forme de distribuție primite sau angajate în legătură cu:

(i) o participație în capitalurile proprii într-o entitate de mai puțin de 10 % („participație de portofoliu”) în legătură cu care o entitate constitutivă are dreptul la toate sau la majoritatea drepturilor la profit, capital sau rezerve, indiferent dacă entitatea constitutivă deține sau nu proprietatea legală

asupra portofoliului respectiv, pentru o perioadă mai mică de un an la data distribuirii; și

(ii) o participație în capitalurile proprii într-o entitate de investiții care face obiectul unei alegeri în temeiul articolului 41;

(c) „câștig sau pierdere de capital exclus(ă)” înseamnă un câștig net sau o pierdere netă, inclus(ă) în profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive, care rezultă din:

(i) câștigurile și pierderile care rezultă din variațiile valorii juste a unei participații în capitalurile proprii, cu excepția unei participații de portofoliu;

(ii) profiturile sau pierderile aferente unei participații în capitalurile proprii care este inclusă în conformitate cu metoda contabilă a punerii în echivalență; și

(iii) câștiguri și pierderi din cedarea unei participații în capitalurile proprii, cu excepția cedării unei participații de portofoliu;

(d) „câștig sau pierdere inclus(ă) în temeiul metodei reevaluării” înseamnă un câștig sau o pierdere, majorat(ă) sau diminuat(ă) cu orice impozit acoperit asociat pentru exercițiul financiar, care rezultă din aplicarea unei metode sau practici contabile care, în ceea ce privește imobilizările corporale:

(i) ajustează periodic valoarea contabilă a acestor imobilizări la valoarea lor justă;

(ii) înregistrează variațiile valorii în „alte elemente ale rezultatului global”; și

(iii) nu raportează ulterior câștigul sau pierderea înregistrat(ă) în „alte elemente ale rezultatului global” prin profit și pierdere;

(e) „câștig asimetric sau pierdere asimetrică în valută” înseamnă un câștig sau o pierdere în valută care este:

(i) inclus(ă) în calculul profitului impozabil sau al pierderii impozabile a(l) unei entități constitutive și care poate fi atribuit(ă) fluctuațiilor cursului de schimb dintre moneda funcțională în scopuri de contabilitate și moneda funcțională în scopuri fiscale a entității constitutive;

(ii) inclus(ă) în calculul profitului net sau al pierderii nete din contabilitatea financiară a unei entități constitutive și care poate fi atribuit(ă) fluctuațiilor cursului de schimb dintre moneda funcțională în scopuri de contabilitate și moneda funcțională în scopuri fiscale a entității constitutive;

(iii) inclus(ă) în calculul profitului net sau al pierderii nete din contabilitatea financiară a unei entități constitutive și care poate fi atribuit(ă) fluctuațiilor cursului de schimb dintre o monedă străină și moneda funcțională în scopuri de contabilitate a entității constitutive; și

(iv) poate fi atribuit(ă) fluctuațiilor cursului de schimb dintre o monedă străină și moneda funcțională în scopuri fiscale a entității constitutive;

(f) „cheltuieli neacceptate la deducere pentru scopuri fiscale” înseamnă:

(i) cheltuieli angajate de entitatea constitutivă pentru plăți ilegale, inclusiv mită și comisioane ilegale; și

(ii) cheltuieli angajate de entitatea constitutivă pentru amenzi și penalități egale sau mai mari de 50 000 EUR sau o sumă echivalentă în moneda funcțională în care se calculează profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive;

(g) „eroare dintr-o perioadă anterioară sau modificare a principiilor contabile” înseamnă o variație a soldului de deschidere al capitalurilor proprii ale unei entități constitutive la începutul unui exercițiu financiar care poate fi atribuită:

(i) unei corecții a unei erori în determinarea profitului net sau a pierderii nete din contabilitatea financiară dintr-un exercițiu financiar anterior care a afectat profitul sau cheltuielile incluse în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate din exercițiul financiar anterior respectiv, cu excepția cazului în care o astfel de corecție a dus la o scădere semnificativă a obligației pentru impozitele acoperite care fac obiectul articolului 24; și

(ii) unei modificări a principiilor sau a politicii contabile care a afectat profitul sau cheltuielile incluse în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate;

(h) „cheltuieli cu pensiile angajate” înseamnă diferența dintre valoarea cheltuielilor incluse în profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară și valoarea contribuției la un fond de pensii pentru exercițiul financiar respectiv.

2. Profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unei entități constitutive se ajustează cu valoarea următoarelor elemente pentru a stabili profitul calificat sau pierderea calificată:

(a) cheltuieli nete cu impozitele;

(b) dividende excluse;

(c) câștiguri sau pierderi de capital excluse;

(d) câștiguri sau pierderi incluse în temeiul metodei reevaluării;

(e) câștiguri sau pierderi din cedarea activelor și pasivelor excluse în temeiul articolului 33;

(f) câștiguri și pierderi asimetrice în valută;

(g) cheltuieli neacceptate la deducere pentru scopuri fiscale;

(h) erori din perioade anterioare și modificări ale principiilor contabile; și

(i) cheltuieli cu pensiile angajate.

3. La alegerea entității constitutive care depune declarația, valoarea cheltuielilor cu compensarea pe bază de acțiuni care a fost permisă ca deducere fiscală a unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar poate fi dedusă din profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive respective pentru calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate pentru același exercițiu financiar.

În cazul în care opțiunea de a utiliza opțiuni pe acțiuni nu a fost exercitată, valoarea cheltuielilor cu compensarea pe bază de acțiuni care a fost dedusă din profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității constitutive pentru calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate pentru un exercițiu financiar se adaugă înapoi la exercițiul financiar în care opțiunea a expirat.

În cazul în care o parte din valoarea cheltuielilor cu compensarea pe bază de acțiuni a fost înregistrată în conturile financiare ale entității constitutive în exercițiile financiare anterioare exercițiului financiar în care se face alegerea, o sumă egală cu diferența dintre valoarea totală a cheltuielilor cu compensarea pe bază de acțiuni care a fost dedusă pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate din exercițiile financiare anterioare și valoarea totală a cheltuielilor cu compensarea pe bază de acțiuni care ar fi fost dedusă pentru calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate în exercițiile financiare anterioare respective dacă s-ar fi făcut această alegere în exercițiile financiare respective se include în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) entității constitutive pentru exercițiul financiar respectiv.

Alegerea se realizează în conformitate cu articolul 43 alineatul (1) și se aplică în mod consecvent tuturor entităților constitutive situate în aceeași jurisdicție pentru anul în care se face alegerea și pentru toate exercițiile financiare ulterioare.

În exercițiul financiar în care alegerea este revocată, valoarea cheltuielilor neplătite cu compensarea pe bază de acțiuni care depășește cheltuielile angajate din contabilitatea financiară se include pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) entității constitutive.

4. Tranzacțiile între entitățile constitutive situate în jurisdicții diferite se înregistrează pentru aceeași sumă în conturile financiare ale entităților constitutive și pentru o sumă conformă cu principiul concurenței depline.

Pierderea rezultată dintr-o vânzare sau dintr-un alt transfer de active între entități constitutive situate în aceeași jurisdicție se înregistrează la o valoare conformă cu principiul concurenței depline.

5. Creditele fiscale rambursabile recunoscute sunt tratate ca venit pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) unei entități constitutive. Creditele fiscale rambursabile care nu corespund definiției unui credit fiscal rambursabil recunoscut, astfel cum este prevăzută la articolul 3 punctul 32, nu sunt tratate ca profit pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) unei entități constitutive.

6. La alegerea entității constitutive care depune declarația, câștigurile și pierderile aferente activelor și pasivelor care fac obiectul contabilizării la valoare justă sau contabilizării deprecierii în situațiile financiare consolidate ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar pot fi determinate pe baza principiului realizării pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) entității constitutive respective pentru același exercițiu financiar.

Câștigurile sau pierderile care rezultă din aplicarea contabilizării la valoarea justă sau a contabilizării deprecierii unui activ sau a unui pasiv sunt excluse din calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) unei entități constitutive în temeiul primului paragraf.

Valoarea contabilă a unui activ sau a unui pasiv în scopul determinării unui câștig sau a unei pierderi în conformitate cu primul paragraf este valoarea contabilă la momentul dobândirii activului sau al angajării pasivului sau în prima zi a exercițiului financiar în care a avut loc alegerea, luându-se în considerare data cea mai recentă.

Alegerea se face în conformitate cu articolul 43 alineatul (1) și se aplică activelor și pasivelor tuturor entităților constitutive situate într-o jurisdicție, cu excepția cazului

în care entitatea constitutivă care depune declarația alege să limiteze alegerea la activele corporale ale entităților constitutive sau la entități de investiții.

În exercițiul financiar în care alegerea este revocată, o sumă egală cu diferența dintre valoarea justă a activului sau a pasivului în prima zi a exercițiului financiar în care se face revocarea și valoarea contabilă a activului sau a pasivului determinată în temeiul alegerii se include pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) entităților constitutive.

7. La alegerea entității constitutive care depune declarația, profitul calificat sau pierderea calificată a(l) unei entități constitutive situate într-o jurisdicție care rezultă din cedarea unor bunuri imobile situate în jurisdicția respectivă de către entitatea constitutivă respectivă unor terți pentru un exercițiu financiar poate fi ajustat(ă) în modul următor.

Câștigul net obținut din cedarea de bunuri imobile, astfel cum se menționează la primul paragraf, în cursul exercițiului financiar în care are loc alegerea, se compensează în raport cu orice pierdere netă care rezultă din cedarea de bunuri imobile, astfel cum se menționează la primul paragraf, în exercițiul financiar în cursul căruia a avut loc alegerea și în cursul celor patru exerciții financiare anterioare exercițiului financiar respectiv („perioada de cinci ani”). Câștigul net se compensează mai întâi în raport cu pierderea netă, dacă există, care a survenit în primul exercițiu financiar din perioada de cinci ani. Orice valoare reziduală a câștigului net se reportează și se compensează în raport cu orice pierdere netă apărută în exercițiile financiare ulterioare din perioada de cinci ani.

Orice valoare reziduală a câștigului net care rămâne după aplicarea celui de al doilea paragraf se repartizează în mod egal pe perioada de cinci ani pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) fiecărei entități constitutive din jurisdicția respectivă care a realizat un câștig net din cedarea de bunuri imobile, astfel cum se menționează la primul paragraf, în exercițiul financiar în care se face alegerea. Valoarea reziduală a câștigului net alocată unei entități constitutive este o valoare egală cu câștigul net al entității constituente împărțit la câștigul net al tuturor entităților constitutive.

În cazul în care nicio entitate constitutivă dintr-o jurisdicție nu a realizat un câștig net din cedarea de bunuri imobile, astfel cum se menționează la primul paragraf, în exercițiul financiar în care se face alegerea, valoarea reziduală a câștigului net, astfel cum se menționează la al treilea paragraf, se alocă în mod egal fiecărei entități constitutive din jurisdicția respectivă și se repartizează în mod egal pe parcursul perioadei de cinci ani pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) fiecăreia dintre entitățile constitutive respective.

Orice câștig sau pierdere pentru exercițiile financiare anterioare anului alegerii face obiectul unor ajustări în conformitate cu articolul 28 alineatul (1). Alegerea se face anual în conformitate cu articolul 43 alineatul (2).

8. Orice cheltuială legată de un acord de finanțare prin care unul sau mai mulți membri ai unui grup de întreprinderi multinaționale acordă credite unuia sau mai multor alți membri ai aceluiași grup („acord de finanțare intragrup”) nu se ia în considerare pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a(l) unei entități constitutive, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) entitatea constitutivă este situată într-o jurisdicție care aplică o impozitare la nivel redus sau într-o jurisdicție care ar fi aplicat o impozitare la nivel redus dacă cheltuiala nu ar fi fost angajată de entitatea constitutivă;

(b) se poate preconiza în mod rezonabil că, pe durata acordului de finanțare intragrup, valoarea cheltuielilor care ar trebui luate în considerare pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate va crește, fără ca acest lucru să aibă drept rezultat o creștere semnificativă a profitului impozabil al entității constitutive;

(c) entitatea constitutivă este contraparte la un acord de finanțare intragrup încheiat într-o jurisdicție cu un nivel ridicat de impozitare sau într-o jurisdicție care nu ar fi fost impozitată la un nivel redus dacă cheltuiala nu ar fi fost angajată de entitatea constitutivă.

9. O societate-mamă finală poate alege să aplice tratamentul contabil consolidat în cazul profiturilor, cheltuielilor, câștigurilor și pierderilor din tranzacții între entități constitutive care sunt situate în aceeași jurisdicție și care sunt incluse într-un grup de consolidare fiscală în scopul calculării profitului net calificat sau a pierderii nete calificate a(l) entităților constitutive respective.

Alegerea se face în conformitate cu articolul 43 alineatul (1).

În exercițiul financiar în care alegerea este efectuată sau revocată, se realizează ajustări corespunzătoare astfel încât elementele profitului calificat sau ale pierderii calificate să nu fie luate în considerare mai mult de o dată sau să fie omise ca urmare a respectivei alegeri ori a revocării acesteia.

10. O societate de asigurări exclude din calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate orice sumă facturată deținătorilor de polițe pentru impozitele plătite de societatea de asigurări în legătură cu randamentele pentru deținătorii de polițe de asigurare. O societate de asigurări include în calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate orice randament pentru deținătorii de polițe de asigurare care nu este reflectat în profitul său net sau în pierderea sa netă din contabilitatea financiară, în măsura în care creșterea sau reducerea corespunzătoare a datoriei față de deținătorii de polițe de asigurare este reflectată în profitul său net sau în pierderea sa netă din contabilitatea financiară.

11. O sumă înregistrată ca o reducere a capitalurilor proprii ale unei entități constitutive și care este rezultatul distribuirilor efectuate sau datorate în legătură cu un instrument emis de entitatea constitutivă respectivă în conformitate cu cerințele de reglementare prudențială („fonduri proprii de nivel 1 suplimentar”) este tratată drept cheltuială pentru calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate.

Orice sumă care este recunoscută ca o creștere a capitalurilor proprii ale unei entități constitutive și care este rezultatul distribuirilor primite sau care urmează să fie primite în legătură cu fonduri proprii de nivel 1 suplimentar deținute de entitatea constitutivă este inclusă în calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate.

Articolul 16

Excluderea profiturilor obținute din transportul maritim internațional

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

(a) „profit obținut din transportul maritim internațional” înseamnă profitul net obținut de o entitate constitutivă din următoarele activități:

(i) transportul de călători sau de mărfuri pe nave în cadrul traficului internațional, în cazul în care un astfel de transport nu se efectuează pe căile navigabile interioare în aceeași jurisdicție, indiferent dacă nava este deținută, închiriată sau altfel pusă la dispoziția entității constitutive;

(ii) închirierea unei nave utilizate pentru transportul de călători sau de mărfuri în traficul internațional, în regim charter, cu dotări și echipaj complet și alimentată integral;

(iii) închirierea unei nave utilizate pentru transportul de călători sau de mărfuri în cadrul traficului internațional, în regim de navlosire navă nudă, către o altă entitate constitutivă;

(iv) participarea la o grupare, la o întreprindere comună sau la o agenție internațională de exploatare pentru transportul de călători sau de mărfuri pe cale navală în traficul internațional; și

(v) vânzarea unei nave menționate la litera (a), cu condiția ca nava să fi fost deținută pentru a fi utilizată de entitatea constitutivă pentru o perioadă de cel puțin un an;

(b) „profit auxiliar recunoscut obținut din transportul maritim internațional” înseamnă profitul net obținut de o entitate constitutivă din următoarele activități, cu condiția ca acestea să fie efectuate în principal în legătură cu transportul de călători sau de mărfuri cu nave în trafic internațional:

(i) închirierea unei nave, pe bază de navlosire navă nudă, către o altă întreprindere maritimă care nu este o entitate constitutivă, cu condiția ca navlosirea să nu depășească trei ani;

(ii) acorduri de navlosire a sloturilor;

(iii) vânzarea de bilete emise de alte întreprinderi de transport maritim pentru porțiunea internă a unei curse internaționale;

(iv) închirierea și depozitarea pe termen scurt a containerelor sau taxe de reținere pentru returnarea cu întârziere a containerelor;

(v) furnizarea de servicii pentru alte întreprinderi de transport maritim de către ingineri, personalul de întreținere, manipulatorii de mărfuri, personalul de alimentație publică și personalul din cadrul serviciilor pentru clienți; și

(vi) profit din investiții, în cazul în care investiția care generează profitul este realizată ca parte integrantă a desfășurării activității de exploatare a navelor în traficul internațional.

2. Profitul obținut din transportul maritim internațional și profitul auxiliar recunoscut obținut din transportul maritim internațional ale unei entități constitutive sunt excluse din calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate, cu condiția ca entitatea constitutivă să demonstreze că gestionarea strategică sau comercială a tuturor navelor în cauză este efectiv desfășurată din jurisdicția în care este situată entitatea constitutivă.

3. În cazul în care calculul profitului din transportul maritim internațional și al profitului auxiliar recunoscut din transportul maritim internațional ale unei entități constitutive conduce la o pierdere, această pierdere trebuie exclusă din calculul profitului calificat sau al pierderii calificate a entității constitutive.

4. În măsura în care profitul auxiliar recunoscut total obținut din transportul maritim internațional al entităților constitutive situate într-o jurisdicție depășește 50 % din profitul total obținut din transportul maritim internațional, profitul excedentar se include în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate.

5. Costurile suportate de o entitate constitutivă care rezultă în mod direct din activitățile sale de transport maritim internațional și din activitățile auxiliare de transport maritim internațional recunoscute menționate la alineatul (1) se alocă acestor activități în scopul calculării profitului net obținut din transportul maritim internațional și a profitului auxiliar net recunoscut obținut din transportul maritim internațional al entității constitutive.

   Costurile suportate de o entitate constitutivă care rezultă în mod indirect din activitățile sale de transport maritim internațional și din activitățile auxiliare de transport maritim internațional recunoscute menționate la alineatul (1) se alocă acestor activități în scopul calculării profitului net obținut din transportul maritim internațional și a profitului auxiliar net recunoscut obținut din transportul maritim internațional al entității constitutive pe baza veniturilor sale obținute din astfel de activități, proporțional cu veniturile sale totale.

6. Toate costurile directe și indirecte suportate de o entitate constitutivă care sunt alocate profitului său obținut din transportul maritim internațional sau profitului auxiliar recunoscut obținut din transportul maritim internațional în conformitate cu alineatul (5) nu sunt luate în considerare pentru calculul profitului calificat sau al pierderii calificate.

Articolul 17

Alocarea profitului calificat sau a pierderii calificate între o entitate principală și un sediu permanent

1. În cazul în care o entitate constitutivă este un sediu permanent, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 10 litera (a), (b) sau (c), profitul său net sau pierderea sa netă din contabilitatea financiară este profitul net sau pierderea netă reflectat(ă) în conturile sale financiare separate.

   În cazul în care un sediu permanent nu are conturi financiare separate, profitul său net sau pierderea sa netă din contabilitatea sa financiară este suma care ar fi fost reflectată în conturile sale financiare separate dacă acestea ar fi fost întocmite în mod independent și în conformitate cu standardul de contabilitate utilizat la întocmirea conturilor financiare consolidate ale societății-mamă finale.

2. În cazul în care o entitate constitutivă corespunde definiției unui sediu permanent de la articolul 3 punctul 10 litera (a) sau (b), profitul său net sau pierderea sa netă din contabilitatea financiară se ajustează pentru a reflecta numai elementele de profit și cheltuieli care îi pot fi atribuite în conformitate cu tratatul fiscal aplicabil sau cu dreptul intern al jurisdicției în care este stabilită, indiferent de valoarea profiturilor supuse impozitării și de valoarea cheltuielilor deductibile în jurisdicția respectivă.

   În cazul în care o entitate constitutivă corespunde definiției sediului permanent de la articolul 3 punctul 10 litera (c), profitul său net sau pierderea sa netă din

contabilitatea financiară se ajustează pentru a reflecta numai elementele de profit și cheltuieli care i-ar fi fost atribuite în conformitate cu articolul 7 din Convenția model a OCDE cu privire la impozitul pe venit și pe avere[13].

3. În cazul în care o entitate constitutivă corespunde definiției sediului permanent de la articolul 3 punctul 10 litera (d), profitul său net sau pierderea sa netă din contabilitatea financiară se calculează pe baza elementelor de profit care sunt scutite în jurisdicția în care este situată entitatea principală și care pot fi atribuite operațiunilor desfășurate în afara jurisdicției respective și elementelor de cheltuieli care nu sunt deductibile fiscal în jurisdicția în care este situată entitatea principală și care pot fi atribuite unor astfel de operațiuni în afara jurisdicției respective.

4. Profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unui sediu permanent nu se ia în considerare la determinarea profitului calificat sau a pierderii calificate a(l) entității principale.

5. În cazul în care o pierdere calificată a unui sediu permanent este tratată drept cheltuială a entității principale în calculul profitului său național impozabil și nu este dedusă din profitul național impozabil al sediului permanent și al entității principale, această pierdere calificată este tratată drept cheltuială a entității principale pentru calcularea profitului său calificat sau a pierderii sale calificate.

   Profitul calificat obținut ulterior de sediul permanent este tratat, prin derogare de la alineatul (4), ca profit calificat al entității principale până la valoarea pierderii calificate care a fost tratată anterior drept cheltuială a entității principale în temeiul primului paragraf.

Articolul 18

Alocarea și calculul profitului calificat sau ale pierderii calificate a(l) unei entități de tip „flow-through”

1. Din profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unei entități constitutive care este o entitate de tip „flow-through” se scade suma alocabilă proprietarilor săi care nu fac parte din grupul de întreprinderi multinaționale și care dețin participații în capitalurile proprii într-o astfel de entitate de tip „flow-through” în mod direct sau prin intermediul uneia sau mai multor entități transparente fiscal, cu excepția cazului în care:

   (a) entitatea de tip „flow-through” este o societate-mamă finală; sau

   (b) entitatea de tip „flow-through” este deținută, direct sau prin intermediul uneia sau mai multor entități transparente fiscal, de către o societate-mamă finală.

2. Profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a unei entități constitutive care este o entitate de tip „flow-through” se reduce cu profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară alocat(ă) unei alte entități constitutive.

3. În cazul în care o entitate de tip „flow-through” își desfășoară activitatea integral sau parțial prin intermediul unui sediu permanent, profitul său net sau pierderea sa netă din contabilitatea financiară, care rămâne după aplicarea alineatului (1), se alocă respectivului sediu permanent în conformitate cu articolul 17.

[13] Convenția model a OCDE cu privire la impozitul pe venit și pe avere, astfel cum a fost modificată.

4. În cazul în care o entitate transparentă fiscal nu este societatea-mamă finală, profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității de tip „flow-through”, care rămâne după aplicarea alineatului (3), se alocă entităților sale constitutive proprietare în conformitate cu participațiile lor în capitalurile proprii în entitatea de tip „flow-through”.

5. În cazul în care o entitate hibridă inversată sau o entitate transparentă fiscal este societatea-mamă finală, profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară a entității de tip „flow-through”, care rămâne după aplicarea alineatului (3), se alocă entității hibride inversate sau entității transparente fiscal.

   O entitate hibridă inversată înseamnă o entitate de tip „flow-through” care nu este considerată transparentă din punct de vedere fiscal în jurisdicția în care este situat proprietarul său.

6. Alineatele (3), (4) și (5) se aplică separat pentru fiecare participație în capitalurile proprii în entitatea de tip „flow-through”.

CAPITOLUL IV
CALCULUL IMPOZITELOR ACOPERITE AJUSTATE

Articolul 19
Impozitele acoperite

1. Impozitele acoperite ale unei entități constitutive cuprind:

   (a) impozitele înregistrate în conturile financiare ale unei entități constitutive în ceea ce privește venitul sau profitul său ori cota sa din venitul sau profitul unei entități constitutive în care aceasta deține o participație în capitalurile proprii;

   (b) impozitele pe profiturile distribuite, distribuirile presupuse ale profitului și cheltuielile care nu au legătură cu activitatea comercială, impuse în cadrul unui sistem eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor;

   (c) impozitele impuse în locul unui impozit pe profit general aplicabil; și

   (d) impozitele percepute în raport cu rezultatul reportat și capitalurile proprii ale întreprinderilor, inclusiv impozitele pe componente multiple bazate pe profit și capitaluri proprii.

2. Impozitele acoperite ale unei entități constitutive exclud:

   (a) impozitul suplimentar datorat de o entitate-mamă în conformitate cu o regulă recunoscută privind includerea veniturilor;

   (b) impozitul suplimentar datorat de o entitate constitutivă în temeiul unui impozit național suplimentar recunoscut;

   (c) impozite care se atribuie unei ajustări efectuate de o entitate constitutivă ca urmare a aplicării unei norme UTPR recunoscute;

   (d) impozitul de imputare rambursabil nerecunoscut; și

   (e) impozitele plătite de o societate de asigurări în legătură cu randamentele pentru deținătorii de polițe de asigurare.

3. Impozitele acoperite în legătură cu orice câștig net sau pierdere netă care rezultă din cedarea de bunuri imobile, astfel cum se menționează la articolul 15 alineatul (7) primul paragraf, în exercițiul financiar în care se face alegerea, sunt excluse din calculul impozitelor acoperite ajustate.

Articolul 20
Impozite acoperite ajustate

1. Impozitele acoperite ajustate ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar se determină prin ajustarea sumei cheltuielilor cu impozitele datorate în cadrul profitului net sau al pierderii nete din contabilitatea sa financiară, în ceea ce privește impozitele acoperite pentru exercițiul financiar, cu:

   (a) valoarea netă a adaosurilor și reducerilor la impozitele acoperite pentru exercițiul financiar, astfel cum se prevede la alineatele (2) și (3);

   (b) valoarea totală a ajustărilor impozitului amânat, astfel cum se prevede la articolul 21; și

   (c) orice creștere sau reducere a impozitelor acoperite înregistrate în capitalurile proprii sau în alte elemente ale rezultatului global în legătură cu sumele incluse în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate care vor face obiectul impozitării.

2. Adaosurile la impozitele acoperite ale unei entități constitutive pentru exercițiul financiar includ:

   (a) valoarea impozitelor acoperite înregistrate drept cheltuială în profitul înainte de impozitare în conturile financiare;

   (b) valoarea creanței privind impozitul amânat asociată pierderii calificate, care a fost utilizată în conformitate cu articolul 22 alineatul (3);

   (c) valoarea impozitelor acoperite legate de o situație fiscală incertă, excluse anterior în temeiul alineatului (3) litera (d), care sunt plătite pentru exercițiul financiar respectiv; și

   (d) valoarea creditului sau a rambursării în ceea ce privește un credit fiscal rambursabil recunoscut care a fost înregistrat ca o reducere a cheltuielilor cu impozitul.

3. Reducerile impozitelor acoperite ale unei entități constitutive pentru exercițiul financiar includ:

   (a) valoarea cheltuielilor cu impozitul în ceea ce privește profitul exclus din calculul profitului calificat sau al pierderii calificate în conformitate cu capitolul III;

   (b) valoarea creditului sau a rambursării în ceea ce privește un credit fiscal rambursabil care nu este un credit fiscal rambursabil recunoscut care nu a fost înregistrat ca o reducere a cheltuielilor cu impozitul;

   (c) valoarea impozitelor acoperite rambursate sau creditate către o entitate constitutivă care nu au fost tratate ca o ajustare a cheltuielilor cu impozitele, cu excepția cazului în care se referă la un credit fiscal rambursabil recunoscut;

   (d) valoarea cheltuielilor cu impozitul, care se referă la o situație fiscală incertă; și

(e) valoarea cheltuielilor cu impozitul care nu se preconizează că vor fi plătite în termen de trei ani de la sfârșitul exercițiului financiar.

4. În scopul calculării impozitelor acoperite ajustate, în cazul în care o valoare a impozitului acoperit este descrisă la mai multe puncte de la alineatele (1)-(3), aceasta este luată în considerare o singură dată.

5. În cazul în care, pentru un exercițiu financiar, există o pierdere netă calificată într-o jurisdicție, iar valoarea impozitelor acoperite ajustate pentru jurisdicția respectivă este negativă și mai mică decât o sumă egală cu pierderea netă calificată înmulțită cu cota de impozitare minimă („impozitele acoperite ajustate estimate”), suma egală cu diferența dintre valoarea impozitelor acoperite ajustate și valoarea impozitelor acoperite ajustate estimate este tratată drept impozit suplimentar adițional pentru exercițiul financiar respectiv. Valoarea impozitului suplimentar adițional se alocă fiecărei entități constitutive din jurisdicția respectivă, în conformitate cu articolul 28 alineatul (3).

Articolul 21
Valoarea totală a ajustării impozitului amânat

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

(a) „datorie angajată neacceptată” înseamnă variația cheltuielilor cu impozitul amânat angajate în conturile financiare ale unei entități constitutive care se referă la o poziție fiscală incertă și distribuirile de la o entitate constitutivă;

(b) „datorie angajată nesolicitată” înseamnă creșterea unei datorii privind impozitul amânat angajate în conturile financiare ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar, care nu se estimează că va fi plătită în termenul prevăzut la alineatul (7), pe care entitatea constitutivă care depune declarația alege să nu o includă în valoarea totală a ajustării impozitului amânat pentru acest exercițiu financiar.

2. În cazul în care cota de impozitare națională dintr-o jurisdicție este mai mică decât cota de impozitare efectivă minimă, valoarea totală a ajustării impozitului amânat care trebuie adăugată la impozitele acoperite ajustate ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b) este cheltuiala cu impozitul amânat angajată în conturile sale financiare cu privire la impozitele acoperite, sub rezerva ajustărilor în temeiul alineatelor (3)-(6).

În cazul în care cota de impozitare națională dintr-o jurisdicție este mai mare decât cota de impozitare minimă, valoarea totală a ajustării impozitului amânat care trebuie adăugată la impozitele acoperite ajustate ale unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b) este cheltuiala cu impozitul amânat angajată în conturile sale financiare în ceea ce privește impozitele acoperite recalculate la cota de impozitare minimă, sub rezerva ajustărilor prevăzute la alineatele (3)-(6).

3. Valoarea totală a ajustării impozitului amânat se majorează cu:

(a) valoarea datoriei angajate neacceptate sau a datoriei angajate nesolicitate plătite în cursul exercițiului financiar; și

(b) valoarea datoriei privind impozitul amânat recuperate, determinată într-un exercițiu financiar anterior, care a fost plătită în cursul exercițiului financiar.

4. În cazul în care, pentru un exercițiu financiar, o creanță privind impozitul amânat asociată unei pierderi nu este angajată în conturile financiare deoarece criteriile de recunoaștere nu sunt îndeplinite, valoarea totală a ajustării impozitului amânat se reduce cu valoarea care ar fi redus valoarea totală a ajustării impozitului amânat dacă ar fi fost angajată o creanță privind impozitul amânat asociată unei pierderi pentru exercițiul financiar respectiv.

5. Valoarea totală a ajustării impozitului amânat nu include:

   (a) valoarea cheltuielilor cu impozitul amânat în ceea ce privește elementele excluse din calculul profitului calificat sau al pierderii calificate în conformitate cu capitolul III;

   (b) valoarea cheltuielilor cu impozitul amânat în ceea ce privește datoria angajată neacceptată și datoria angajată nesolicitată;

   (c) valoarea impactului unei ajustări a evaluării sau al unei ajustări de recunoaștere contabilă cu privire la o creanță privind impozitul amânat;

   (d) valoarea cheltuielilor cu impozitul amânat care rezultă dintr-o reevaluare în ceea ce privește o modificare a cotei naționale de impozitare aplicabile; și

   (e) valoarea cheltuielilor cu impozitul amânat în ceea ce privește generarea și utilizarea creditelor fiscale.

6. În cazul în care o creanță privind impozitul amânat, care poate fi atribuită unei pierderi calificate a unei entități constitutive, a fost angajată pentru un exercițiu financiar la o cotă mai mică decât cota minimă, aceasta poate fi recalculată la cota minimă în același exercițiu financiar.

   În cazul în care o creanță privind impozitul amânat este majorată în conformitate cu primul paragraf, valoarea totală a ajustării impozitului amânat se reduce în consecință.

7. O datorie privind impozitul amânat care nu este plătită sau reluată în cursul următoarelor cinci exerciții financiare trebuie recuperată în măsura în care a fost luată în considerare în valoarea totală a ajustării impozitului amânat a unei entități constitutive.

   Valoarea datoriei privind impozitul amânat recuperate, determinată pentru exercițiul financiar, este tratată ca o reducere a impozitului acoperit din al cincilea exercițiu financiar precedent, iar cota de impozitare efectivă și impozitul suplimentar aferent acestui exercițiu financiar se recalculează în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).

8. Prin derogare de la alineatul (7), în cazul în care o datorie privind impozitul amânat care nu este plătită în cursul celui de-al cincilea an următor este o datorie angajată aferentă unei excepții de la regula de includere ulterioară, aceasta nu trebuie recuperată. O datorie angajată aferentă unei excepții de la regula de includere ulterioară este o valoare a cheltuielilor cu impozitul angajate care poate fi atribuită variațiilor la nivelul datoriilor privind impozitul amânat asociate, în ceea ce privește următoarele elemente:

   (a) ajustări pentru recuperarea costurilor aferente imobilizărilor corporale;

   (b) costul unei licențe sau al unui acord similar din partea unui guvern pentru utilizarea bunurilor imobile sau exploatarea resurselor naturale care implică investiții semnificative în active corporale;

(c) cheltuieli de cercetare și dezvoltare;

(d) cheltuieli de dezafectare și de remediere;

(e) contabilizarea la valoarea justă a câștigurilor nete nerealizate;

(f) câștiguri nete din cursul de schimb valutar;

(g) costuri de achiziție amânate aferente provizioanelor tehnice de asigurare și polițelor de asigurare;

(h) câștiguri din vânzarea de bunuri corporale situate în aceeași jurisdicție precum entitatea constitutivă care sunt reinvestite în bunuri corporale în aceeași jurisdicție; și

(i) sumele suplimentare angajate ca urmare a modificărilor principiului contabil în ceea ce privește elementele enumerate la literele (a)-(h).

Articolul 22

Alegerea pierderii calificate

1. Prin derogare de la articolul 21, o entitate constitutivă care depune declarația poate alege pierderea calificată pentru o jurisdicție în conformitate cu care o creanță privind impozitul amânat asociată unei pierderi calificate se determină pentru fiecare exercițiu financiar în care există o pierdere netă calificată în jurisdicția respectivă. În acest scop, creanța privind impozitul amânat asociată pierderii calificate este egală cu pierderea netă calificată pentru un exercițiu financiar pentru jurisdicție înmulțită cu cota minimă.

   Alegerea unei pierderi calificate nu poate fi făcută pentru o jurisdicție care dispune de un sistem eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor, astfel cum este definit la articolul 38.

2. Creanța privind impozitul amânat asociată unei pierderi calificate determinată în conformitate cu alineatul (1) se utilizează în orice exercițiu financiar ulterior în care există un profit net calificat pentru jurisdicție cu o valoare egală cu profitul net calificat înmulțit cu cota minimă sau, dacă valoarea respectivă este mai redusă, cu valoarea creanței privind impozitul amânat asociate pierderii calificate care este disponibilă.

3. Creanța privind impozitul amânat asociată pierderii calificate se reduce cu valoarea utilizată pentru un exercițiu financiar, iar soldul se reportează în exercițiile financiare ulterioare.

4. În cazul în care se revocă alegerea unei pierderi calificate, orice creanță rămasă privind impozitul amânat asociată pierderii calificate se reduce la zero începând cu prima zi a primului exercițiu financiar în care alegerea pierderii calificate nu mai este aplicabilă.

5. Alegerea pierderii calificate se depune împreună cu prima declarație privind impozitul suplimentar a grupului de întreprinderi multinaționale care include jurisdicția pentru care se face alegerea.

6. În cazul în care o entitate de tip „flow-through” care este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale face o alegere privind o pierdere calificată în temeiul prezentului articol, creanța privind impozitul amânat asociată pierderii calificate se calculează prin raportare la pierderea calificată a entității de tip „flow-through” după reducerea efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (3).

Articolul 23

Alocarea specifică a impozitelor acoperite suportate de anumite tipuri de entități constitutive

1. Unui sediu permanent i se alocă valoarea oricăror impozite acoperite care sunt cuprinse în conturile financiare ale unei entități constitutive și care se referă la profitul calificat sau pierderea calificată a(l) sediului permanent.

2. Entității constitutive-proprietare i se alocă valoarea oricăror impozite acoperite care sunt cuprinse în conturile financiare ale unei entități transparente fiscal și care se referă la profitul calificat sau la pierderea calificată alocat(ă) unei entități constitutive-proprietare în conformitate cu articolul 18 alineatul (4).

3. Unei entități constitutive i se alocă valoarea oricăror impozite acoperite cuprinse în conturile financiare ale entităților sale constitutive-proprietare direct sau indirect în cadrul unui regim fiscal al societăților străine controlate, în măsura în care aceste impozite acoperite se referă la profitul calificat sau pierderea calificată a(l) entității constitutive.

4. Unei entități constitutive care este o entitate hibridă i se alocă valoarea oricăror impozite acoperite cuprinse în conturile financiare ale entității constitutive-proprietare și care se referă la profitul calificat al entității hibride.

   O entitate hibridă înseamnă o entitate tratată ca o persoană separată în scopul impozitării profiturilor în jurisdicția în care este situată, dar ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal în jurisdicția în care este situat proprietarul său.

5. Unei entități constitutive care a efectuat o distribuire în cursul exercițiului financiar i se alocă valoarea oricăror impozite acoperite angajate în conturile financiare ale entităților sale constitutive-proprietare direct pentru astfel de distribuiri.

6. O entitate constitutivă căreia i-au fost alocate impozite acoperite în temeiul alineatelor (3) și (4) în ceea ce privește veniturile pasive cuprinde aceste impozite acoperite într-o sumă egală cu impozitele acoperite alocate pentru astfel de venituri pasive.

   Prin derogare de la primul paragraf, entitatea constitutivă include valoarea rezultată din înmulțirea procentului impozitului suplimentar pentru jurisdicție cu valoarea venitului pasiv al entității constitutive care este inclus în cadrul unui regim fiscal al societăților străine controlate sau al unei norme de transparență fiscală în cazul în care rezultatul este mai mic decât valoarea determinată în temeiul primului paragraf. În sensul prezentului paragraf, procentul impozitului suplimentar pentru jurisdicție se determină fără a lua în considerare impozitele acoperite suportate în legătură cu aceste venituri pasive de către entitatea constitutivă-proprietară.

   Orice impozit acoperit al entității constitutive-proprietare suportat în legătură cu veniturile pasive rămase după aplicarea prezentului alineat nu se repartizează în conformitate cu alineatele (3) și (4).

   În sensul prezentului alineat, venituri pasive înseamnă următoarele elemente de venit, în măsura în care acestea au fost supuse impozitării în temeiul unui regim fiscal al societăților străine controlate sau ca urmare a faptului că entitatea care plătește astfel de venituri este tratată ca o entitate hibridă:

   (a) un dividend sau echivalente ale dividendelor;

   (b) dobânzi sau echivalente ale dobânzilor;

(c) chirii;

(d) redevențe;

(e) anuități; sau

(f) câștiguri nete din proprietăți de tipul celor care generează veniturile descrise la literele (a)-(e).

7. În cazul în care profitul calificat al unui sediu permanent este tratat ca profit calificat al entității principale în conformitate cu articolul 17 alineatul (5), orice impozit acoperit care apare în jurisdicția în care este situat sediul permanent și care este asociat cu astfel de venituri este tratat ca impozit acoperit al entității principale pentru o sumă care nu depășește aceste profituri înmulțită cu cea mai ridicată cotă națională de impozitare a profiturilor obișnuite din jurisdicția în care este situată entitatea principală.

Articolul 24

Ajustări ulterioare declarării și modificări ale cotei de impozitare

1. În cazul în care o entitate constitutivă înregistrează o ajustare a impozitelor sale acoperite în conturile sale financiare pentru un exercițiu financiar anterior, ajustarea respectivă este tratată ca o ajustare a impozitelor acoperite în exercițiul financiar în care se face ajustarea, cu excepția cazului în care ajustarea se referă la un exercițiu financiar în care există o scădere a impozitelor acoperite pentru jurisdicție.

   În cazul în care există o scădere a impozitelor acoperite care sunt cuprinse în impozitele acoperite ajustate ale entității constitutive pentru un exercițiu financiar anterior, cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar pentru respectivul exercițiu financiar se recalculează în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) prin reducerea impozitelor acoperite ajustate cu valoarea reducerii impozitelor acoperite. Profitul calificat pentru exercițiul financiar și orice exercițiu financiar relevant se ajustează în consecință.

   La alegerea entității constitutive care depune declarația, o scădere a impozitelor acoperite care este nesemnificativă poate fi tratată ca o ajustare a impozitelor acoperite în exercițiul financiar în care se face ajustarea. O scădere nesemnificativă a impozitelor acoperite este o scădere cu mai puțin de 1 000 000 EUR a impozitelor acoperite ajustate determinate pentru jurisdicție pentru exercițiul financiar.

2. În cazul în care cota națională de impozitare aplicabilă este redusă sub cota minimă de impozitare și o astfel de reducere duce la o cheltuială cu impozitul amânat, valoarea respectivei cheltuieli cu impozitul amânat este tratată ca o ajustare a datoriei entității constitutive pentru impozitele acoperite care sunt luate în considerare în conformitate cu articolele 19 și 20 pentru un exercițiu financiar anterior.

3. În cazul în care o cheltuială cu impozitul amânat a fost luată în considerare la o cotă mai mică decât cota efectivă minimă de impozitare, iar cota de impozitare aplicabilă este ulterior majorată, valoarea cheltuielii cu impozitul amânat care rezultă din această creștere trebuie tratată în momentul plății ca o ajustare a datoriei unei entități constitutive privind impozitele acoperite solicitate pentru un exercițiu financiar anterior în conformitate cu articolele 19 și 20.

   Ajustarea în conformitate cu primul paragraf nu depășește o sumă egală cu cheltuiala cu impozitul amânat recalculată la cota minimă.

4. În cazul în care o sumă mai mare de 1 000 000 EUR din suma angajată de o entitate constitutivă drept cheltuială cu impozitul și cuprinsă în impozitele acoperite ajustate pentru un exercițiu financiar nu este plătită în termen de trei ani de la sfârșitul exercițiului financiar respectiv, cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar pentru exercițiul financiar în care suma neplătită a fost solicitată ca impozit acoperit se recalculează în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) prin excluderea acestei sume neplătite din impozitele acoperite ajustate.

CAPITOLUL V
CALCULUL COTEI EFECTIVE DE IMPOZITARE ȘI AL IMPOZITULUI SUPLIMENTAR

Articolul 25

Determinarea cotei efective de impozitare

1. Cota efectivă de impozitare a unui grup de întreprinderi multinaționale se calculează, pentru fiecare exercițiu fiscal și pentru fiecare jurisdicție, cu condiția să existe un profit net calificat, în conformitate cu următoarea formulă:

$$\text{Cota efectivă de impozitare} = \frac{\text{impozitele acoperite ajustate ale entităților constitutive din jurisdicție}}{\text{profitul net calificat al entităților constitutive din jurisdicție}}$$

unde impozitele acoperite ajustate ale entităților constitutive reprezintă suma impozitelor acoperite ajustate ale tuturor entităților constitutive situate în jurisdicția determinată în conformitate cu capitolul IV.

2. Profitul net calificat al entităților constitutive din jurisdicția respectivă pentru un exercițiu financiar se determină în conformitate cu următoarea formulă:

$$\text{Profitul net calificat sau pierderea netă calificată} = \text{profitul calificat al entităților constitutive} - \text{pierderile calificate ale entităților constitutive}$$

unde:

(a) profitul calificat al entităților constitutive este suma profiturilor calificate ale tuturor entităților constitutive situate în jurisdicție determinată în conformitate cu capitolul III, luând în considerare, după caz, excluderea profiturilor obținute din transportul maritim internațional în conformitate cu articolul 16;

(b) pierderile calificate ale entităților constitutive reprezintă suma pierderilor calificate ale tuturor entităților constitutive situate în jurisdicție, determinată în conformitate cu capitolul III.

3. Impozitele acoperite ajustate și profitul calificat sau pierderea calificată ale entităților constitutive care sunt entități de investiții sunt excluse din calculul cotei efective de impozitare în conformitate cu alineatul (1) și din calculul profitului net calificat în conformitate cu alineatul (2).

4. Cota efectivă de impozitare a entităților constitutive apatride situate într-o jurisdicție se calculează, pentru fiecare exercițiu financiar, separat de cota efectivă de impozitare a entităților constitutive situate în aceeași jurisdicție.

Articolul 26

Calculul impozitului suplimentar

1. În cazul în care cota efectivă de impozitare a unei jurisdicții în care sunt situate entitățile constitutive este mai mică decât cota minimă de impozitare pentru un exercițiu financiar, grupul de întreprinderi multinaționale calculează separat impozitul suplimentar pentru fiecare dintre entitățile sale constitutive care are profituri calificate cuprinse în calculul profitului net calificat al jurisdicției respective. Impozitul suplimentar se calculează la nivel de jurisdicție.

2. Procentul impozitului suplimentar pentru o jurisdicție pentru un exercițiu financiar se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$Procentul\ impozitului\ suplimentar = cota\ minimă\ de\ impozitare - cota\ efectivă\ de\ impozitare$$

unde cota efectivă de impozitare este cota calculată în conformitate cu articolul 25.

3. Impozitul suplimentar jurisdicțional pentru un exercițiu financiar se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$\begin{aligned} &Impozitul\ suplimentar\ jurisdicțional \\ &= (procentul\ impozitului\ suplimentar\ x\ profitul\ excedentar) \\ &+\ impozitul\ suplimentar\ adițional \\ &- impozitul\ suplimentar\ național \end{aligned}$$

unde:

(a) impozitul suplimentar adițional este valoarea impozitului determinată în conformitate cu articolul 28;

(b) impozitul suplimentar național este valoarea impozitului determinată în conformitate cu articolul 10.

4. Profitul excedentar pentru jurisdicție pentru exercițiul financiar menționat la alineatul (3) se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$\begin{aligned} &Profitul\ excedentar \\ &= profitul\ net\ calificat \\ &- excluderea\ profitului\ pentru\ activități\ cu\ substanță\ economică \end{aligned}$$

unde:

(a) profitul net calificat este profitul determinat în conformitate cu articolul 25 alineatul (2);

(b) excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică este suma determinată în conformitate cu articolul 27.

În sensul prezentului alineat, profit excedentar înseamnă o sumă egală cu diferența dintre profitul net calificat al entităților constitutive calculat la nivelul jurisdicției în care sunt situate entitățile constitutive și excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică ale acestor entități constitutive din jurisdicția respectivă.

5. Impozitul suplimentar al unei entități constitutive pentru un exercițiu financiar se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$\begin{aligned} &Impozitul\ suplimentar\ al\ unei\ entități\ constitutive \\ &= impozitul\ jurisdicțional\ suplimentar \end{aligned}$$

$$x \frac{profitul\ calificat\ al\ entității\ constitutive}{profitul\ calificat\ total\ al\ tuturor\ entităţilor\ constitutive}$$

unde:

(a) profitul calificat al unei entități constitutive este profitul determinat în conformitate cu capitolul III;

(b) profitul calificat total al tuturor entităților constitutive este suma profiturilor calificate ale entităților constitutive.

6. În cazul în care impozitul suplimentar jurisdicțional rezultă dintr-o recalculare în temeiul articolului 28 alineatul (1) și există o pierdere netă calificată în jurisdicția respectivă pentru exercițiul financiar, impozitul suplimentar se alocă fiecărei entități constitutive utilizând formula prevăzută la alineatul (5), pe baza profitului calificat al entităților constitutive în exercițiile financiare pentru care se efectuează recalculările în temeiul articolului 28 alineatul (1).

7. Impozitul suplimentar al entităților constitutive apatride situate într-o jurisdicție se calculează, pentru fiecare exercițiu financiar, separat de impozitul suplimentar al tuturor celorlalte entități constitutive situate în aceeași jurisdicție.

Articolul 27

Excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

(a) „angajați eligibili” înseamnă angajații cu normă întreagă sau cu fracțiune de normă ai unei entități constitutive și contractanții independenți care participă la activitățile obișnuite de exploatare ale grupului de întreprinderi multinaționale sub conducerea și controlul grupului de întreprinderi multinaționale;

(b) „costuri salariale eligibile” înseamnă cheltuielile cu remunerarea angajaților, inclusiv salariile, alte drepturi de natură salarială și alte cheltuieli care oferă angajatului un beneficiu personal direct și separat, cum ar fi asigurarea de sănătate și contribuția la sistemul de pensii, impozitele pe salarii și pentru ocuparea forței de muncă, precum și contribuțiile angajatorului la asigurările sociale;

(c) „active corporale eligibile” înseamnă:

(i) active fixe corporale situate în jurisdicția respectivă;

(ii) resurse naturale situate în jurisdicția respectivă;

(iii) dreptul unui locatar de a utiliza activele corporale situate în jurisdicția respectivă; și

(iv) o licență sau un acord similar din partea unei administrații publice pentru utilizarea bunurilor imobile sau exploatarea resurselor naturale care implică investiții semnificative în active corporale.

2. Cu excepția cazului în care o entitate care depune declarația a unui grup de întreprinderi multinaționale alege să nu aplice excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică, profitul net calificat pentru o jurisdicție se reduce, în scopul calculării impozitului suplimentar, cu un cuantum egal cu suma dintre excluderea pe baza costurilor cu salariile și excluderea pe baza costurilor cu activele corporale pentru fiecare entitate constitutivă situată în jurisdicția respectivă.

3. Excluderea pe baza costurilor cu salariile ale unei entități constitutive situate într-o jurisdicție este egală cu 5 % din costurile sale salariale eligibile aferente angajaților eligibili care desfășoară activități pentru grupul de întreprinderi multinaționale în această jurisdicție, cu excepția costurilor salariale eligibile care:

   (a) sunt capitalizate și incluse în baza pentru excluderea pe baza costurilor cu activele corporale eligibile; și

   (b) pot fi atribuite profitului care este exclus în conformitate cu articolul 16.

   Se consideră că angajații eligibili sunt cei care se află în jurisdicția în care desfășoară activități pentru grupul de întreprinderi multinaționale.

4. Excluderea pe baza costurilor cu activele corporale a unei entități constitutive situate într-o jurisdicție este egală cu 5 % din valoarea contabilă a activelor corporale eligibile situate în jurisdicție, cu excepția:

   (a) valorii contabile a bunurilor, inclusiv a terenurilor și clădirilor, care sunt deținute în vederea vânzării, a închirierii sau a investițiilor;

   (b) valorii contabile a activelor corporale utilizate pentru a obține profit care este exclus în conformitate cu articolul 16.

5. În sensul alineatului (4), valoarea contabilă a activelor corporale eligibile este media valorii contabile a activelor corporale eligibile la începutul și la sfârșitul exercițiului financiar, înregistrată în situațiile financiare ale societății-mamă finale, din care se scade orice depreciere, amortizare și epuizare acumulate și la care se adaugă orice sumă care poate fi atribuită capitalizării cheltuielilor cu masa salarială.

6. În sensul alineatelor (3) și (4), costurile salariale eligibile și activele corporale eligibile ale unei entități constitutive care este un sediu permanent sunt cele care sunt incluse în conturile sale financiare separate în conformitate cu articolul 17 alineatele (1) și (2), cu condiția ca acestea să fie situate în aceeași jurisdicție ca sediul permanent.

   Costurile salariale eligibile și activele corporale eligibile ale unui sediu permanent nu sunt luate în considerare de către entitatea principală.

   În cazul în care profitul unui sediu permanent a fost exclus în temeiul articolului 18 alineatul (1) și al articolului 36 alineatul (5), costurile salariale eligibile și activele corporale eligibile ale respectivului sediu permanent sunt excluse în aceeași proporție din calculul efectuat în temeiul prezentului articol pentru grupul de întreprinderi multinaționale.

7. Costurile salariale eligibile aferente angajaților eligibili plătite de o entitate de tip „flow-through” și activele corporale eligibile deținute de aceasta care nu sunt alocate în temeiul alineatului (6) se alocă:

   (a) entităților constitutive-proprietare ale entității de tip „flow-through”, proporțional cu suma care le-a fost alocată în temeiul articolului 18 alineatul (4), cu condiția ca angajații eligibili și activele corporale eligibile să se afle în jurisdicția entității constitutive-proprietare; și

   (b) entității de tip „flow-through”, dacă este societatea-mamă finală, reduse proporțional cu veniturile excluse din calculul profitului calificat al entității de tip „flow-through” în temeiul articolului 36 alineatele (1) și (2), cu condiția ca angajații eligibili și activele corporale eligibile să se afle în jurisdicția entității de tip „flow-through”.

Toate celelalte costuri salariale eligibile și active corporale eligibile ale entității de tip „flow-through” sunt excluse din calculele excluderii profitului pentru activitățile cu substanță economică ale grupului de întreprinderi multinaționale.

8. Excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică în cazul entităților constitutive apatride situate într-o jurisdicție se calculează, pentru fiecare exercițiu financiar, separat de excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică în cazul tuturor celorlalte entități constitutive situate în aceeași jurisdicție.

9. Excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică calculată în temeiul prezentului articol nu include excluderea pe baza costurilor cu salariile și excluderea pe baza costurilor cu activele corporale ale entităților de investiții.

Articolul 28

Impozitul suplimentar adițional

1. În cazul în care, în conformitate cu articolul 15 alineatul (7), articolul 21 alineatul (7), articolul 24 alineatele (1) și (4) și articolul 38 alineatul (5), o ajustare a impozitelor acoperite sau a profitului calificat ori a pierderii calificate conduce la recalcularea cotei efective de impozitare și a impozitului suplimentar al grupului de întreprinderi multinaționale pentru un exercițiu financiar anterior, cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar se recalculează în conformitate cu normele prevăzute la articolele 25-27. Orice valoare a impozitului suplimentar incremental care rezultă dintr-o astfel de recalculare este tratată ca un impozit suplimentar adițional în sensul articolului 25 alineatul (3) pentru exercițiul financiar în cursul căruia se efectuează recalcularea.

2. În cazul în care recalcularea efectuată în temeiul alineatului (1) conduce la un impozit suplimentar adițional și există o pierdere netă calificată pentru jurisdicție, profitul calificat al fiecărei entități constitutive situate în jurisdicție este o sumă egală cu impozitul suplimentar alocat respectivelor entități constitutive în temeiul articolului 26 alineatele (5) și (6) împărțit la cota minimă de impozitare.

3. În cazul în care, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5), se datorează un impozit suplimentar adițional, profitul calificat al fiecărei entități constitutive situate în jurisdicție este o sumă egală cu impozitul suplimentar alocat entității constitutive respective împărțit la cota minimă de impozitare. Alocarea se face proporțional pentru fiecare entitate constitutivă, pe baza următoarei formule:

$$(Profit\ calificat\ sau\ pierdere\ calificată\ x\ cota\ minimă\ de\ impozitare) - impozite\ acoperite\ ajustate$$

Impozitul suplimentar adițional se alocă numai entităților constitutive care înregistrează o valoare a impozitului acoperit ajustat care este mai mică de zero și mai mică decât profitul calificat sau pierderea calificată a entităților constitutive respective, înmulțită cu cota minimă de impozitare.

4. În cazul în care unei entități constitutive i se alocă un impozit suplimentar adițional în conformitate cu prezentul articol, aceasta este tratată ca o entitate constitutivă impozitată la un nivel redus în sensul capitolului II.

Articolul 29

Excluderea de minimis

1. Prin derogare de la articolele 25-28, la alegerea entității constitutive care depune declarația, impozitul suplimentar datorat pentru entitățile constitutive situate într-o jurisdicție este egal cu zero pentru un exercițiu financiar dacă, pentru respectivul exercițiu financiar:

   (a) venitul calificat mediu al entităților constitutive situate în jurisdicția respectivă este mai mic de 10 000 000 EUR; și

   (b) profitul calificat mediu sau pierderea calificată medie a(l) jurisdicției respective reprezintă o pierdere sau este mai mică de 1 000 000 EUR.

   Alegerea se face anual în conformitate cu articolul 43 alineatul (2).

2. Venitul calificat mediu sau profitul calificat mediu ori pierderea calificată medie menționat(ă) la alineatul (1) este media veniturilor calificate sau a profiturilor calificate ori a pierderilor calificate ale entităților constitutive situate în jurisdicția respectivă pentru exercițiul financiar și pentru ultimele două exerciții financiare.

   În cazul în care nu există entități constitutive cu venituri sau pierderi calificate situate în jurisdicția respectivă în primul sau al doilea exercițiu financiar precedent, aceste exerciții financiare sunt excluse din calculul venitului calificat mediu sau al profitului calificat mediu ori al pierderii calificate medie a jurisdicției respectivă.

3. Veniturile calificate ale entităților constitutive situate într-o jurisdicție pentru un exercițiu financiar reprezintă suma veniturilor entităților constitutive situate în jurisdicția respectivă, reduse sau majorate cu orice ajustare efectuată în conformitate cu capitolul III.

4. Profitul calificat sau pierderea calificată a(l) unei entități constitutive situate într-o jurisdicție pentru un exercițiu financiar este profitul net calificat sau pierderea netă calificată a jurisdicției respective, calculat(ă) în conformitate cu articolul 25 alineatul (2).

5. Excluderea *de minimis* nu se aplică entităților apatride și entităților de investiții. Veniturile și profiturile calificate ale acestor entități sunt excluse din calculul excluderii *de minimis*.

Articolul 30

Entități constitutive deținute de o minoritate

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

   (a) „entitate constitutivă deținută de o minoritate” înseamnă o entitate constitutivă în care societatea-mamă finală deține o participație directă sau indirectă în capitalurile proprii de 30 % sau mai puțin;

   (b) „societate-mamă deținută de o minoritate” înseamnă o entitate constitutivă deținută de o minoritate care deține, direct sau indirect, interesele de control ale unei alte entități constitutive deținute de o minoritate, cu excepția cazului în care interesele de control ale fostei entități sunt deținute, direct sau indirect, de o altă entitate constitutivă deținută de o minoritate;

   (c) „subgrup deținut de o minoritate” înseamnă o societate-mamă deținută de o minoritate și filialele sale deținute de o minoritate; și

(d) „filială deținută de o minoritate” înseamnă o entitate constitutivă deținută de o minoritate ale cărei interese de control sunt deținute, direct sau indirect, de o societate-mamă deținută de o minoritate.

2. Calculul cotei efective de impozitare și a impozitului suplimentar pentru o jurisdicție în conformitate cu capitolele III-VII în ceea ce privește un subgrup deținut de o minoritate se aplică ca și cum fiecare subgrup deținut de o minoritate ar fi un grup de întreprinderi multinaționale distinct.

Impozitele acoperite ajustate și profitul calificat sau pierderea calificată ale membrilor unui subgrup deținut de o minoritate sunt excluse de la determinarea valorii reziduale a cotei de impozitare efective a grupului de întreprinderi multinaționale calculată în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) și din profitul net calificat calculat în conformitate cu articolul 25 alineatul (2).

3. Cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar ale unei entități constitutive deținute de o minoritate care nu este membră a unui subgrup deținut de o minoritate se calculează la nivel de entitate, în conformitate cu capitolele III-VII.

Impozitele acoperite ajustate și profitul calificat sau pierderea calificată ale entității constitutive deținute de o minoritate sunt excluse de la determinarea valorii reziduale a cotei efective de impozitare a grupului de întreprinderi multinaționale calculată în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) și din profitul net calificat calculat în conformitate cu articolul 25 alineatul (2).

Prezentul articol nu se aplică unei entități constitutive deținute de o minoritate care este o entitate de investiții.

CAPITOLUL VI
NORME SPECIALE PRIVIND RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR ȘI STRUCTURILE DE HOLDING

Articolul 31

Aplicarea pragului privind veniturile consolidate în cazul fuziunilor și al divizărilor ulterioare fuziunii ale grupului

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

(a) „fuziune” înseamnă orice aranjament prin care:

(i) toate sau aproape toate entitățile din două grupuri separate sunt supuse controlului comun, astfel încât acestea constituie entități ale unui grup combinat; sau

(ii) o entitate care nu este membră a unui grup este supusă controlului comun împreună cu o altă entitate sau un alt grup, astfel încât acestea să constituie entități ale unui grup combinat;

(b) „divizare ulterioară fuziunii” înseamnă orice aranjament prin care entitățile unui singur grup sunt separate în două sau mai multe grupuri diferite care nu mai sunt consolidate de către aceeași societate-mamă finală.

2. În cazul în care două sau mai multe grupuri fuzionează pentru a forma un singur grup în oricare dintre ultimele patru exerciții financiare consecutive, pragul privind veniturile consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale menționat la

articolul 2 alineatul (1) se consideră a fi atins pentru anul respectiv dacă suma veniturilor incluse în fiecare dintre situațiile lor financiare consolidate pentru exercițiul financiar respectiv este de cel puțin 750 000 000 EUR.

3. În cazul în care o entitate care nu este membră a unui grup („ținta”) fuzionează cu o entitate sau un grup („achizitorul”) în cursul exercițiului financiar și nici ținta, nici achizitorul nu are situații financiare consolidate în niciunul dintre ultimele patru exerciții financiare consecutive, pragul privind veniturile consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale se consideră a fi atins pentru anul respectiv dacă suma veniturilor incluse în fiecare dintre situațiile lor financiare sau situațiile financiare consolidate pentru anul respectiv este de cel puțin 750 000 000 EUR.

4. În cazul în care un singur grup de întreprinderi multinaționale este divizat ulterior fuziunii în două sau mai multe grupuri (fiecare un „grup divizat ulterior fuziunii”), pragul privind veniturile consolidate se consideră a fi atins de fiecare grup divizat ulterior fuziunii dacă acesta raportează:

   (a) venituri anuale de cel puțin 750 000 000 EUR în primul exercițiu financiar după divizarea ulterioară fuziunii; și

   (b) venituri anuale de cel puțin 750 000 000 EUR în cel puțin două exerciții financiare situate între al doilea și al patrulea exercițiu financiar consecutiv după divizarea ulterioară fuziunii.

Articolul 32

Entități constitutive care se alătură unui grup de întreprinderi multinaționale și entități constitutive care părăsesc un grup de întreprinderi multinaționale

1. În cazul în care o entitate („ținta”) devine sau încetează să mai fie o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale ca urmare a unui transfer de participații directe sau indirecte în capitalurile proprii ale țintei în cursul unui exercițiu financiar („anul achiziției”), entitatea-țintă este tratată ca membru al grupului de întreprinderi multinaționale în sensul prezentei directive, cu condiția ca o parte din activele, pasivele, profiturile, cheltuielile și fluxurile sale de trezorerie să fie inclusă linie cu linie în situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale în anul achiziției.

   Cota efectivă de impozitare și impozitul suplimentar ale entității-țintă se calculează în conformitate cu alineatele (2)-(8).

2. În anul achiziției, profitul net sau pierderea netă din contabilitatea financiară și impozitele acoperite ajustate ale entității-țintă se includ în situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale.

3. În anul achiziției și în fiecare exercițiu financiar ulterior, profitul calificat sau pierderea calificată și impozitele acoperite ajustate ale țintei se bazează pe valoarea contabilă istorică a activelor și pasivelor sale.

4. În anul achiziției, pentru calculul costurilor salariale eligibile ale entității-țintă în temeiul articolului 27 alineatul (3) se ține seama de costurile care sunt reflectate în situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale.

5. Calculul valorii contabile a activelor corporale eligibile ale entității-țintă în temeiul articolului 27 alineatul (4) se ajustează, după caz, proporțional cu perioada în care ținta a fost membră a grupului de întreprinderi multinaționale în cursul anului achiziției.

6. Cu excepția creanței privind impozitul amânat aferentă pierderii calificate, creanțele privind impozitul amânat și datoriile privind impozitul amânat ale unei entități-țintă care sunt transferate între grupuri de întreprinderi multinaționale sunt luate în considerare de grupul de întreprinderi multinaționale achizitor în același mod și în aceeași măsură precum în cazul în care grupul de întreprinderi multinaționale achizitor ar fi controlat entitatea constitutivă atunci când au apărut aceste creanțe și datorii;

7. Datoriile privind impozitul amânat ale entității-țintă care au fost incluse anterior în valoarea totală a ajustării impozitului amânat sunt tratate, în conformitate cu articolul 21 alineatul (7), ca fiind deduse de grupul de întreprinderi multinaționale cedent și adăugate de grupul de întreprinderi multinaționale achizitor în anul achiziției, cu excepția cazului în care orice reducere ulterioară a impozitelor acoperite produce efecte în anul în care este recuperată suma.

8. În cazul în care entitatea-țintă este o entitate-mamă în două sau mai multe grupuri de întreprinderi multinaționale în cursul anului achiziției, aceasta aplică separat regula privind includerea profiturilor pentru partea sa alocabilă din impozitul suplimentar al entităților constitutive impozitate la un nivel redus determinat pentru fiecare grup de întreprinderi multinaționale.

9. Achiziționarea sau cedarea unei participații de control într-o entitate-țintă este tratată ca o achiziție sau o cedare de active și pasive, cu condiția ca jurisdicția în care este situată entitatea-țintă sau, în cazul unei entități transparente fiscal, jurisdicția în care sunt situate activele să trateze achiziția sau cedarea respectivei participații de control în același mod sau în mod similar precum în cazul achiziționării sau cedării de active și pasive și impune vânzătorului un impozit acoperit pe baza diferenței dintre baza fiscală și contravaloarea plătită în schimbul participației de control sau al valorii juste a activelor și pasivelor.

Articolul 33

Transferul de active și pasive

1. În sensul prezentului articol, „reorganizare” înseamnă o transformare sau un transfer de active și pasive în schimbul emiterii de acțiuni sau, dacă este cazul, al unei alte metode de plată care nu depășește 10 % din valoarea nominală a acțiunilor respective, de către entitatea constitutivă achizitoare sau de către o persoană legată de entitatea constitutivă achizitoare, în cazul în care câștigul sau pierderea care rezultă din transfer nu este impozitată, integral sau parțial, și în cazul în care entitatea constitutivă achizitoare este obligată să utilizeze valoarea istorică a activelor transferate, ajustată cu orice câștig sau pierdere impozabilă rezultată din transfer, pentru calcularea profitului impozabil după transfer în temeiul normelor locale.

2. O entitate constitutivă care cedează active și pasive („entitatea care efectuează transferul”) include câștigul sau pierderea care rezultă din cedare în calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate.

   O entitate constitutivă care achiziționează active și pasive („entitatea achizitoare”) își determină profitul calificat sau pierderea calificată pe baza valorii sale contabile a activelor și pasivelor achiziționate, determinată în conformitate cu standardul de contabilitate financiară acceptabil al societății-mamă finale.

3. Prin derogare de la alineatul (2), în cazul în care cedarea sau achiziția de active și pasive se realizează în contextul unei reorganizări:

(a) entitatea care efectuează transferul exclude orice câștig sau pierdere care rezultă din cedare din calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate; și

(b) entitatea achizitoare își determină profitul calificat sau pierderea calificată pe baza valorii contabile a activelor și pasivelor achiziționate la momentul transferului.

4. Prin derogare de la alineatele (2) și (3), în cazul în care transferul activelor și pasivelor se realizează în contextul unei reorganizări care are drept rezultat, pentru entitatea care efectuează transferul, un câștig sau o pierdere impozabilă:

(a) entitatea care efectuează transferul include câștigul sau pierderea care rezultă din cedare în calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate până la partea din câștig care face obiectul impozitării sau până la partea din pierdere care reduce baza impozabilă în jurisdicția entității care efectuează transferul; și

(b) entitatea achizitoare își determină profitul calificat sau pierderea calificată pe baza valorii contabile a activelor și pasivelor achiziționate la momentul transferului, din care se scade partea din câștig care face obiectul impozitării sau la care se adaugă partea din pierdere care reduce baza impozabilă în jurisdicția entității care efectuează transferul.

5. La alegerea entității constitutive care depune declarația, atunci când o entitate constitutivă căreia i se solicită sau i se permite să ajusteze baza activelor sale și valoarea datoriilor sale la valoarea justă în scopuri fiscale în jurisdicția în care este stabilită, entitatea constitutivă respectivă poate:

(a) să includă, în calculul profitului său calificat sau al pierderii sale calificate, o valoare a câștigului sau pierderii aferente fiecăruia dintre activele și pasivele sale, care este egală cu diferența dintre valoarea contabilă în scopuri de contabilitate financiară a activului sau pasivului imediat înainte de data evenimentului care a declanșat ajustarea fiscală („evenimentul declanșator”) și valoarea justă a activului sau a pasivului imediat după evenimentul declanșator;

(b) să utilizeze valoarea justă în scopuri de contabilitate financiară a activului sau a pasivului imediat după evenimentul declanșator pentru a calcula profitul calificat sau pierderea calificată în exercițiile financiare care urmează evenimentului declanșator;

(c) să includă totalul net al sumelor determinate la litera (a) în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate fie prin includerea sumelor totale nete din exercițiul financiar al evenimentului declanșator, fie prin includerea unei cincimi din totalul net al acestor sume în exercițiul financiar al evenimentului declanșator și în următoarele patru exerciții financiare.

Suma determinată în conformitate cu litera (a) se ajustează cu orice câștig sau pierdere impozabilă din transfer pentru a calcula, în temeiul normelor locale, profitul impozabil după transfer, dacă există, care rezultă în legătură cu evenimentul declanșator.

În cazul în care entitatea constitutivă părăsește grupul de întreprinderi multinaționale într-un exercițiu financiar înainte ca întreaga sumă determinată în conformitate cu litera (a) să fie inclusă în calculul profitului calificat sau al pierderii calificate, suma rămasă se include în exercițiul financiar respectiv.

Articolul 34

Asocierile în participație

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

   (a) „asociere în participație” înseamnă o entitate, alta decât societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale, ale cărei rezultate financiare sunt raportate prin metoda punerii în echivalență în situațiile financiare consolidate ale societății-mamă finale, cu condiția ca societatea-mamă finală să dețină, direct sau indirect, cel puțin 50 % din participația sa în capitalurile proprii;

   (b) „filială a unei asocieri în participație” înseamnă:

      (i) o entitate ale cărei active, pasive, profituri, cheltuieli și fluxuri de trezorerie sunt consolidate în situațiile financiare ale unei asocieri în participație conform unui standard de contabilitate financiară acceptabil sau ar fi fost consolidate dacă asocierea în participație ar fi fost obligată să consolideze astfel de active, pasive, profituri, cheltuieli și fluxuri de trezorerie conform unui standard de contabilitate financiară acceptabil; sau

      (ii) un sediu permanent a cărui entitate principală este o asociere în participație sau o entitate menționată la litera (a).

2. O societate-mamă care deține o participație directă sau indirectă în capitalurile proprii ale unei asocieri în participație sau ale unei filiale a unei asocieri în participație (denumite împreună „grup de asocieri în participație”) trebuie să aplice regula privind includerea profiturilor în ceea ce privește partea alocabilă din impozitul suplimentar al fiecărui membru al grupului de asocieri în participație, în conformitate cu articolele 5-9.

3. Calculul impozitului suplimentar al asocierii în participație și al filialelor acesteia se efectuează în conformitate cu capitolele III-VII, ca și cum ar fi entitățile constitutive ale unui grup de întreprinderi multinaționale separat, iar asocierea în participație ar fi societatea-mamă finală a grupului respectiv.

4. Din impozitul suplimentar datorat de grupul de asocieri în participație se scade partea alocabilă a fiecărei societăți-mamă din impozitul suplimentar al fiecărui membru al grupului de asocieri în participație care este perceput în temeiul alineatelor (2) și (3). Orice sumă rămasă din impozitul suplimentar se adaugă la valoarea totală a impozitului suplimentar în temeiul UTPR în conformitate cu articolul 13.

Articolul 35

Grupuri de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

   (a) „grup de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă” înseamnă două sau mai multe grupuri în care societățile-mamă finale ale acestor grupuri stabilesc un aranjament care reprezintă o structură indisociabilă sau un acord de dublă listare care include cel puțin o entitate sau un sediu permanent situat într-o jurisdicție diferită;

   (b) „structură indisociabilă” înseamnă un aranjament în temeiul căruia:

      (i) cel puțin 50 % din participațiile în capitalurile proprii ale societăților-mamă finale ale unor grupuri separate care, dacă sunt cotate la bursă,

sunt cotate la un preț unic și constituie, din motive legate de forma de proprietate, restricții privind transferul sau alte termene ori condiții, combinate între ele, și nu pot fi transferate sau tranzacționate în mod independent; și

(ii) una dintre societățile-mamă finale întocmește situații financiare consolidate în care activele, pasivele, profiturile, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale entităților din toate grupurile în cauză sunt prezentate împreună ca fiind cele ale unei singure unități economice; și

(c) „acord de dublă listare” înseamnă un aranjament încheiat de două sau mai multe societăți-mamă finale ale unor grupuri separate, în cadrul căruia:

(i) societățile-mamă finale convin să își combine activitățile numai prin contract;

(ii) activitățile societăților-mamă finale sunt gestionate ca o singură unitate economică în temeiul unor angajamente contractuale, păstrând în același timp entitățile juridice separate ale fiecărei societăți-mamă finale;

(iii) participațiile în capitalurile proprii ale societăților-mamă finale care compun aranjamentul sunt cotate, tranzacționate sau transferate în mod independent pe diferite piețe de capital; și

(iv) societățile-mamă finale sunt obligate să întocmească situații financiare consolidate în care activele, pasivele, profiturile, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale entităților din toate grupurile sunt prezentate împreună ca fiind cele ale unei singure unități economice.

2. În cazul în care entitățile constitutive fac parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă, entitățile și entitățile constitutive ale fiecărui grup sunt tratate ca membri ai unui singur grup de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă.

O entitate, alta decât o entitate exclusă, este tratată ca entitate constitutivă dacă este consolidată linie cu linie de către grupul multinațional cu mai multe societăți-mamă sau dacă participațiile sale de control sunt deținute de entități din cadrul grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă.

3. Situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă sunt situațiile financiare consolidate combinate menționate în definiția structurii indisociabile sau a acordului de dublă listare de la alineatul (1), întocmite în conformitate cu un standard de contabilitate financiară acceptabil, care este considerat a fi standardul de contabilitate al societății-mamă finale.

4. Societățile-mamă finale ale grupurilor separate care compun grupul de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă sunt societățile-mamă finale ale grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă.

Atunci când se aplică prezenta directivă în ceea ce privește un grup de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă, orice trimitere la o societate-mamă finală se aplică, după caz, ca și cum ar fi o trimitere la mai multe societăți-mamă.

5. Societățile-mamă ale grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă situate într-un stat membru, inclusiv fiecare societate-mamă finală, aplică regula privind includerea profiturilor în conformitate cu articolele 5-9 în ceea ce

privește partea lor alocabilă din impozitul suplimentar al entităților constitutive impozitate la un nivel redus.

6. Entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă care sunt situate într-un stat membru aplică UTPR în conformitate cu articolele 11, 12 și 13, ținând seama de impozitul suplimentar pentru fiecare entitate constitutivă impozitată la un nivel redus care este membră a grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă.

7. Societățile-mamă finale ale grupului de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă depun declarația privind impozitul suplimentar în conformitate cu articolul 42 alineatul (2), cu excepția cazului în care desemnează o singură entitate desemnată care depune declarația. Declarația respectivă include informații privind fiecare dintre grupurile care alcătuiesc grupul de întreprinderi multinaționale cu mai multe societăți-mamă.

CAPITOLUL VII
REGIMURILE DE NEUTRALITATE FISCALĂ ȘI DE DISTRIBUIRE

Articolul 36

Societatea-mamă finală care este o entitate de tip „flow-through”

1. Profitul calificat al unei entități de tip „flow-through” care este o societate-mamă finală se reduce, pentru exercițiul financiar, cu valoarea profitului calificat care este alocat deținătorului unei participații în capitalurile proprii („deținătorul dreptului de proprietate”) în entitatea de tip „flow-through” cu condiția ca:

   (a) profitul să fie impozitat în termen de 12 luni de la încheierea acestui exercițiu financiar la o cotă nominală egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare; sau

   (b) să se poată estima în mod rezonabil că valoarea totală a impozitelor acoperite și a impozitelor plătite de deținătorul dreptului de proprietate asupra profitului este egală sau mai mare decât o sumă egală cu profitul respectiv înmulțită cu cota minimă de impozitare.

2. Profitul calificat al unei entități de tip „flow-through” care este o societate-mamă finală se reduce, pentru exercițiul financiar, cu valoarea profitului calificat care este alocat deținătorului unei participații în capitalurile proprii în entitatea de tip „flow-through” cu condiția ca deținătorul participației în capitalurile proprii să fie:

   (a) o persoană fizică care are rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată societatea-mamă finală și deține participații în capitalurile proprii reprezentând un drept la maximum 5 % din profiturile și activele societății-mamă finale; sau

   (b) o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o organizație non-profit sau un fond de pensii, altul decât o entitate care prestează servicii de pensii, care are rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată societatea-mamă finală și deține participații în capitalurile proprii reprezentând un drept la maximum 5 % din profiturile și activele societății-mamă finale.

3. Pierderea calificată a unei entități de tip „flow-through” care este o societate-mamă finală se reduce, pentru exercițiul financiar, cu valoarea pierderii calificate care este alocată deținătorului unei participații în capitalurile proprii în entitatea de tip „flow-through”.

   Primul paragraf nu se aplică în cazul în care deținătorului dreptului de proprietate nu i se permite să utilizeze o astfel de pierdere pentru calculul profitului său impozabil în jurisdicția în care își are rezidența fiscală.

4. Impozitele acoperite ale unei entități de tip „flow-through” care este o societate-mamă finală se reduc proporțional cu valoarea profitului calificat redus în conformitate cu alineatul (1).

5. Alineatele (1), (2), (3) și (4) se aplică unui sediu permanent prin care o entitate de tip „flow-through” care este o societate-mamă finală își desfășoară activitatea integral sau parțial sau prin care activitatea unei entități transparente fiscal se desfășoară integral sau parțial, cu condiția ca participația societății-mamă finale în capitalurile proprii în entitatea transparentă fiscal respectivă să fie deținută direct sau prin intermediul uneia sau mai multor entități transparente fiscal.

Articolul 37

Societatea-mamă finală care face obiectul unui regim privind dividendele deductibile

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

   (a) „regim privind dividendele deductibile” înseamnă un regim fiscal care aplică un nivel unic de impozitare a profiturilor proprietarilor sau beneficiarilor unei entități prin deducerea sau excluderea din profitul entității a profiturilor distribuite proprietarilor sau beneficiarilor sau prin scutirea unei cooperative de la impozitare;

   (b) „dividend deductibil” înseamnă, în ceea ce privește o entitate constitutivă care este supusă unui regim al dividendelor deductibile:

      (i) o distribuire a profiturilor către deținătorul unei participații în capitalurile proprii în entitatea constitutivă care este deductibilă din profitul impozabil al entității constitutive în temeiul legislației din jurisdicția în care este situată; sau

      (ii) un dividend de patronaj acordat unui membru al unei cooperative; și

   (c) „cooperativă” înseamnă o entitate care comercializează sau achiziționează în mod colectiv bunuri sau servicii în numele membrilor săi și care face obiectul unui regim fiscal în jurisdicția în care se află, care asigură neutralitatea fiscală în ceea ce privește bunurile sau serviciile care sunt vândute sau achiziționate de către membri prin intermediul cooperativei.

2. Societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale care face obiectul unui regim de dividende deductibile reduce, până la zero, pentru exercițiul financiar, profitul său calificat cu suma pe care o distribuie ca dividende deductibile în termen de 12 luni de la încheierea exercițiului financiar, cu condiția ca:

   (a) dividendul să fie impozitat în sarcina destinatarului pentru o perioadă impozabilă care se încheie în termen de 12 luni de la sfârșitul exercițiului la o cotă nominală egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare; sau

(b) să se poată estima în mod rezonabil că valoarea totală a impozitelor acoperite și a impozitelor plătite de destinatarul unui astfel de dividend este egală sau mai mare decât suma egală cu profitul respectiv înmulțită cu cota minimă de impozitare.

3. Societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale care face obiectul unui regim de dividende deductibile reduce, de asemenea, până la zero, pentru exercițiul financiar, profitul său calificat cu suma pe care o distribuie ca dividende deductibile în termen de 12 luni de la încheierea exercițiului financiar, cu condiția ca destinatarul să fie:

(a) o persoană fizică, iar dividendul primit este un dividend de patronaj de la o cooperativă de aprovizionare;

(b) o persoană fizică care are rezidența fiscală în aceeași jurisdicție în care este situată societatea-mamă finală și care deține participații în capitalurile proprii reprezentând un drept la maximum 5 % din profiturile și activele societății-mamă finale; sau

(c) o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o organizație non-profit sau un fond de pensii, altul decât o entitate care prestează servicii de pensii, care are rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată societatea-mamă finală și care deține participații în capitalurile proprii reprezentând un drept la maximum 5 % din profiturile și activele societății-mamă finale.

4. Impozitele acoperite ale unei societăți-mamă finale, altele decât impozitele pentru care a fost permisă deducerea dividendelor, se reduc proporțional cu valoarea profitului calificat redus în conformitate cu alineatul (2).

5. În cazul în care societatea-mamă finală deține o participație în capitalurile proprii într-o altă entitate constitutivă care face obiectul unui regim privind dividendele deductibile, direct sau prin intermediul uneia sau mai multor entități constitutive, alineatele (2) și (3) se aplică oricărei alte entități constitutive situate în jurisdicția societății-mamă finale care este supusă regimului privind dividendele deductibile, în măsura în care profitul său calificat este distribuit ulterior de către societatea-mamă finală destinatarilor care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatul (2).

6. În sensul alineatului (4), un dividend distribuit de un patronaj de distribuire al unei cooperative de aprovizionare este tratat ca fiind impozabil în sarcina destinatarului, în măsura în care respectivul dividend reduce o cheltuială sau un cost deductibil la calcularea profitului impozabil sau a pierderii impozabile a(l) beneficiarului.

Articolul 38

Sisteme eligibile de impozitare la distribuirea profiturilor

1. Entitatea constitutivă care depune declarația poate face o alegere cu privire la o entitate constitutivă care face obiectul unui sistem eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor pentru a include suma stabilită ca impozit pe distribuirea presupusă în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol în impozitele acoperite ajustate ale entității constitutive pentru exercițiul financiar.

Alegerea se face anual în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) și se aplică tuturor entităților constitutive situate într-o jurisdicție.

2. Valoarea impozitului pe distribuire presupusă este valoarea cea mai mică dintre:

(a) valoarea impozitelor acoperite ajustate necesare pentru a majora cota de impozitare efectivă calculată în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) pentru jurisdicție pentru exercițiul financiar până la cota minimă de impozitare; sau

(b) valoarea impozitului care ar fi fost plătit dacă entitățile constitutive și-ar fi distribuit profitul total în cadrul sistemului eligibil de impozitare la distribuirea profiturilor în cursul exercițiului financiar.

3. În cazul în care se face o alegere în conformitate cu alineatul (1), pentru fiecare exercițiu financiar în care se aplică această alegere se constituie un cont de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă. Valoarea impozitului pe distribuire presupusă plătit în jurisdicție se adaugă în contul de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă aferent exercițiului financiar în care a fost constituit.

La sfârșitul fiecărui exercițiu financiar următor, suma din conturile de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă stabilite pentru exercițiile financiare anterioare se reduce, până la zero, cu impozitele plătite de entitățile constitutive în cursul exercițiului financiar în legătură cu distribuirile efective sau presupuse.

Orice sumă reziduală din conturile de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă rămasă după aplicarea primului paragraf se reduce, până la zero, cu o sumă egală cu pierderea netă calificată pentru o jurisdicție înmulțită cu cota minimă de impozitare.

4. Orice sumă reziduală a pierderii calificate nete rămasă după aplicarea ultimului paragraf de la alineatul (3) se reportează în exercițiile financiare următoare și reduce orice sumă reziduală din conturile de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă care rămâne după aplicarea alineatului (3).

5. Soldul, dacă există, al contului de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă la sfârșitul celui de-al patrulea exercițiu financiar după constituirea contului respectiv este tratat ca o reducere a impozitelor acoperite ajustate, în conformitate cu articolul 28 alineatul (1), pentru exercițiul financiar în care a fost constituit contul respectiv.

6. Impozitele plătite în cursul exercițiului financiar în legătură cu distribuirile efective sau presupuse nu se includ în impozitele acoperite ajustate în măsura în care acestea reduc un cont de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă în conformitate cu alineatul (3).

7. În cazul în care o entitate constitutivă care face obiectul unei alegeri în temeiul alineatului (1) părăsește grupul de întreprinderi multinaționale sau majoritatea activelor sale sunt transferate unei persoane care nu este o entitate constitutivă a aceluiași grup de întreprinderi multinaționale situată în aceeași jurisdicție, orice sold restant al conturilor de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă din exercițiile financiare anterioare în care au fost constituite conturile respective este tratat ca o reducere a impozitelor acoperite ajustate pentru fiecare dintre exercițiile financiare respective, în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).

Orice sumă datorată din impozitul suplimentar adițional se înmulțește cu următoarea cotă pentru a determina impozitul suplimentar adițional datorat pentru jurisdicție:

$$\frac{Profitul\ calificat\ al\ entității\ constitutive}{Profitul\ net\ calificat\ pentru\ jurisdicție}$$

unde:

(a) profitul calificat al entității constitutive se determină în conformitate cu capitolul III pentru fiecare exercițiu financiar în care există un sold restant al conturilor de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă pentru jurisdicție; și

(b) profitul net calificat pentru jurisdicție se determină în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) pentru fiecare exercițiu financiar în care există un sold restant al conturilor de recuperare a impozitului pe distribuire presupusă pentru jurisdicție.

Articolul 39

Determinarea cotei efective de impozitare și a impozitului suplimentar ale unei entități de investiții

1. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale este o entitate de investiții care nu este o entitate transparentă fiscal și care nu a făcut o alegere în conformitate cu articolele 40 și 41, cota efectivă de impozitare a unei astfel de entități de investiții se calculează separat de cota efectivă de impozitare a jurisdicției în care este stabilită.

2. Cota efectivă de impozitare a entității de investiții, astfel cum se menționează la alineatul (1), este egală cu impozitele sale acoperite ajustate împărțite la o sumă egală cu partea alocabilă a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul calificat sau pierderea calificată a(l) entității de investiții.

   În cazul în care într-o jurisdicție sunt situate mai multe entități de investiții, cota lor efectivă de impozitare se calculează prin combinarea impozitelor lor acoperite ajustate, precum și a părții alocabile a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul lor calificat sau pierderea lor calificată.

3. Impozitele acoperite ajustate ale unei entități de investiții, astfel cum se menționează la alineatul (1), sunt impozitele acoperite ajustate care pot fi atribuite părții alocabile a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul calificat al entității de investiții și impozitele acoperite alocate entității de investiții în conformitate cu articolul 23.

4. Impozitul suplimentar al unei entități de investiții, astfel cum se menționează la alineatul (1), este o sumă egală cu procentul impozitului suplimentar al entității de investiții înmulțit cu o sumă egală cu diferența dintre partea alocabilă a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul calificat al entității de investiții și excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică calculată pentru entitatea de investiții.

   În cazul în care într-o jurisdicție sunt situate mai multe entități de investiții, impozitul suplimentar al acestora se calculează prin combinarea cuantumurilor excluderilor profitului pentru activitățile cu substanță economică ale acestora, precum și a părții alocabile a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul lor calificat sau pierderea lor calificată.

   Procentul impozitului suplimentar al unei entități de investiții este egal cu diferența dintre cota minimă de impozitare și cota efectivă de impozitare a unei astfel de entități de investiții.

5. Excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică în cazul unei entități de investiții se determină în conformitate cu articolul 27 alineatele (1)-(7). Activele corporale eligibile și costurile salariale eligibile aferente angajaților eligibili luate în

considerare pentru o astfel de entitate se reduc proporțional cu partea alocabilă a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul calificat al entității de investiții împărțit la profitul calificat total al unei astfel de entități de investiții.

6. În sensul prezentului articol, partea alocabilă a grupului de întreprinderi multinaționale în profitul calificat sau pierderea calificată a(l) unei entități de investiții se determină în conformitate cu articolul 8.

Articolul 40

Alegerea de a trata o entitate de investiții drept entitate transparentă fiscal

1. În sensul prezentului articol, o entitate de investiții în asigurări înseamnă o entitate care ar corespunde definiției unui fond de investiții prevăzute la articolul 3 punctul 25 sau definiției unui vehicul de investiții imobiliare prevăzute la articolul 3 punctul 26 dacă nu ar fi fost constituită în legătură cu pasive în temeiul unui contract de asigurare sau de anuități și dacă nu ar fi fost deținută integral de o entitate care face obiectul reglementării în jurisdicția în care este situată ca societate de asigurări.

2. La alegerea entității constitutive care depune declarația, o entitate de investiții sau o entitate de investiții în asigurări poate fi tratată ca o entitate transparentă fiscal dacă entitatea constitutivă-proprietară este supusă impozitării în jurisdicția în care este situată, în temeiul unui regim bazat pe valoarea justă de piață sau al unui regim similar, în funcție de variațiile anuale ale valorii juste a participațiilor sale în capitalurile proprii în entitatea respectivă, iar cota de impozitare aplicabilă entității constitutive-proprietare pentru profitul respectiv este egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare.

3. O entitate constitutivă care deține indirect o participație în capitalurile proprii ale unei entități de investiții sau ale unei entități de investiții în asigurări direct prin intermediul unei alte entități de investiții sau al unei entități de investiții în asigurări este considerată ca făcând obiectul impozitării în temeiul unui regim bazat pe valoarea justă de piață sau al unui regim similar în ceea ce privește participația sa indirectă în capitalurile proprii ale primei entități sau entități de investiții în asigurări menționate dacă face obiectul unui regim bazat pe valoarea justă de piață sau al unui regim similar în ceea ce privește participația sa directă în capitalurile proprii în cea de a doua entitate sau entitate de investiții în asigurări menționată.

4. Alegerea se face în conformitate cu articolul 43 alineatul (1).

   În cazul în care alegerea este revocată, orice câștig sau pierdere din cedarea unui activ sau a unui pasiv deținut de entitatea de investiții sau de o entitate de investiții în asigurări este determinat pe baza valorii juste de piață a activului sau a pasivului în prima zi a anului în care are loc revocarea.

Articolul 41

Alegerea de a aplica o metodă de distribuire fiscală

1. La alegerea entității constitutive care depune declarația, o entitate constitutivă-proprietară a unei entități de investiții poate aplica o metodă de distribuire fiscală în ceea ce privește participația sa în capitalurile proprii ale entității de investiții, cu condiția ca entitatea constitutivă-proprietară să nu fie o entitate de investiții și să se poată aștepta în mod rezonabil să fie supusă impozitului pe dividende din partea entității de investiții la o cotă de impozitare egală sau mai mare decât cota minimă de impozitare.

2. În conformitate cu metoda distribuirii fiscale, distribuirile și distribuirile presupuse ale profitului calificat al unei entități de investiții sunt incluse în profitul calificat al entității constitutive-proprietare care a primit distribuția.

Valoarea impozitelor acoperite suportată de entitatea de investiții, care este creditabilă în raport cu obligația fiscală a entității constitutive-proprietare rezultată din distribuire se include în profitul calificat și impozitele acoperite ajustate ale entității constitutive-proprietare care a primit distribuția.

Partea entității constitutive-proprietare în profitul net calificat nedistribuit al entității de investiții, rezultat în al treilea an care precede exercițiul fiscal („anul testat”), este tratată ca profitul calificat al entității de investiții respective pentru exercițiul financiar respectiv. Suma egală cu acest profit calificat înmulțită cu cota minimă de impozitare este tratată ca impozit suplimentar al unei entități constitutive impozitate la un nivel redus pentru exercițiul financiar în sensul capitolului II.

Profitul calificat sau pierderea calificată a(l) unei entități de investiții și impozitele acoperite ajustate care pot fi atribuite acestui profit pentru exercițiul financiar sunt excluse din calculul cotei efective de impozitare în conformitate cu capitolul V și cu articolul 39 alineatele (1)-(4), cu excepția valorii impozitelor acoperite, astfel cum se menționează la al doilea paragraf.

3. Profitul net calificat nedistribuit al unei entități de investiții pentru un exercițiu financiar este valoarea profitului calificat al respectivei entități de investiții pentru anul testat, redus, până la zero, cu:

(a) impozitele acoperite ale entității de investiții;

(b) distribuirile și distribuirile presupuse către acționari care nu sunt entități de investiții în perioada cuprinsă între începutul celui de-al treilea an care precede exercițiul financiar și sfârșitul exercițiului financiar („perioada de testare”);

(c) pierderile calificate care au apărut în timpul perioadei de testare; și

(d) orice valoare reziduală a pierderilor calificate care nu a redus deja profitul net calificat nedistribuit al entității de investiții respective pentru un an testat anterior („reportarea pierderilor din investiții”).

Profitul net calificat nedistribuit al unei entități de investiții nu se reduce prin distribuiri sau distribuiri presupuse care au redus deja profitul net calificat nedistribuit al respectivei entități de investiții pentru un an testat anterior, în conformitate cu primul paragraf litera (b).

Profitul net calificat nedistribuit al unei entități de investiții nu se reduce cu valoarea pierderilor calificate care au redus deja profitul net calificat nedistribuit al respectivei entități de investiții pentru un an testat anterior, în conformitate cu primul paragraf litera (c).

4. În sensul prezentului articol, se consideră că are loc o distribuire presupusă atunci când o participație directă sau indirectă în capitalurile proprii ale entității de investiții este transferată unei entități care nu aparține grupului de întreprinderi multinaționale și care este egală cu partea din profitul net calificat nedistribuit care poate fi atribuită acestei participații în capitalurile proprii la data transferului, determinată fără a ține seama de distribuirea presupusă.

5. Alegerea se face în conformitate cu articolul 43 alineatul (1).

În cazul în care alegerea este revocată, partea entității constitutive-proprietare în profitul calificat net nedistribuit al entității de investiții pentru anul testat care precedă revocarea este tratată ca profit calificat al entității de investiții respective pentru exercițiul financiar respectiv. Suma egală cu acest profit calificat înmulțită cu cota minimă de impozitare este tratată ca impozit suplimentar al unei entități constitutive impozitate la un nivel redus pentru exercițiul financiar în sensul capitolului II.

CAPITOLUL VIII
DISPOZIȚII ADMINISTRATIVE

Articolul 42
Obligații de raportare

1. În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

   (a) „entitate locală desemnată” înseamnă entitatea constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care este situată într-un stat membru și care a fost desemnată de celelalte entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale situate în același stat membru să depună declarația privind impozitul suplimentar și să transmită notificările în conformitate cu prezentul articol în numele acestora;

   (b) „acord privind stabilirea autorității competente” înseamnă un acord sau un aranjament bilateral sau multilateral între două sau mai multe jurisdicții care prevede schimbul automat de declarații cu informații anuale.

2. O entitate constitutivă situată într-un stat membru depune o declarație privind impozitul suplimentar la administrația sa fiscală în conformitate cu alineatul (5).

   Această declarație poate fi depusă de o entitate locală desemnată în numele entității constitutive.

3. Prin derogare de la alineatul (2), o entitate constitutivă nu este obligată să depună o declarație privind impozitul suplimentar la administrația sa fiscală dacă o astfel de declarație a fost depusă, în conformitate cu cerințele prevăzute la alineatul (5), de către:

   (a) societatea-mamă finală situată într-o jurisdicție care a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente cu statul membru în care este situată entitatea constitutivă; sau

   (b) entitatea desemnată care depune declarația situată într-o jurisdicție care a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente cu statul membru în care este situată entitatea constitutivă.

4. În cazul în care se aplică alineatul (3), entitatea constitutivă sau entitatea locală desemnată în numele acesteia notifică administrației sale fiscale identitatea entității care depune declarația privind impozitul suplimentar, precum și jurisdicția în care este situată.

5. Declarația privind impozitul suplimentar include următoarele informații referitoare la grupul de întreprinderi multinaționale:

(a) identificarea entităților constitutive, inclusiv numerele lor de identificare fiscală, dacă există, jurisdicția în care acestea sunt situate și statutul acestora în conformitate cu normele prezentei directive;

(b) informații privind structura corporativă generală a grupului de întreprinderi multinaționale, inclusiv participațiile de control în entitățile constitutive deținute de alte entități constitutive;

(c) informații necesare pentru a calcula:

(i) cota efectivă de impozitare pentru fiecare jurisdicție și impozitul suplimentar pentru fiecare entitate constitutivă;

(ii) impozitul suplimentar al unui membru al unui grup de asocieri în participație;

(iii) alocarea impozitului suplimentar în temeiul regulii privind includerea veniturilor și a valorii impozitului suplimentar în temeiul UTPR pentru fiecare jurisdicție; și

(d) o evidență a alegerilor efectuate în conformitate cu dispozițiile relevante ale prezentei directive.

6. Prin derogare de la alineatul (5), în cazul în care o entitate constitutivă este situată într-un stat membru cu o entitate-mamă finală situată într-o jurisdicție dintr-o țară terță care aplică norme care au fost evaluate ca fiind echivalente cu normele prezentei directive în temeiul articolului 51, entitatea constitutivă sau entitatea locală desemnată depune o declarație privind impozitul suplimentar care conține următoarele informații:

(a) toate informațiile necesare pentru aplicarea articolului 7, inclusiv:

(i) identificarea tuturor entităților constitutive în care o societate-mamă deținută parțial situată într-un stat membru deține, direct sau indirect, o participație în capitalurile proprii în orice moment al exercițiului financiar și structura acestor participații în capitalurile proprii;

(ii) toate informațiile necesare pentru a calcula cota efectivă de impozitare a jurisdicțiilor în care o societate-mamă deținută parțial situată într-un stat membru deține entitățile constitutive identificate la punctul (i) și impozitul suplimentar datorat; și

(iii) toate informațiile relevante în acest scop, în conformitate cu articolul 8, 9 sau 10;

(b) toate informațiile necesare pentru aplicarea articolului 12, inclusiv:

(i) identificarea tuturor entităților constitutive situate în jurisdicția societății-mamă finale și structura acestor participații în capitalurile proprii;

(ii) toate informațiile necesare pentru calculul cotei efective de impozitare din jurisdicția societății-mamă finale și a impozitului suplimentar datorat; și

(iii) toate informațiile necesare pentru alocarea acestui impozit suplimentar pe baza formulei de alocare în temeiul UTPR prevăzută la articolul 13.

7. Declarația privind impozitul suplimentar menționată la alineatele (5) și (6) și orice notificare relevantă se depun la administrația fiscală a statului membru în care este

situată entitatea constitutivă în termen de cel mult 15 luni de la ultima zi a exercițiului financiar.

Articolul 43
Alegeri

1. Alegerile menționate la articolul 2 alineatul (3), articolul 15 alineatele (3), (6) și (9), articolul 40 alineatul (4) și articolul 41 alineatul (5) sunt valabile pentru o perioadă de cinci ani, începând cu anul în care este efectuată alegerea. Alegerea se reînnoiește automat, cu excepția cazului în care entitatea constitutivă care depune declarația revocă alegerea la sfârșitul perioadei de cinci ani. Revocarea alegerii este valabilă pentru o perioadă de cinci ani, începând cu anul în care are loc revocarea.
2. Alegerile menționate la articolul 15 alineatul (7), articolul 29 alineatul (1) și articolul 38 alineatul (1) sunt valabile pentru o perioadă de un an. Alegerea se reînnoiește automat, cu excepția cazului în care entitatea constitutivă care depune declarația revocă alegerea la sfârșitul anului.
3. Entitatea constitutivă care depune declarația informează administrația fiscală a statului membru în care se află cu privire la alegerea sa.

Articolul 44
Sancțiuni

1. Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării normelor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că acestea sunt puse efectiv în aplicare. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

2. Unei entități constitutive care nu respectă cerința de a depune o declarație privind impozitul suplimentar în temeiul articolului 42 pentru un exercițiu financiar în termenul stabilit sau care depune o declarație falsă i se aplică o sancțiune pecuniară administrativă în valoare de 5 % din cifra sa de afaceri din exercițiul financiar relevant. Această sancțiune se aplică numai după ce entitatea constitutivă nu a furnizat declarația privind impozitul suplimentar în conformitate cu articolul 42, în urma atenționărilor emise, în termen de 6 luni.

CAPITOLUL IX
NORME TRANZITORII

Articolul 45
Atribute fiscale după tranziție

1. În sensul prezentului articol, an de tranziție înseamnă primul exercițiu financiar în care un grup de întreprinderi multinaționale intră sub incidența prezentei directive.
2. În sensul prezentului articol, atributele fiscale sunt:
   (a) creanțele privind impozitul amânat;
   (b) datoriile privind impozitul amânat; și
   (c) activele transferate.

3. La stabilirea cotei efective de impozitare pentru o jurisdicție într-un an de tranziție și pentru fiecare exercițiu financiar ulterior, grupul de întreprinderi multinaționale ia în considerare creanțele privind impozitul amânat și datoriile privind impozitul amânat reflectate sau prezentate în conturile financiare ale entităților constitutive dintr-o jurisdicție pentru anul de tranziție.

   Creanțele privind impozitul amânat și datoriile privind impozitul amânat se iau în considerare la cota mai mică dintre cota minimă de impozitare și cota de impozitare națională aplicabilă. Cu toate acestea, o creanță privind impozitul amânat care a fost angajată la o cotă de impozitare mai mică decât cota minimă de impozitare poate fi luată în considerare la cota minimă de impozitare în cazul în care contribuabilul poate demonstra că creanța privind impozitul amânat poate fi atribuită unei pierderi calificate.

   Impactului oricărei ajustări a evaluării sau al unei ajustări bazate pe recunoașterea contabilă cu privire la o creanță privind impozitul amânat nu se ia în considerare.

4. Creanțele privind impozitul amânat rezultate din elementele excluse din calculul profitului calificat sau al pierderii calificate în conformitate cu capitolul III sunt excluse din calculul menționat la alineatul (3) atunci când astfel de creanțe privind impozitul amânat sunt generate în cadrul unei tranzacții care are loc după data de 15 decembrie 2021.

5. În cazul unui transfer de active între entități constitutive efectuat după data de 15 decembrie 2021 și înainte de începerea unui an de tranziție, valoarea activelor achiziționate se bazează pe valoarea contabilă a activelor transferate ale entității care efectuează transferul la momentul transferului.

Articolul 46

Scutirea tranzitorie pentru excluderea profitului pentru activitățile cu substanță economică

1. În sensul articolului 27 alineatul (3), valoarea de 5 % se înlocuiește cu valorile stabilite în tabelul următor:

2023	10 %
2024	9,8 %
2025	9,6 %
2026	9,4 %
2027	9,2 %
2028	9,0 %
2029	8,2 %
2030	7,4 %
2031	6,6 %
2032	5,8 %

2. În sensul aplicării articolului 27 alineatul (4), valoarea de 5 % se înlocuiește cu valorile stabilite în tabelul următor:

2023	8 %
2024	7,8 %
2025	7,6 %
2026	7,4 %
2027	7,2 %
2028	7,0 %
2029	6,6 %
2030	6,2 %
2031	5,8 %
2032	5,4 %

Articolul 47

Excluderea din IIR și UTPR a grupurilor de întreprinderi multinaționale în faza inițială a activității lor internaționale

1. Impozitul suplimentar datorat de o societate-mamă finală situată într-un stat membru în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) se reduce la zero în primii cinci ani ai

fazei inițiale a activității internaționale a grupului de întreprinderi multinaționale, fără a aduce atingere cerințelor prevăzute în capitolul V.

2. În cazul în care societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale este situată într-o jurisdicție dintr-o țară terță, impozitul suplimentar datorat de o entitate constitutivă situată într-un stat membru în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) se reduce la zero în primii cinci ani ai fazei inițiale a activității internaționale a respectivului grup de întreprinderi multinaționale, fără a aduce atingere cerințelor prevăzute în capitolul V.

3. Se consideră că un grup de întreprinderi multinaționale se află în faza inițială a activității sale internaționale dacă:

   (a) are entități constitutive în cel mult șase jurisdicții; și

   (b) suma valorii contabile nete a activelor corporale ale tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale, altele decât entitățile constitutive situate în jurisdicția de referință, nu depășește 50 000 000 EUR.

   În sensul literei (b), jurisdicția de referință înseamnă jurisdicția în care entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale au cea mai mare sumă a valorii contabile nete a activelor corporale în exercițiul financiar în care grupul de întreprinderi multinaționale intră în domeniul de aplicare al prezentei directive pentru prima dată.

4. Perioada de cinci exerciții financiare menționată la alineatele (1) și (2) începe să curgă de la începutul exercițiului financiar în care grupul de întreprinderi multinaționale intră în domeniul de aplicare al prezentei directive pentru prima dată.

   Pentru grupurile de întreprinderi multinaționale care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive la data intrării sale în vigoare, perioada de cinci ani menționată la alineatul (1) începe la 1 ianuarie 2023.

   Pentru grupurile de întreprinderi multinaționale care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive la data intrării sale în vigoare, perioada de cinci ani menționată la alineatul (2) începe la 1 ianuarie 2024.

5. Societatea-mamă finală informează administrația fiscală a statului membru în care este stabilită cu privire la începerea fazei inițiale a activității sale internaționale.

Articolul 48

Scutirea tranzitorie pentru obligațiile de raportare

Fără a aduce atingere articolului 42 alineatul (7), declarația privind impozitul suplimentar și notificările menționate la articolul 42 se depun la administrația fiscală a statelor membre în termen de cel mult 18 luni de la ultima zi a exercițiului financiar care este anul de tranziție.

CAPITOLUL X
APLICAREA SPECIFICĂ A IIR ÎN CAZUL GRUPURILOR NAȚIONALE DE MARI DIMENSIUNI

Articolul 49

Grupuri naționale de mari dimensiuni

Statele membre se asigură că societatea-mamă finală a unui grup național de mari dimensiuni situată într-un stat membru este supusă impozitului suplimentar în temeiul IIR în conformitate cu articolul 5 alineatul (2), calculat în conformitate cu capitolele III, IV și V, în ceea ce privește entitățile sale constitutive impozitate la un nivel redus pentru exercițiul financiar.

Articolul 50

Norme tranzitorii

1. Impozitul suplimentar datorat de o societate-mamă finală situată într-un stat membru în conformitate cu articolul 49 se reduce la zero în primii cinci exerciții financiare, începând cu prima zi a exercițiului financiar în care grupul național de mari dimensiuni intră pentru prima dată în domeniul de aplicare al prezentei directive.

2. Pentru grupurile naționale de mari dimensiuni care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive la data intrării sale în vigoare, perioada de cinci ani menționată anterior începe la 1 ianuarie 2023.

CAPITOLUL XI
DISPOZIȚII FINALE

Articolul 51

Evaluarea echivalenței

1. Cadrul juridic pus în aplicare în dreptul intern al jurisdicției unei țări terțe este considerat echivalent cu o regulă recunoscută privind includerea veniturilor prevăzută în capitolul II dacă îndeplinește următoarele condiții:

   (a) consolidează un set de norme în conformitate cu care societatea-mamă a unui grup de întreprinderi multinaționale calculează și colectează partea sa alocabilă din impozitul suplimentar în ceea ce privește entitățile constitutive impozitate la un nivel redus ale grupului de întreprinderi multinaționale;

   (b) stabilește o cotă efectivă minimă de impozitare de cel puțin 15 %, sub care o entitate constitutivă este considerată ca fiind impozitată la un nivel redus;

   (c) în scopul calculării cotei efective minime de impozitare, acesta permite doar combinarea profiturilor entităților situate în aceeași jurisdicție; și

(d) acesta prevede o scutire pentru orice impozit suplimentar care a fost plătit într-un stat membru în conformitate cu regula privind includerea veniturilor prevăzută în prezenta directivă.

2. Jurisdicțiile țărilor terțe care au implementat în dreptul lor intern un cadru juridic care poate fi considerat echivalent cu o regulă recunoscută privind includerea veniturilor în conformitate cu alineatul (1), sunt incluse pe o listă care figurează în anexă.

3. Această listă poate fi modificată în urma unei evaluări ulterioare a cadrului juridic implementat de o jurisdicție dintr-o țară terță în dreptul său intern. Evaluarea este efectuată de Comisie și în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul (1). În urma acestei evaluări, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 52 pentru a modifica această anexă.

Articolul 52
Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

2. Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 51 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

3. Delegarea de competențe menționată la articolul 51 alineatul (3) poate fi revocată în orice moment de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia adresează o notificare Consiliului.

5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 51 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu a formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Consiliul a informat Comisia că nu va formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 53
Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la orice obiecție formulată cu privire la acestea și la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 54
Acord bilateral privind obligațiile de raportare simplificate

Uniunea poate încheia acorduri cu jurisdicțiile țărilor terțe enumerate în anexă, în vederea instituirii unui cadru pentru simplificarea procedurilor de raportare prevăzute la articolul 42 alineatul (6).

Articolul 55

Transpunere

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2022.

Statele membre comunică Comisiei de îndată textul respectivelor dispoziții.

Statele membre aplică aceste dispoziții începând cu 1 ianuarie 2023.

Cu toate acestea, statele membre aplică dispozițiile necesare pentru a se conforma articolelor 11, 12 și 13 de la 1 ianuarie 2024.

Aceste acte cu putere de lege și acte administrative includ o trimitere la prezenta directivă sau o astfel de trimitere se menționează în publicarea lor oficială. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

Articolul 56

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 57

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu,
Președintele